

Атанас Панайотов

КОКАИН

Книга четвърта

София, 2010

© Кокаин 4
© Cocaine IV

© Атанас Панайотов
© Atanas Panayotov

Отпечато в България

Printed in Bulgaria

ISBN - 978-954-8919-37-1

Автор Атанас Панайотов
Редактор и коректор Галин Йорданов
Предпечатна подготовка Петко Цвятков
Кориза и дизайн Боян Алексиев

Всички права запазени

All rights reserved

Първо издание
Формат 16/60/90
Печат Nasco® international™
Тел./факс: 024809331
GSM: 0897 847461, 0899 985 487
e-mail: nascopanayotov@yahoo.com
e-mail: nascopanayotov@abv.bg
e-mail: atanaspanayotov@gmail.com

*Всички съвпадения на имена и случки
с действителни лица са случайни.
Всички съвпадения на имена и случки
със случайни лица са действителни.*

КОКАИН

КНИГА ЧЕТВЪРТА

НОВЕЛА

Атанас Панайотов

*Посвещавам на синовете си
Джордж и Наско-Бадара
и дъщеря си Мина*

Пролог

– Трябва да убием Луканов! – крещеше Илия Зъбчето в слушалката на мобилната моторола и се тресеше целият от нерви.

– Трябва! – усмихна се Генерала самодоволно и изгледа мъжете до него – „топ” милиционера Ботьо Ботев и Анатолий Кравчук, представител на украинското КГБ.

Ангел Стойчев спеше дълбоко. Бившият заместник началник на Софийско градско управление на МВР и началник на 8-мо Районно до падането на Тодор Живков от власт сънуваше сладки, приятни и блажени сънища. Сънуваше пари, много пари. До смяната на „народната власт” с „демокрация” той беше един обикновен милиционер, макар и с чин генерал, в системата на вътрешното министерство, което му позволяваше да живее по-добре от останалите граждани в страната, но не чак толкова, колкото след преминаването от „тоталитаризъм” към „капитализъм”. И както повечето свои колеги – полковници и генерали – получаваше само една заплата на месец. А заплата не бе хич висока. Няколкостотин лева. И след смяната на социализма (почти стигнал до комунизъм) с капитализъм, на него му се отдаде възможност да прави доста пари. Както и на останалите му колеги – генерали. С тексасеца Рон и емигранта Чарли започна да вкарва цигари. Предимно Rothmans и Marlboro. Но цигарите са си цигари, а къде по-едри работи има...

Телефонът започна да звъни продължително и настойчиво. Генералът живееше в панелен блок в кв. Младост 1А и когато телефонът звънеше, се чуваше във всички околни апартаменти. А той не обичаше да вдига шум и да безпокои съседите. Затова вдигна по възможност най-бързо слушалката:

– Стойчев, слушам!

– Татко, татко, аз съм Вени...

– Невена, откъде се обаждаш?

– В Сърбия съм, татко, и утре си пристигам. Трябваш ми много...

– Да нямаш проблеми с Будимир? Или Филип те тормози?

– Като си дойда, ще говорим. Изпрати кола да ме посрещне на Калотина.

Атанас Панайотов

– Нямаш грижи, ще се обадя на Румен да изпрати някой.

– Нека Вълка дойде лично!

– Разбрано. – и генерал Ангел Стойчев се върна обратно към съня с парите, с многото пари.

Милчо Бонев, известен с прякорите си Хандбалиста и Бай Миле, Младен Михалев – Маджо, и генерал Любен Гоцев – Генерала, обсъждаха предстоящ шурм на Парламента от разгневения български народ в компанията на представителите на СДС Иван Костов – Синята устна, Петър Стоянов – Магарешката усмивка, Евгени Бакърджиев – Генчо Путката, и Стефан Софийски – Крадеца.

– Банките вече гърмят – доволен бе Генерала. – Цецо Начев, Иван Евлогиев, Жоро Найденов, Венцислав Йосифов, Кюлев, Моллов, Първанов, Събев, Горанов, Славова, Максим Димов и всички останали, сега да не ги изреждам, следват дадените указания. След революцията сваляме Виденов, Кольо Добрев се отказва от мандат за съставяне на правителство...

– Аз, аз искам да съм премиер! – прекъсна Иван Костов бившия зам.-шеф на Първо главно управление на ДС и негов началник.

– Не бързай, това ще стане, но първо ще има служебно правителство!

– И аз ще съм служебният премиер – ухили се Крадеца, най-големият.

– Точно така. Стефан Софийски ще е служебен министър-председател, докато Иван спечели изборите. Евгени ще ръководи предизборния щаб!

– Сега ще се разберем с Младен и Милчо за тяхната роля. Дал съм нареждане на Илия Павлов и Димитър Иванов да говорят с Жоро, Мето и Косьо, а Георги Найденов ще се разбере с Иво Карамански и Жоро Черния. Наредил съм и на Тренчев да включи своя ресурс. А сега задавайте своите въпроси...

Кузман Гуслеков кацна на летище „София” и мина през VIP-а без да бъде проверяван от митничарите. Роберт го чакаше отвън в S-класа и двамата потеглиха към центъра на града, където в апартамента на Георги и Любен Пехливанови го чакаха също Поли Пантев и Киро Турука.

КОКАИН

– Адаш, кога можеш да тръгнеш към Сандански? – настойчиво питаше Насо Цината своя спасител от затвора „Кремиковци“ Насо Испанеца или Краставицата, както започнаха да го наричат след първата му книга, превърнала го в национален герой, и единственият жив класик сред българските съвременни автори.

– Утре, щом ме искаш спешно. Имам една готина руския на гости. Иска да работи...

– Давай я веднага, ще ти шаря 1000 марки чакълък!

– Става, Цина! Къде ще спим?

– Ако искаш в „Австрийския“, ако искаш при мен в бунгалата. Ще заколим едно прасе, ще пратя Колката за две-три туби от твоето вино на Кулата при Марчев и с Гошката ще ти спретнем една премиерка. Ще покания и Брат Джон.

– Утре съм при теб. – И Наско се мушна в кревата при Наташа от Херсон, която само това чакаше.

Георги Първанов, бивш агент на ДС с псевдоним „Гоце“, се обърна с вълче изражение към Румен Овчаров:

– Аз ще бъда следващият председател на Партията! А не ти!

– Съгласна! – вдигна ръка Татяна Дончева.

– И аз! – последва я Нора Ананиева.

– Също – Румен Петков намигна на „Гоце“.

– И аз, и аз, и аз...

Започнаха един след друг Бригадир Аспарухов, Димитър Иванов, Петър Манджуков, Младен Мутафчийски, Добромир Гущеров, Красимир Премянов, Николай Камов, Александър Томов и останалите мушмороци от БСП и ДС, които щяха скоро да сдадат властта на СДС, другата по сила престъпна групировка, произлязла от БКП след ноемврийските събития през 1989 г.

Румен Овчаров преглътна и тази обίδα.

Дон Леон изчака охраната да претърси за оръжие българина и го покани да сподели обедната трапеза с него в хасиендата му над Кочабамба в Боливия.

Двамата седнаха и колумбиецът започна веднага делово:

– Какви са гаранциите при Костов?

– Ще вземем всички митници под наш контрол. През Варна и Бургас можем да вкарваме каквото си поискаме...

Атанас Панайотов

– Буено, утре превеждам сумата в Кипър... при условие, че ти си министър на Вътрешните работи и ще ми гарантираш каналите!

– Диего – наведе се през масата Богомил Бонев, – аз ще бъда министър на Вътрешните работи!

– Буено, парите ги имате!

Първа част

– Аз карам вече влака, разбра ли!? – ядосан удари с юмрук по масата Илия Павлов Найденов и накара Андрей Карлович Луканов да подскочи 50 сантиметра във въздуха от креслото, в което седеше. – Повече няма да ми се бъркаш! Разбираш ли?

– Как смееш такъв тон да ми държиш?! Аз те създадох бе, келеш!!! – изправи се бившият министър-председател на България и настоящ редови депутат от БСП, който разбираше много добре, че неговите креатури „Борците” се бяха обърнали срещу него и повече власт над тях нямаше.

– Щом си станал, може да си заминаваш. Отивай си! Когато решиш какво ще правим с газта и кой е машинист, а не кондуктор, ми се обади! – мутрата над всички мутри посочи вратата на офиса си на човека, който го беше вкарал в големия бизнес.

Андрей Луканов бе яростен, но като опитен кадър на Партията съумя да овладее нервите си и напусна сградата на „Мултигруп”.

Щатният сътрудник на ДС Илия Павлов, зет на генерал Чергеланов, син на кръчмаря Бай Павел и президент на най-могъщата частна корпорация в България, движеща огромни финансови потоци от контрабанда на горива, цигари, оръжия, наркотици; източване на предприятия като „Кремиковци”, приватизиране на държавни фирми, фабрики и заводи на тъмно и без пари; шапка на борческите бригади на СИК, ВИС, МИК, ДИК, „Ипон”, „Аполо и Болкан” ; със собствена банка и застрахователна компания, беше решил окончателно да се раздели със своя създател. Следвайки еврейските закони на бизнеса, които успя дословно да изучи и наизусти във Вашингтон, където притежаваше имение за милиони щатски долари, спечелени от „рязането” на съветски бракувани подводници в Малта, той обичаше да прецаква другарчетата.

Всяка мутра, всеки престъпник, всеки политик и всеки български владика по стар еврейски обичай влиза в редиците на свободните зидари – **масоните**.

Илия не е обикновен член на някоя зидарска ложа, той е Велик майстор със степен 33! Борчето от Кучешкия двор на малките пет къшета се издига високо в масонската йерархия. Оръжейният търговец и професионален контрабандист Петър Калпакчиев е

Атанас Панайотов

внесъл светлината за него барабар с Робърт Удуърд, председател на Върховния съвет на НАТО за Европа, Великия майстор Дон Сейнт и другарите: Стоян Денчев, Цветко Цветков, Димитър Калчев, Дядо Павел – Левкийски епископ, Иван Ставрев, Сополан Паси, Борислав Сарандев, Янко Бонев и още куп други, повечето измекари.

Юдеите насаждат масонството в България още през турското робство. То е посято във Видин през далечната 1803 г. До Освобождението масони стават архимандрид Ефрен, за да води стадото, Константин Стоилов, Алеко Константинов, Ангел Кънчев, Константин Величков и Захари Стоянов. Повечето министри и министър-председатели са също зидари: Богдан Филов, Александър Цанков, Иван Багрянов, Киммон Георгиев, дядото на Анастасия Мозер – Христо Стойчев. Наследниците на Соломон отравят цялата страна...

Благодарение на своя ментор, създател и учител Андрей Карлович Луканов, тоже масон, „борецът” Илия Зъбчето командва не само останалите „борци” и подвластните им криминални структури, но и съвсем легални бизнеси под капата на „Мултигруп”: „Български захарни заводи”, „Черноморски солници”, Винарна „Сакар”, Винарна „България”, „Минстрой”, „Елкабел”, „Горубсо”, „Стоманени профили”, „Балкантурист”, „Бороспорт”, „Минералсувенир”, хотелските комплекси „Парадайз бийч”, „Сейнт Елиас”, други хотели, резиденции, казина и много още.

Илия набра номер в Москва и щом вдигнаха слушалката, любезно помоли:

– Рем Вяхирев, пожалуйста...

Рано сутринта на 8 октомври 1996 г. на улица Латинка в квартал Изток проехтяха изстрели. Ликвидиран е единият от създателите на силовите групировки в страната. Човекът с куфарчетата, пълни с „червени” пари и раздадени на люде като Илия Павлов, Красимир Стойчев и Емил Кюлев; премиерът, наложил мораториум върху изплащането на външния дълг; най-сивият измежду сивите кардинали и най-злият сред злите гении на „демократична” България е убит пред дома си на улица Латинка №15 (между другото апартаментът е отнет неправомерно от истинския му собственик и до ден днешен не е върнат на притежателя). Стартът за свалянето на правителството на БСП и премахването на Жан Виденов от

КОКАИН

поста председател на Партията е даден. Започва ерата Костов и възходът на Георги Първанов, дотогава съвсем не мишлета, както ги смятат повечето тарикати, а жадни за власт главорези.

Ортодоксалният комунист, възпитаник на 18 гимназия и ВИИ „Карл Маркс”, протеже на генерал Воронов, с цигански произход и родом от село Блатино, Станке Димитровско, Иван Йорданов Костов влезе със съпругата си, партийната секретарка Кака Елена от шопското село Драгалевци, в шаб-квартирата на СДС на ул. Раковски 134 в столицата. Качиха се по стълбите и застанаха пред кабинет с табелка „Председател”, той отключи вратата, направи място на Каката да влезе преди него и мигом се настани в креслото зад бюрото, на което висяха две миниатюрни знаменца – българският трибагреник и синьото на СДС. И започна да върти телефони.

В ресторант „Камен дел” на бул. Витоша „Бандата на шестимата” имаше работен обяд. Живко Колев Жеков, Богомил Бонев, Милан Миланов, Николай Колев, Вячеслав Димитров и Николай Чирипов обсъждаха създадената ситуация в България и тяхното бъдеще след свалянето на БСП от власт. Докато шестимата се настаняваха на масата в сепаре с перде, към тях се присъединиха Кирил Радев, Иван Антонов и Иван Татарчев.

С указ на президента Желю Митев Желев от 19 февруари 1992 г. Иван Николов Татарчев е избран за главен прокурор на България. Той е роден на 29 август 1930 г. в София. Завършва право в СУ „Климент Охридски” през 1952 г. От 1956 г. до 1961 г. адвокатства в Малко Търново, Разлог и Разград. Репресирани е от комунистите и правата му да упражнява професията си са суспендирани. Работи 5 години като каменоделец; и след което е реабилитиран от 1966 г. до 1990 г. е адвокат в София. Почетен председател на ВМРО. Работи в тясно сътрудничество с повечето подземни босове, банкери и кредитни милионери.

Главният прокурор на републиката се изправи, та всички да разберат кой е баш воеводата, и бавно започна:

– Приятели, сега е моментът да хванем здраво в ръце нашите бъднини... От нас зависи колко и как ще натрупаме голямо имане. Живко е в постоянна връзка с Жоро Илиев, Младен Михалев и останалите „мутри”. Николай отговаря с Любен за ТИМ и СИК;

Атанас Панайотов

останалите там ДИК – МИК, „Аполо” или „Ипон” също са под техен контрол. Иван вече е само адвокат, но ние ще му държим як гръб – говоря за мен, Чирипов и Кольо. Миланчо отговаря за куките в Софийско градско, а много скоро Боги ще бъде министър. Кирчо ще го предложим тогава за Главен секретар или шеф на БОП-а. Вячеслав ще го направим началник на Гранична полиция, за да влизат тировете безпрепятствено...

– Забравяш едно – прекъсна го прокурорът от Въръжените сили на РБ Николай Колев, – че Иван Костов е непредсказуем.

– Остави го този мангал на мен – закани се Богомил Бонев. – Той зависи от жена си, а тя е предана на Партията...

– Нека първо стане премиер – включи се председателят на Върховната военна прокуратура Николай Чирипов. – Да се разберем ние какво ще правим и как да се противопоставим на Бакърджиев, Христов и Цонев. Тия са много по-големи хиени от Костов. На едно цигане ли ще му сваляме шапка?

– Не подценявайте мангала! – Иван Антонов искаше да наблегне на истинския нрав на блатинския мургавелко с лилави венци. – не че Христо Бисеров, Йордан Цонев или Генчо са по-малко опасни. Това са родени престъпници, с престъпен нрав, престъпни мисли и ще действат като такива, щом се докопат до властта.

– Я дайте да се напием, па ще му мислим, нали, батка? – пиянската физиономия на Живко Колев Жеков подсказа на Богомил Бонев, че те тая „мутра” ще им създава в бъдеще проблеми.

– Живко, ти кротувай – опита се да наложи авторитет Иван Татарчев. – От теб се искат две неща: да платиш тази вечер масрафа и да стиковаш нещата с Младен и Георги. Хайде, давай пиенето!...

В Либерия валеше дъжд. Небето се беше продънило. Изсипваше своята немилост. Наводняваше всичко. Дъжд, дъжд и дъжд. Потоп. В Монровия дори бездомните кучета не се мяркаха и улиците бяха навсякъде безлюдни и мътни реки заливаха цялата столица. Летището беше затворено, фериботът застопорен, такситата изчезнали безследно.

– Няма нищо по-хубаво от лошото време – изпусна дим от хаванската пура и плюна на земята доставчикът на оръжия от София другарят Калпакчиев, който в комбина с другарите Манджуков и

КОКАИН

Мутафчийски пълнеха касите на БСП чрез продажбите на специална продукция за страни от Третия свят, предимно ембаргови държави.

– Затруднява се добивът на диаманти, мистър .– Чарлз Тейлър, като своя събеседник, плю на пода и дръпна от своята пура.

– Така е, но ние продаваме и в Сиера Леоне, Ангола...

– Ангола – прекъсна Калпакчиев представителя на братушките Виктор Бут – купува много повече от вас, Командър. Там доставките са сериозни...

– А как плащат?

– Като вас – с диаманти.

– А с коката ще се справят ли като нас?

– При вас нещата се поутоложиха, а там още се трепят.

Четири тона кога пристигат?

– Кубинците са ги пратили с медицинска апаратура до Банджул, оттам ще дойдат при нас.

– Пратете ги в Сенегал, ние ще ги поемем в Дакар.

– Мистър, в Мавритания е по-лесно...

– Казах, Дакар! – и Калпакчиев се обърна към товарищ Виктор, който кимна одобрително.

– О`кей, о`кей, щом така искате. Кой ще ходи после до Хавана? – и Тейлър стана, за да приключи разговора.

– Генерала още на никой не е наредил – изправиха се двамата доставчици.

Румен Петков се изпика в шадравана пред общината, загащи се и се залюля, преди да повърне. Кметът на град Плевен беше прихванат от двамата охранители, които го пазеха. Макар и много пиян, той успя да каже:

– Източвайте банките с палестинеца! Акрам е на ход...

Джиповете на „Борците“ започнаха да спират до всички клонове на банки и от вътре се изхвърляха сакове с пари, които се товареха и се откарваха в неизвестни посоки. Започна източването. В цялата страна, във всеки град, градче, село, там, където имаше банка, операцията се повтаряше: сакове се изнасяха и се товареха в колите на „мутрите“. Изпразваха се българските банки, за да се пълнят германски, австрийски, холандски, английски, люксембургски и всякакви други трезори, все еврейски. И се развихри инфлация. Доларът скочи от 30 на 60 лева, после на

Атанас Панайотов

100, на 1000, на 3300! За нула време българските граждани бяха ощавени, заминаха целите им спестявания; фалираха личности, фалираха фирми, фалираха предприятия, фалираха банки, изчезнаха пенсионните фондове...

– Ванка, наздраве! – вдигна тост Евгени Бакърджиев и се усмихна ехидно на Иван Костов, лидер на СДС. – Дойде и нашето време – и глътна уискито на екс.

– Как само ги сготвихме тъпаците! – дебелакът Александър Божков мушна в търбуха си неговия скоч – синьо Johnny.

– Нали съм министър? – любовницата на Петър Стоянов изсъска като пепелянка.

– Наде, не министър, а външен, ха,ха,ха! – цайското Йордан Цонев се олигави, докато се хилеше като минджа.

– Кога започваме? – Христо Бисеров само потриваше ръце и се кефеше на това, което предстоеше.

– Когато каже Генерала, засега мирувайте! – виолетовите венци на Иван Костов посиняха в уродлива усмивка.

И всички се закискаха.

*Нощта ражда из мъртва утроба
вековната злоба на роба:
своя пурпурен гняв –
величав.*

*Дълбоко сред мрак и мъгла.
Из тъмни долини
– преди да се съмне
из всички балкани
из дебри пустинни
из гладни поля
из кални паланки
села
градове
из хижи, колиби
из фабрики, складове, гари
хамбари
чифлици
воденици*

КОКАИН

работилници
юзини
заводи:
по пътища и по завои
високо по сипеи, урви, чукари, бърда
през слог и рид
през глухи усои
през есенни жълти гори
през камънаци
вода
мътни вади
ливади
градини
нивя
лозя
овчарски пладница
глогини
изгорели стърница
трънаци
блата;
изпокъсани
кални
гладни
навъсени
измършавели от труд
загрубели от жега и студ
уродливи
сакати
космати
черни
боси
изподрани
прости
диви
гневни
бесни
без рози и песни
без музика и барабани
без кларнети, тимпани, латерни,
флигорни, тромбони, тръби:

Атанас Панайотов

*на гърба с парцаливи торби
в ръцете – не с бляскави шпаги,
а с прости тояги,
шопи със сопи
с пръти
с копрали
с търнокопи
с вили
с брадви
с топори
с коси
и слънчогледи
– стари и млади –
Се скпуснаха всички отвред
– като отрищено стадо
от слепи животни
безброй
яростни бикове –
с викове
с вой
(зад тях – на нощта вкаменения свод)
полетяха напред
без ред
неудържими
страхотни
велики:
НАРОД! ...*

Парламентът на Република България беше обсаден. Хиляди озверели българи поискаха промяна. Сборен пункт – Народното събрание. Атака!!! И започна преврат. Подобен на тези от 1923 г. и 1944 г. Комунистите имаха опит в тези неща. Знаеха много добре как се прави. И го направиха...

– Има ли нещо за пиене? – попита Наско Испанеца бармана, зад когото имаше хиляди бутилки с най-различни питиета. – Откъде си? – въпросът беше съвсем правилен.

КОКАИН

- България...
- Така и предположих...
- Как?
- Балканска физиономия...
- Е, и?
- Имам усет към...
- Българите?
- Да!
- „Чукотка”, това е моят специалитет...
- Тогава нека бъде „Чукотка”!

Наско се настани удобно на стола пред бара в дискотека „Жирафа”:

- Във Виареджо няма много българи...
- Е, аз съм един от тях...

Пепа, барманът от Велинград, погледна доста озадачено, но приготви своята „Чукотка”.

– Какво те води насам? – любопитството изяждаше вътрешно бармана на „Жирафа”.

- Имам среща...
- С Наоми?
- Не я познавам...
- Ето я, влиза.

И Кучката се появи в цялата си прелест. Великолепната. Кралицата на подиумите. С изключителна грация и финес. Като гепард... И леко друсана. Ей, самата Наоми Кембъл. Следваше я Флавио Бриаторе, босът от „Формула 1”.

– Стани, седиш на нейния стол! – Пепа беше малко ядосан.

Наско отстъпи мястото си на Наоми. А тя седна и веднага си поръча кока. Българинът от Велинград се притесни от своя сънародник, но веднага нареди няколко линии за госпожица Кембъл. И тя ги изсмърка за секунди. След което той я метна на гръб и понесе нагоре към втория етаж. Флавио Бриаторе ги последва, намигвайки на Насо Испанеца и останалите седящи на бара.

В бара влезе висок и строен, елегантен и възпитан италианец, който щом съзря Наско, веднага се отправи към него:

– Аз съм Бруно, праща ме Петер фон Палеске.

Наско стисна десницата на Бруно Стефано, националсоциалистът, опитал се да направи фашистки преврат в Италия през 1970 г.

Атанас Панайотов

– Да тръгваме – предложи превратаджията.

Наско погледна към слизащият Пепи, остави 100 марки на бара и му каза „Ciao”.

Обединената „опозиция” се бе изтъпанила на подиума пред Храм-паметник „Александър Невски” срещу Народното събрание и скандираше : „Победа!”:

Иван Костов – Синята устна, Петър Стоянов – Магарешката усмивка, Надежда Михайлова – Курвата, Стефан Софийски – Крадеца, Евгени Бакърджиев –Путката, Богомил Бонев – Помочко, Екатерина Михайлова – Класната, Мозер, Праматарски и останалите коалиционни партньори. Подлизурковците Васко Кръпката и Вили Куция загоряха тълпата с рок, заплатен щедро лично от председателят на СДС Иван Костов, чиито речи бяха прилежно написани от подмазвачите Евгени Дайнов и Явор Дачков, прибрали повече кинти и от музикантите.

Борческите бригади на Иво Карамански, Младен Михалев, Георги Илиев, Бойко Борисов и останалите подземни босове свършиха задачата, която им бе възложена от генералитета начело с Любен Гоцев, Бригадир Аспарухов и Ангел Стойчев. Червената БСП сдаде властта на своята синя посестрима СДС и така се появи синьо-червената мъглявина.

Ортодоксалният комунист Иван Костов бе избран за премиер; геят с прякор „Жана” Йордан Соколов – за председател на парламента; жената с най-леко поведение в политиката – Надка Михайлова за външен министър; най-младият приет за член на БКП комсомолец Богомил Бонев – за министър на МВР, а най-грозната синя депутатка Катя Михайлова – за шефка на парламентарната група на СДС, за което най-много ѝ завидваше червената Татяна Дончева. И най-вече заради грозотата.

Поли Пантев, придружен от братя Пехливанови, Киро Турука, Румен Жицата, Емо Курилеца и шестима гавази за охрана, пътуваше към срещата с Кузман Гуслеков, която щеше да се състои в сладкарницата на хотел „Кемпински-Зографски” – сборен пункт на сикаджиите.

Огнян Алексиев – Охо, Георги Илиев – Жорката, и Евгени Мозька отиваха заедно към Зона Б-19, защото там откриваха нова дискотека – „Клуб 210”, на ул. Цар Симеон. Заведението щеше да бъде сборен пункт на висаджиите и всички кратуни от бригадите щяха да смъркат на воля. Собственик беше Сашо Инженера от Виена, който се бе

КОКАИН

съгласил да им го отдаде под наем. Охо беше открил помещението и знаеше, че е много добро, за да се шитка коката на ВИС и Жоро да го използва за каше. А и СДС-то дойде на власт, а с него Богомил Бонев като вътрешен министър и Живко Колев Жеков като негова дясна ръка в контрабандата.

Живко беше сглобил перфектно пъзела и сега чертаеше схемата пред Богомил Бонев – министър на Вътрешните работи: Богомил – министър, Вячеслав – шеф на Гранична полиция, Кирил Радев – НСБОБ, Милан Миланов – Софийско градско, Николай Чирипов и Николай Колев – Военна прокуратура, Бойко Рашков – Следствието, Дядо Павел – Алтернативния синод, Иван Татарчев – Главен прокурор. Мегдан за действие. И се започна. Небивала контрабанда. Но Иван Костов не бе осведомен. И това им бе грешката. Подцениха циганина от село Блатино. Вече премиер. И самодържец на цяла България.

Алексей Петров – Баретата се наслаждаваше на тлъстото тяло на Лидия Шулева и я ръгаше като за последно. Самата Лидия, еврейка – Биджерано, беше приватизира целия комплекс „Албена” и изведнъж стана милиардерка. Алексей, който излезе на сцената с един протрит костюм на лактите и коленете, се беше впил в нея и покрай Лидия и Иван Костов забогатя. И за нула време направи 450 000 000 долара. Не без помощта на каратистите от бригадата на Охо, които изпълняваха всички мокри поръчки. Той, разбира се, ги изработи, не им плати и те отидоха да охраняват Стивън Сегал. Други направиха кариери в Холивуд като Росен.

– Младене, мога само да ти благодаря за всичко – изправи се премиерът Иван Костов и стисна ръката на Маджо, който беше приет в Министерски съвет от министър-председателя.

– Спечелихме, сега ние сме на власт!

– От мен имаш картбланш!

– Ще се възползвам – усмихна се сикаджията.

– Петдесет на петдесет....

– Става, делим по равно!

– Действай! Нали сега сме ние власт!

Киро Японеца държеше канала за хероин, който идваше от Афганистан през Турция и заминаваше за Италия. Кирчо беше бедно цигане от Факултетото – кварталът, населен с цигани,

Атанас Панайотов

и бе започнал да върти далавери пред КОРЕКОМ. Криеше се по входовете и дебнеше някой и друг чужденец да го измами с шанже, нередовно или да го изгърби направо с грабеж. Дребен мошеник. Но с „демократията” и Иван Костов като финансов министър, започна да се замогва. Нямахме размах на Цар Киро – истински циганин и истински далавераджия, но се оправяше с доносите и сътрудничеството с куките, които го пазеха. Правеше пари. Често и чували пълни с валута. И забогатя. Все пак зад него стояха ченгетата, а зад тях държавата. А през 1997 г. държавата бе Иван Кастов.

– Слагай в кашкавала по половинка! – нареждаше Стоил Славов, а цялата бригада изпълняваше.

В мандрата на СИК в град Самоков се пълнеха пити с кашкавал с половин килограм хероин. Два тона „херинга” беше доставена от Турция на честната дума на Пацо Фалконети, гарант по сделката, а Пацо Дългия, Любчо Василев, Маргините и цяла тумба „борци” пълнеха питите с кашкавал, защото Маджо им бе наредил. Както винаги, тировеите заминаваха за Италия. Хероинът носеше милиони на групировката и правеше сикаджиите богати. Във всяка пита от пет кила се слагаше половинка хероин.

Изведнъж се появиха барети. Започна истинска битка: Пацо Дългия, Любчо Василев и Стоил Славов бяха прилежно изхвърлени от втория етаж на мандрата. Останалите „борци” натръшкани и пребити. Хероинът конфискуван. И даден на Киро да го продава. Никъде за тази акция не се споменава, защото това е частно мероприятие. На куките. Те разделят с Киро Японеца печалбата от 2 тона хероин: 60 000 000 долара... И никой не знае кой е информатора, освен Иван Костов, разбира се, който прибира най-големия процент. Пък нали и той е циганин като Киро.

Славчо Христов подаде телефона на Пламен и му каза:

– Излез навън, че е много шумно в ресторанта. Киро те търси...

– Излизам. – и Пацо Фалконети излезе пред ресторант „Олимп”.

Проехтиях изстрели и Пацо се свлече. Беше разстрелян от турците, които му дадоха хероина. Не си взе бележка, след като убиха брат му, за да го предупредят.

Слави Бинев и Васил Илиев създадоха борческите бригади в услуга на ДС. Всички бяха заедно, нападаха, рекетираха,

КОКАИН

пребиваха, убиваха. С тях бяха Иво Карамански, Бойко Борисов, Румен Николов, Алексей Петров, Поли, Маргините, Маджо, Димата, Жоро, Очите, Стоил, Венци, Красен, Турука, Лисицата, Кела, куки, съдии, прокурори и нямаше връщане назад. Зад тях застана Иван Костов и правителството на СДС. И изгряха звездите на Косьо, Мето, Таки и Къро, Доктора и Амигоса. Циганинът беше образован. Знаеше закона на римляните: Разделяй и владей!

Войната започната от Иво Крамански трябваше да продължи...

Ramon Eduardo Arellano – Felix се събуди в добро настроение. Стана, изкъпа се и веднага се зае да приготви пратката за българите. Както беше по хавлия, той се захвана за работа. Още 5 тона, които беше приготвил за Генерала. 5 000 000 долара награда висеше за главата му, обещана от DEA като шеф на El Cartel de Tijuana. Рамон бе точен спрямо честните и жесток спрямо измамниците. Беше прочут с убийствата на доносници и агенти, но тези, които му служеха вярно и го уважаваха, към тях бе истински благородник.

Рамон Едуардо Ареяно – Феликс е роден на 31 август 1974 г. в Мексико. Снажен мъжага: 185 см. височина и 110 кг. тежина. Истински юнак. Използва фалшиви имена като: Gilberto Camacho Rodriguez, Ramon Torres Mendez, El Comandante Mon, El Walin, Senor Ray и др. FBI го описва като особено опасен. Никой да не предприема нищо самоволно срещу него, а когато го срещне да се обади в най-близкото бюро на DEA или FBI. Ама никой не се обажда.

– Хенерал, всичко е готово – Дон Рамон се усмихна в слушалката.

– Действай тогава! – Любен Гоцев бе още по-усмихнат: още сме на власт!

– Изпращам *sinco toneladas*.

– Кузман плати ли?

– Преведе 50 000 000 от банката на сеньор Хорхе. Ще спечелите 100 000 000.

– Ще! Дребна сума, ние от приватизацията печелим милиарди.

– Хенерал, как се печелят за месец тези пари?

– Ами лесно. С мобилните телефони много повече...

– Хенерал, *por favor*, 100 000 000 са много пари...

Атанас Панайотов

– Рамонче, за теб, но не за нас! Дочуване! – Генарала прекъсна разговора.

Томас А. Константин, директор на ДЕА, прие в офиса си Бойко Борисов и започнаха с него да изработват схеми за трафика на кокаин от Южна Америка, хероин от Афганистан и производството на амфетамини в България.

– СДС ще купи всички заводи за фармация. Имате подставени лица от Исландия даже...

– Вече ги взехме. Стефан Софийски, Антоан Николов, Иван Костов, Евгени Бакърджиев...

– Полицаите са на първо място! Прокурорите, съдиите...

– Само наши хора...

– Ще има убити...

– Бушоните ще изгърмят! – и Бойко се разсмя по селски, без да си дава вид на гражданин, макар да живееше при Цветелина в столицата на ул. Любен Каравелов, срещу кафенето на Палми Ранчев – уж писател и треньор по бокс на „мутрите”.

– Костов е платен, Татарчев – също, ти си Главен...

– Знам...

– Тогава, да започваме с трафика и да няма издънки! Никой не трябва да знае! Все пак представляваме държави!

– Знам!

Преводачът на Бойко Борисов превеждаше дословно на своя шеф, който не знаеше бъкел на нито един език, дори българският му бе на средно лично ниво.

Бруно Стефано, превратаджията от 1970-та, покани Наско в пицария „Венеция” на улицата срещу апартамента му в Хамбург, където българинът му гостуваше. Италианото поръча две от най-скъпите пици и бутилка бяло италианско вино. от най-хубавото и отлежало. Бруно бе много гостоприемен и всеки английски джентълмен би му завидял.

– Наско, Петер ми каза, че мога да разчитам на теб и си бил изключително точен...

– Като него.

– El Varon е най-свестният човек на света. Няма друг като него!

– Така е, но жалко, че много често влиза в затвора, а така го обичам, той ми е повече от брат. През 87-а лежахме заедно в следствия...

КОКАИН

– Знам, нали той те препоръча.

– Значи искаш 25 000 германски каски от Втората световна?

– Да! И 10 000 униформи на SS, които са някъде в България. Знам, че имате много вкопани танкове по границата с Турция. Интересуват ме само немските, руските са за претопяване.

– Виено – двамата разговаряха на испански, – ще направя всичко възможно да ги уредя. Има Агенция към Военното министерство, която разпродава имуществото на армията, и там ще попитам.

– Muy bien!

– Кога мислиш да дойдеш в България?

– Уреди нещата и пристигам.

– Съгласен! Щом съм готов, ще ти се обадя. Ще се видим ли по-късно с Мадре Тереза? – Наско се усмихна при споменаване на прякора на Петер фон Палеске, който се грижеше като Майка Тереза за всички пуснати на свобода затворници в Хамбург.

– Утре ще ходим при него, сега да се почерпим! – и Бруно вдигна чашата си за тост.

Жоро Илиев се разположи свойски в специалното сепаре в дискотеката на Охо и Мозька на ул. Цар Симеон в София. Охраните му се наредиха като стена пред него, все едно че Стоичков ще изпълнява дузпа.

– Евгени, дай кокаина! – нареди босът на ВИС-2.

– Ей сега, Жоре. – и Генчо отърча в мазето да донесе една половинка.

– Ди Джей, пускай моята песен!

– За нашия специален гост...

И се понесе „Всички сме хора на този свят...”

Евгени Мозька донесе половин килограм насипен кокаин и го постави пред Жорката, който веднага започна да пълни нослето, и като го натъпка здраво, предложи и на охраната. Горилите от ВИС-2 само това чакаха. И те заровиха носове, както шефа им.

Петер изскочи от голфа и притича в офиса си, където продаваше автомобили и яhti на голям плац, 500 метра от Зеленчуковата борса в Хамбург. Наско и Бруно пристигнаха веднага след него. Тримата седнаха да преговарят.

Атанас Панайотов

– Наско, знам, че ще помогнеш на Бруно – започна баронът. – И трябва да ходиш в Гватемала. Но първо трябва да помогнеш на Бруно с неговите каски, танкове – и Петер се засмя.

– Ще му помогна. А ти ще ми помогнеш със сина ми. Не съм го виждал цяла вечност.

– Джорджи? Нали му давах пари, докато беше в затвора, т.е. на жена ти Ренате...

– Така беше, но не съм го виждал и не знам как да му взема адреса.

– Това е лесно, ще те закарам в общината и ще им кажеш, че искаш да платиш издръжката. Веднага ще ти кажат къде живее. Ще ги изработим...

– Щом е толкова лесно, да тръгваме.

– Чакай, да се разберем с Бруно, че той е нетърпелив. Каските първо.

– 25 000 ми трябва – намеси се италианецът.

– Ще ги намерим. – Наско бе сигурен в себе си.

– И 10 000 униформи! И танковете на границата...

– И тях ще издирим, само да има кой да плаща разходите.

Бруно се изправи и се изпъна като дивизионен генерал от SS:

– Всичко ще бъде платено!

Петър се усмихна и намигна на българина:

– Ако не му стигнат парите, аз ще дам останалото! И се пригответи да ходиш в Гватемала. Разходите аз ги поемам.

– Добре, това е лесно...

– Лесно нищо няма. – Herr Baron приключи разговора.

Иван Димитров – Доктора пак се бе заиграл. Падаше си по момчета. И обичаше да го чукат. Събираше се с останалите педали в Лондон, които го направиха трафикант №1 на цигари. Раздуваше в новия си апартамент в Кенсингтън, който му бе уреден от Спас Русев, също обратен като него. При него идваха Милен Велчев, Николай Василев, от по-младите, но и Йордан Соколов, когото избраха за председател на Парламента в България и известен като Жана в педерастките среди на СДС.

На гости му беше Мирослав Севлиевски – Мирю, човек на Кеворк Кеворкян, Мистър „Всяка неделя”, предаване по „Канал 1” на българската телевизия; Спас Русев, ограбил държавата, докато бе шеф на „Помощите за България”; Милен Велчев –

КОКАИН

тужар от „Голямото добро утро” по време на комунизма; Богомил Бонев – министър; Филип Димитров – бивш премиер; Светослав Лучников – Берга, и той бивш, председател на Правната комисия в парламента; Асен Агов – шеф на БНТ; Августин Пейчинов – създател на СДС; Кубрат – син на Симеон, Цар на всички българи; и пет гейчета, които трябваше да задоволяват прищевките на събралите се. И оргията започна.

Кузман Гуслеков слезе от бентлито и влезе в ресторант „La Strada”, собственост на Пламен Тимев – Ганди. Раболепни сервитьори го заведоха до неговото „резерве”, където го чакаха Поли Пантев, Рони, Бай Миле, Бойко Борисов или Боко Тиквата, както го наричаха в родното му село Банкя, Ивелин Банев – Брендо, Димата – Руснака, Венци Стефанов – Дебелия, Стоил Славов, Любчо и Жоро Пехливанови, братята Маргини, и Батето – Иван Славков. Работен обяд. Разборката почна.

Ганди лично обслужваше „знатните” гости. Забрави масата на Тачо, Гълъба, Юри и Веско, които хранеше с кюфтаци – масата на „ветераните”. Заеба и масата на Рон Финли, Чарлз Петров – Краси, Наско Голомеев и Боби Бец, който му даваше кинти, за да му върви бизнеса, а и те му снасяха най-много парите на обяд – офисът им с намираше в сградата над „La Strada”.

– Ганди, я се мръдни малко и ни остави насаме! – Румен Николов – Пашата, току-що влезъл в заведението, направи лек намек на собственика.

– Веднага! – и Ганди се изпари като пара от вряща тенджерата в собствения си ресторант.

– Колко? – Поли бе нетърпелив.

– Един тон, два, има ли значение? – Кузман отговори на въпроса с въпрос.

– Кой ще е гарант? – Бойко Борисов се интересуваше, не толкоз за парите, които ще паднат, а защото имаше сделка с DEA.

– Аз! – Кузман изглежда всички на масата.

– Добре! – съгласи се Бай Миле и погледна към Стоил и Маргините.

– Щом Кузман гарантира...

– Дима, аз съм „за”. – Жоро Пехливанов бе съгласен и погледна изкосо брат си Любен.

– Аз също. – Венци Стефанов подритна Батето под масата.

Атанас Панайотов

– Ами добре, ха-ха-ха, я да донесат уиски! – Иван Славков веднага се съгласи.

– На Варна ли ще разтоварваме? – Поли Пантев подскочи от стола.

– Да...

– Ама в Испания няма да ме забравиш, нали? – Брендон прекъсна Поли и също подскочи.

– Аз ще посрещам товара, това да се знае! – Рони бе категоричен.

– Разбира се. – Кузман получи одобрението на цялата маса.

– Кузо, да увеличим тонажа, а? – Бойко Рапона знаеше за какво иде реч.

– Боко, ще го увеличим, нека да вкараме няколко тона, нали Богомил е министър...

– Иван е премиер, имаме зелен светофар...

– Добре, да започваме, а педала какво да го правим? – Кузман не обичаше педерастите.

– Ще го убием! Една бомба ни трябва! – и Бойко Борисов се закиска като ряпа на поляна наред Банкя.

– Доктора още ни е полезен...

– Иван Костов не дава да го ликвидираме...

– Милчо, тоя педал докога ще го търпим, нищо че ни носи пари?

– Краси, не ни трябва повече – Румен Пашата рипна и понечи да си ходи.

Красимир Маринов – Маргина присви очи и погледна към брат си:

– Ти кво ще кажеш?

– Какво като го пази Костов? Нали е педал?

– Педал? Всичките ни пари минават през „Амигос"! Коко и Гената снасят там милиони...

– Брат ми, Муци стана Маджо...

– Това не го позволявам! – Милчо Бонев – Бай Миле не искаше да се говори лошо за съдружника, който отсъстваше.

Пашата също се изправи и подкани Бойко да стават, защото разговорът взе да загубява.

– Я сядайте! – удари юмрук по масата Дълга Мара – Кузо, който се вживяваше като бос на всички босове. – Говорим за милиони, а вие се карате помежду си за дребни неща.

КОКАИН

– Нека Кузман продължи. – Поли Пантев трепереше в очакване на големите мангизи.

– Йоца и Будимир ще дойдат в най-скоро време – обърна се Бай Миле към Поли. – Тогава започваме да правим истински пари...

– Малко ли печелим с петрола?

– Стоиле, петролът си е петрол, но кокаинът ни носи чиста печалба в милиони – и Поли намигна на Кузман.

Стоил Славов замълча. Маргините също. Димата, Пашата и Бойко също си мукаха. Братята Пехливанови предпочетоха да си траят. Венци и той млъкна.

Пантъо Пантев се наложи. И Кузман покрай него – нали беше доставчик. Каналът работеше. А с Иван Костов щеше да работи още по-перфектно. И с Богомил Бонев – министър на МВР. И с мишката Кирил Радев – шеф на НСБОБ. Идеална схема.

Бучко изкочи от автомобила и отвори задната врата на Йоца да слезе. Дватама сърби бяха посрещнати лично от Милчо Бонев – Бай Миле в хотел „Бреза” в зимния български курорт „Боровец”. С Хандбалиста бяха Юри Галев – Страшилището от Самоков и Ангел Стойчев, бивш генерал от Народната милиция и заместник в Софийско градско управление на МВР, изпратен от Генерала за важната среща между сръбската и българската мафии. Гостите бяха настанени и след половин час разговорът започна.

– Миле, ти отговаряш за доставките в Холандия. Регулярно трябва да ми доставяш поне по един тон кокаин. – Йоца Амстердама бе много лаконичен.

– А Будимир ще отговаря за синтетиката, така ли? – Ангел поставяше Куйович в своята схема.

– Не само! Ще произвежда амфетамини, които ще изнасяме за Турция и Сирия, а оттам ще влиза хероин, който ще ми пращате също в Амстердам...

– Разбира се. – Милчо знаеше, че се работи в двете посоки. – Парите за Иван Костов трябва да се плащат на Евгени, защото той отговаря за този ресор.

– Това си е ваша работа. – Амстердама се покашля, за да разберат останалите, че ще си плаща. – Колко процента?

– Искат 30! Но ние можем да им даваме по 20!

Атанас Панайотов

– При толкова пáре, и двајсе са много. – Бучко се намеси в разговора и погледна към шефа си за одобрение...

– Фатик, също искам да участва, поне като гарант.

– Да бе, Йоца, Бабата е в играта...

– Хвала, па добро, сада да попиемо!

Милчо бе щедър домакин и много гостоприемен:

– Силве, слагай софрата!

Красивата съпруга на Хандбалиста се зае с гошавката: печени прасенца-сукалчета, речна пъстърва, манатарки от гората и много пиене. Така се прави бизнес!

Александър Димитров се събуди изведнъж като посланик. Навремето, когато цигането от село Блатино Иван Костов пристигна в София, за да учи, той му предостави квартира. Мангото се изучи, стана преподавател по „Икономика на Марксизма-Ленинизма” и се издигна до званието доцент. Сега бе министър-председател. А Сашо беше изпратен като пълномощен министър в Киев, Украйна. Посланик – каква длъжност само! И той побърза да превърне посолството на Република България в офиса на г-н Димитров. По заръка на Командира, както най-близките съратници на председателя на СДС наричаха премиера. И Сашата се зае с поставените му от Командира задачи.

Хероин се произвеждаше в Казахстан, Киргизстан, Таджикистан и останалите малки азиатски републики в бившия СССР. Чист при това. Иван Костов много добре знаеше защо избра Александър Димитров за посланик в Украйна – да минава оттам дрогата. В нея бяха големите пари. Но имаше и други кинти да се правят – с визите! Благодат, който не спира... И трафикът на хора към Западна Европа. Иван Костов много добре е сметнал несметните печалби, които ще направи чрез неговия човек в Киев, а той е Александър Димитров. За целта трябва свой човек за консул в Одеса, трябва да е много доверено лице, защото с одеската мафия шега не бива. Там назначи своя приятел другаря Тучков, който в САЩ разнасяше пици, преди да пристигне в Украйна и заеме дипломатическа длъжност. Генерал Воронов е подшушнал няколко имена на своя възпитаник, но сред тях се открояват Максим Курочкин, известен и като Лудия Макс, и Ринад Ахмедов собственик на „Шахтър” Донецк. Направленията са няколко, по

КОКАИН

които трябва да се работи, но наркотиците и проститутките са най-доходоносни. Газ, желязо и въглища са правителствени далавери, а контрабандата и трафика ще се дадат в ръцете на послушни и изпълнителни люде, предани и проверени.

Най-древните източници, които ни дават сведения за Украйна, датират от Третото хилядолетие преди новата ера – Ямната култура. Земите до Второто хилядолетие преди н.е. се поселяват с кимерийци, скити и сармати. Скитите оказват най-голямо влияние, като ираноговорящи племена, чак до нахлуването на хуните през IV век от новата ера. През следващите два века се появяват гръцки колонии по крайбрежието като Тирас, Олбия, Хермонаса, продължили да съществуват като римски и византийски по-късно. Готите се настаняват през III век и са свързани с Черняховската култура. След разгрома на хуните през V век, те се преселват в Панония. На тяхно място се заселват прабългарите в северните части на Украйна. В същото време започва и поселението на славянските племена.

До IX век Киев плаща данък на Хазарския хаганат. Той е завладян от варягите на Асколд и Дир, които са изместени от княза на Новгород – Олег. По това време там живеят славянските племена поляни, древляни, северяни, уличи, тиверци, дулеби, както и етническата група рус (за чийто произход още се спори), които владеят Киев и Киевска Рус. През XI век Киевска Рус е с най-голяма територия в цяла Европа. На Запад я наричат Рутения. През този период се появява и наименованието Украйна, територията около Чернигов и Переяслав. На север страната се населява с угрофини, които съставляват ядрото на днешна Русия.

Християнството е прието за държавна религия през 988 г. по време на управлението на Владимир Велики. Началото на украинската правна традиция е поставено от неговия приемник Ярослав Мъдри, който издава кодекса „Руска правда“, използван за завладяването на страната от Литва през XIV век.

Владимир Мономах управлява успешно Украйна, но междуособиците в страната между князете довеждат до нейния упадък през XII век. Андрей Боголюбски опустошава Киев и столицата е преместена във Владимир, където се образува руската държава, а Киев е завладян от князете Галич и Волиния. На северозапад около Полоцк се обособява Беларус. През XIII век всички руски княжества падат под игото на монголите. Тежкото робство принуждава повечето украинци да мигрират на север, в

Атанас Панайотов

Полша и Унгария. Княжеството Галич-Волиния става доминираща сила и премества столицата си на запад в днешния Лвов, но остава васално на Монголската империя.

През целия XIV век Полша и Литва водят продължителни войни с монголите и по-голямата част от Украйна остава под тяхно владичество. Карпатска Рутения влиза в границите на Унгария, Волиния с Киев са в Литва, а великите князе на Литва се наричат владетели на Рус. Полша завладява Галиция, а след създаването на Полско-литовския съюз през 1386 г., владенията на двете страни на територията на днешна Украйна влизат в състава на Полша.

Но да оставим за малко историята и да се върнем в настоящето.

Вътрешният министър Богомил Бонев бързаше за среща с Живко Колев Жеков, който беше разрушил фитнеса, създаден от Наско Испанеца, и го бе превърнал отново в ресторант, където се събираха висши полицаи и магистрати. На булевард Витоша в центъра на София, в ресторант „Камен дел“, пристигнаха един подир друг Вячеслав Димитров – Началник „Гранична полиция“, Кирил Радев – шеф на НСБОБ, Николай Чирипов – Председател на Върховната военна прокуратура, Живко Колев Жеков – „ресторантьор“, Николай Колев – прокурор и създаде с Любен Гоцев престъпната групировка ТИМ, Иван Татарчев – Главен прокурор на Република България, Милан Миланов – от „Криминален отдел“ на Софийско градско и тъст на Живко Жеков, както и Георги Илиев, Мето Илиенски и Косьо Самоковеца – главатари от ВИС-2 – борческа организация, занимаваща се с рекет, контрабанда и трафик на наркотици, инвестираща даже в туризма.

Бруно Стефано пристигна на аерогара „София“ и бе посрещнат от Наско Испанеца, който го покани да спи у тях. Националсоциалистът, решил с млади съмишленици като него да спретне фашистки преврат в Италия, дойде с голяма кошница пълна с надежди. Той искаше да закупи в България 25 000 германски каски, 10 000 нацистки униформи и да открие немските танкове по границата с Турция, за които имаше пазар сред колекционерите на милитария от Втората световна война – предимно немска.

Българинът заведе своя гостенин в квартирата на ул. Бузлуджа в центъра до НДК, за да се разопакова, изкъпе и преоблече.

КОКАИН

– 10 контейнера с цигари утре пристигат от Македония – покашля се Живко, за да направи по-силно впечатление на останалите на масата. – Вячеслав трябва да ги ескортира до склада.

– Издал съм вече заповед...

– И банка ще направим с Богомил, ха-ха-ха.

– Живко – намеси се Мето Илиянски, – с уискито какво става?

– Пътува, ха-ха-ха.

– 5 ТИР-а – добави Николай Колев, – които Евстати е осигурил.

– Ще ги дадем на Коко и Гената...

– Ама те са към СИК – намеси се Жоро Илиев.

– Абе наши момчета, ха-ха-ха!

Живко беше вече пиян, нещо нормално за него.

Иван Татарчев погледна многозначително останалите магистрати, но те заклатиха одобрително глави.

– Краси – изджавка собственикът на ресторанта към управителката, – слагайте вечерята и още няколко бутилки за къркане.

Компанията започна поредния запой. Богомил Бонев не забрави да намекне, че 20% отиват за касата на СДС и 10% лично за Командира. Александър Божков оставаше на сухо.

Наско и Бруно отидоха в Агенцията за разпродаване на военното имущество на 4-и километър със самолета отпред. Там ги чакаше Тодор Тодоров, изпечен търговец на оръжие, за когото нямаше тайни в този бизнес. Договориха покупката на 25 000 германски каски и среща със бивш старшина от село Факия, който да им покаже къде са заровени немските танкове по границата с Турция. Бруно бе на 7-то небе! И се започна.

Александър Димитров, посланик на България в Украйна, договаряше канал за трафик на хероин с Ринад Ахмедов, който от Таджикистан, Узбекистан и Киргизстан трябваше да минава през Одеса и да отива директно във Варна, а оттам – за Холандия. Иван Костов бе дал зелена светлина на посланика, а генерал Воронов на Ринад. В кириза бе включен като връзка и Максим Курочкин. Печалбите се дележа 50/50 – съвсем като в нормалния бизнес. Стоката щеше да се транспортира в корабите с въглища за ТЕЦ „Варна“. Оттам полицаи със знанието на Богомил Бонев щяха да

Атанас Панайотов

го транспортират до София, където да се складира при Живко, и в даден момент да продължи към Холандия. Договориха и трафика на проститутки и нелегални работници за Италия, където ги поемаха Ндрагета и Камора, мафиите от Южна Италия. Посланикът също делеше с Командира 50/50.

– Еленке, как върви фондацията ... как беше?

– „Бъдеще...”

– «...в България”, ха-ха-ха! Ама тия глупаци, верно ли са толкова глупави?

– Ваньо, такива телета са, каквито не можеш да си представиш...

– Еленке, дай да ги почнем.

– С баретите?

– Да ги поизползваме. Ей че кеф да си премиер!

– Да ударим Грашнов, а?

– Да го понамачкаме!

– Евгени Бакърджиев ще свърши добра работа.

– Кой още?

– Минко от Карнобат, много се засили това момченце...

– Правилно, даже направил фондация с Наско Краставицата, чак щял да му дава по 600 долара на месец.

– Колко?

– 600\$!!!

– Я да го ошавим със...

– 6 000 000! Долара.

– Пращаме баретите... и да го понатупат, ако се опъне..., нищо че има охрана...

– А Генчо да отива при Владо в „Мобилтел”, Вилхелм да оправи Търнър.

– Там ще паднат поне 40 000 000.

– Докато трае мандата поне 1 000 000 000 трябва да спастрим.

– Пет!

И Елена Костова започна да глези съпруга си Иван Костов с вегетариански манджи.

На следващия ден Минко сподели с Наско: „Съжалявам, но вече не мога да бъда във фондация „Черноризец Храбър”, защото съм с „Бъдеще в България”.

И Наско Испанеца остана с пръст в устата...

КОКАИН

Христо от село Факия посрещна Наско и Бруно на ханчето след град Средец на разклона за Елхово и Босна и множеството танкове от Втората световна война, за да „стряскат“ турците.

Христо бе местен и знаеше къде са „Майбасите“ или „Тигърките“, както ги наричаха местните.

Бруно, националсоциалист и в дупето, се покатери и влезе в първия „Майбах“... И се разпалака.

Това не бе „Майбах“, защото не е мотор, а и такъв нямаше, а беше самоходно стрелково оръдие – гаубица, която се придвижва сама! А се разплака, защото за първи път през живота си влизаше в такава – немска! Наско и Христо тактично го оставиха да поплаче. И намериха още много такива, заровени и без никакво предназначение в съвременната отбрана на България, защото всички бяха с различен калибър.

Христо, който отглеждаше във Факия стотина прасета, заколи едно и покани Наско и Бруно на софра, за да полейт находката.

Кузман Гуслеков заедно с Брендо договаряха голяма пратка с кокаин. В нея участваше и Румен Каратиста, емигрант от Виена и близък приятел със Стефчо Главата. Румен бе главен, бос на босовете. Голям. Равен на Кузман.

И потегли за София от Виена. Скри в джипа 700 000 долара. Кашира ги много добре. Но в Сърбия джипът бе откраднат...

Плати 2000 марки и джипът бе върнат, всичките взове бяха вътре, недокоснати. Крадците не са знаели. Късмет! Той притежаваше къща в Бояна. И имаше зимник в къщата! С бронирана каса! И като погледнеш: милиони долари! Много милиони, нещо като в „Дрога“ с Джони Деп! И той бе Капо...

Мони Курилеца имаше проблем с Жоро Илиев. Напил се в хотел „Родина“ в ресторанта на панорамния етаж, юркал Мая, съпругата на Жоро, и той го измаризил в асансьора. Някой трябваше да оправи нещата. Кой друг освен Наско Испанеца. И Мони помоли своя приятел за помощ. Наско отиде при Жоро и уталожил проблема в офиса на висаджията на ул. Оборище.

Атанас Панайотов

Но с това не спряха проблемите на Мони. Той шиткаше шанаджийската на „мутрите”, а те искаха да монополизират бизнеса и той им бе като трън в очите – конкурент. И най-близките му приятели Румен Жицата и Емо Курилеца го привикаха на спявка, за да му обяснят, че вече те ръководят от името на Поли Пантев и щом шитка, трябва да се отчита при тях. Той не се съгласи и изяде няколко шамара в жилището на Жицата от довчерашните свои приятели, за да бъде натирен с изричната забрана да не се занимава повече с кока.

Мони Курилеца не се вслуша и продължи. И бе подложен. Поли възложи задачата за неговото щавене на Киро Японеца.

Цели шест месеца пребиваваше Мони в жилището на Наско след като бе депортиран от САЩ обратно в България, излежавайки седемгодишната си присъда в Калифорния. Испанеца му помагаше във всяко негово начинание, за да може отново да си стъпи на краката и да заработи. И когато „мутрите” го налазиха, отново бе насреща и му помогна.

– Наско, Наско – плачещ женски глас умоляваше в телефонната слушалка, – отвлякоха Симеон, моля, помогни, спаси ми детето...

Жилището на Мони Курилеца на улица Велико Търново бе изцяло изтърбушено и приличаше на обиск извършен от копоите на ДС. Испанеца се бе отзовал моментално на зова за помощ отправен от майката на Мони. Той успокои разстроената жена и започна веднага собствено разследване, защото ченгетата бяха в неведение или в комбина с престъпниците.

Мони бе вълк-единак и приятели нямаше. Освен Наско. И той започна да звъни и издирва отвлечения си другар, с когото го свързваше дългогодишна дружба. И го откри. Курилеца бе отвлечен от хора на Киро Японеца, циганин от Факултето, гравитиращ около СИК и занимаващ се предимно с хероин.

Ченгето от БМБ Асен Тодоров заедно с още 15 престъпни субекта, различни по народност, ръководени от турчина Таджир Емре, успяват да натикат в своето сребристо беемве на улица Шипка пред страничния вход на СУ Мони Курилеца и да го отвлекат в ползвания от тях апартамент в Зона Б5, блок 3, където се помещава фирмата на Емре „Агенция Харран”. Там той е държан една седмица, бит е жестоко, режат му ушите и го бучат с вилица навсякъде по тялото, за да им препише закупения от него апартамент в Лозенец, автомобил фолксваген „Голф” и да го ощавят напълно. По този начин те искат да го елиминират завинаги от играта или принудят да танцува за тях

КОКАИН

в белия балет. За злощастие на „мутрите” от борческата бригада документите за апартамента са в Курило, в бащината къща на отвлечения и те успяват да прехвърлят на тяхно име само лекия автомобил и по този начин Наско Испанеца ги открива и отвежда полицаите от Пето районно да освободят Мони. И го прибира отново у тях, където той изкарва цели три месеца, докато дойде на себе си и се окопоти от преживения шок.

Таджир Емре, куката Тодоров, Антон Иванов, Виктор Джоргов, Недик Недев и останалите бандюги, шестнадесет на брой, са арестувани, но след няколко дни Мони се отказва от показанията си и те са пуснати на свобода. Уплашен за живота си, той ги спасява.

Вестниците гърмят няколко дни по случая за това дръзко отвлечане в центъра на столицата, но една друга акция на ченгетата превзема изцяло техните страници. В цех за производство на синтетична дрога в софийското село Опицвет са заловени над 300 килограма амфетамин, произвеждан тайно от Кристиян Младенов, който успява да избяга в Унгария и на място е хванат само готвачът на дрогата, химик по професия. Установено е, че в цеха са произведени над 20 тона синтетика и парите са отишли в касата на оръжейния търговец Николай Гигов, който се е отчитал лично на Георги Пирински, висш функционер от БКП, преименувана на БСП, и министър на Външните работи в правителството на Жан Виденов довело България до финансов фалит. След време задържаните по случая са оправдани, защото съдът намира, че откритите количества амфетамин не са били с търговска цел, а за лична употреба. Гигов се отчита на Богомил Бонев, а той на Командира и аферата е приключена – вълкът сит и агнето цяло.

Мони Курилеца се изтягаше блажено върху канапето в хола на Наско, когато домакинът и Бруно излязоха, за да отидат в село Факия, където имаше много закопани в земята немски танкове, така наречените от военните измамници в Министерството на отбраната „Майбах”. Курилеца бе доволен от себе си: Наско го спаси от кръвожадните „борци”, живееше без пари в квартирата му, запази апартамента в Лозенец, а той бе 200 квадрата, и куките обещаха да върнат колата. Беше жив, най-важното, и тук-таме поодраскан. И реши да продължи. В България бялото бе на мода и всички новозабогатели българи шмъркаха. Let's do it...

Атанас Панайотов

Бруно се бе запознал с повечето немски „танкове“ при първото посещение в селото. При второто вече знаеше тяхното разположение и при обиколката им ги откриваше преди Христо и Наско, покатерваше се като див козел и се шмугваше в тях като лисица, за да ги разгледа отвътре и прецени дали стават за нещо. В Западна Европа и САЩ повечето колекционери желаеха да закупят запазени танкове, при това цели и, ако може, в движение, т.е. с мотор. А тези в България по границата с Турция, бетонирани извън села като Факия или Лесово, бяха напълно ръждясали и негодни дори за колекциониране. Все пак бяха немски и от Втората световна война, така че имаха по-висока стойност, отколкото желязото за предаване на Вторични суровини, както бяха руските Т34, които са в пъти повече и за тях изобщо нямаше мераклии.

– Е, Бруно, ще купуваш ли? – Христо потриваше доволно ръце, докато италианецът се измъкваше от поредния си оглед.

– Има някои, които стават. Лошото е, че няма танкове, а само самоходни стрелкови оръдия. Приличат на танкове, но не са, а преди да тръгнем от София ни казаха: „Пълно е с „Майбах“ по цялата граница“. Та даже ни увериха, че са и с мотори, а те дори една табелка нямат по тях...

– Циганите всичко изкрадоха – заоправдава се местният водач и бивш военен старшина.

– Ще поогледаме още малко и ще се прибираме. Вие какво ще кажете? – Наско искаше по-бързо да приключат.

– Съгласни!

Генерала излезе от кабинета на Командира и веднага напусна Министерски съвет, където се състоя среща между него и премиера. Той седна в лимузината, която го чакаше от два часа, а в нея Александър Димитров, и заповяда на шофьора да кара към Бояна. Двамата обсъждаха предстоящата среща на техния пратеник при Семьон Могилевич в Чехия, който оглавяваше украинската мафия и бе един от най-жестоките гангстери в целия свят. С идването на власт на Иван Костов пред Любен Гоцев и неговите съдружници от бившата ДС се отваряха по-големи възможности за печелене на още повече пари и докато вниманието на хората се отвлечаше от политиките с нови лъжи и заблуди, Избраните щяха да забогатеят дотолкова, че вече никога да не им свършат парите, на техните деца, внуци, пра- и пра-внуци.

КОКАИН

Евреинът Семьон Могилевич, родом в Украйна и известен с прозвището Умния дон, оглавяваше най-зловещата рускоезична бандитска групировка – Червената мафия. Завършилият Икономически науки в Лвов бандит се бе настанил трайно в Чешката република и живееше със своя клан недалеч от столицата Прага, в малкото градче Рикани, където обитаваше няколко красиви и уютни къщи. Той и неговите подчинени убиваха по особено мъчителен и жесток начин своите жертви, които преди да бъдат разчленени, са измъчвани до многократни припадъци. Сред бандитите той разполага с власт по-голяма, мощна и силна, отколкото самият Барух Елия, познат и като Борис Елцин.

Семьон и неговият най-близък приятел и съратник Моня Елсон, който действа на територията на САЩ, се занимават с изнудвания (рекет), отвлечане, проституция, контрабанда на скъпоценни камъни, произведения на изкуството (повечето крадени), ядрено гориво, оръжие, пране на пари, както и с трафик на хора и наркотици, от всичко, което може да се правят големи пари, включително и поръчкови убийства на териториите на САЩ и Европа. Той контролира изцяло международното летище „Шереметиево“ в Москва и всичко, което влиза и излиза оттам. В тясно сътрудничество с нюйоркската фамилия Дженовезе Могилевич пренася токсични отпадъци от САЩ в Украйна и ги складира в района на град Чернобил.

Подобно на колумбиеца Alejandro Bernal Madrigal, известен като Juvenal, Семьон Могилевич създава международна комуникационна мрежа с обезопасени сателитни връзки, клетъчни телефони, кодирани факсове, системи за електронна поща и компютри последен писък на техниката, обслужвани от цели кохорти електронни специалисти с по няколко висши образования. Той създава множество фирми из цял свят, чрез които прониква в банковия сектор и фондовите борси.

Копирайки класическата италианска мафия, той е свързан с високопоставени шефове на секретните служби за сигурност в много страни, мастити финансисти и политици, които разтварят чадър над него – подобен на политическите чадъри, разтворени над българските бандити – и го закрилят. Престъпната си организация е изградил върху строга йерархия, където ключовите позиции са заети от хора свързани с кръвна връзка и повече от триста босове са негови роднини или на съпругата му, както и негови любовници. Всеки знае мястото си и има разделение на труда.

Атанас Панайотов

Капото е доста тежичък – цели 140 килограма. Плешив. Носи шарени ризи тип „хавайка” и диамантени пръстени, но само на кутрето. Макар да е препрал само чрез една нюйоркская банка 7 000 000 000 долара, той с насмешка казва: „Единствените пари, които съм изпрал досега, са 5 долара, забравени в джоба на ризата ми.” Или: „Какъв бандит съм? Аз съм един обикновен търговец на зърно, при това съвсем скромнен.” След години ще чуем подобно изказване и от най-рафинирания престъпник в България Стефан Софийски: „Аз съм единственият доказан некорумпиран политик в страната.” След като е оправдан по всички обвинения за корупция.

Умния дон е роден в Киев, столицата на Съветска Украйна, в семейство на майка ортопед и баща директор на печатница. Престъпната му кариера започва като зарзаватчия. Подобно на грузинските бандюги, той държи нелегална сергия за плодове в Люберецкия московски район и е включен в Люберецката банда. Занимава се с кражби, фалшификации и търговия с валута – чейндж. В УССР е съден два пъти – на година и половина и четири години – за незаконна търговия с валута.

Когато започва голямото изселване на евреите в Израел и САЩ през осемдесетте години на миналия век, идва неговият звезден миг. Първите си милиони натрупва чрез измами над свои сънародници евреи. Той прибира от тях рубли, злато, диаманти, покъщнина и произведения на изкуството с обещанието да ги продаде на добра цена и да им изпрати твърда валута зад граница. Но всичко това отива в неговия джоб, за да не излезе повече оттам. Битият – бит, ебаният – ебан.

В началото на 90-те в разпадащия се СССР и най-вече в Москва започват безпощадни бандитски войни за преразпределение на територии и надмошье. Като повечето главатари и той е от еврейски произход и бяга в Израел. Там всички те получават израелско гражданство, подобно на Мишата Чорни. Той гледа да не бие на очи, защото Израел е от малкото държави по света, които не екстрадират поданиците си, но въпреки това изгражда свои бази и започва да излиза и влиза необезпокояван.

В еврейската държава той не се разгръща, но това не му пречи да създаде солидни връзки с политици и бизнесмени. Сближава се с повечето големи престъпници – руски и местни евреи. Чрез подставени лица започва да дърпа конците в множество фирми, повечето за туризъм и недвижимости. Основава своя банка с

КОКАИН

клонове в Москва, Кипър и Тел Авив, чрез която пере пари на колумбийските картели и руските престъпни групировки. Внася кошерска храна и се опитва да сложи ръка върху произвеждания кошерски алкохол „Кармел Мизрахи“. Въобще момчето не си поплюва.

Малко тарикати могат да живеят обаче в Израел и Могилевич много скоро се разочарова: Там са се събрали прекалено много евреи, все спорят за нещо, говорят едновременно, всички крещат! И той напуска Обетованата земя. През 1991 г. се жени за унгарката Каталин Пап и се установява за постоянно в Будапеща, Унгария, където започва да изгражда своята империя. По същото време там се подвизават български престъпни групи, ръководени от Васил Илиев, Иво Карамнски, Бойко Борисов. В Будапеща са и Божидар Томалев, прекръстил се на Томалевски, женен за унгарска манекенка, Илия Хайверов, който отваря бутици за козметика, Владо Унгарски, както и Боян Петракиев – Барона, и много, много други с екзотични, животински и прякори или такива взаимствани от таблицата на Менделев. Купува верига от нощни клубове „Черно и бяло“ с клонове в Будапеща, Прага, Киев, Рига и София, където го представлява Клана Червенякови с фронтмен Камен Червеняков, нашумели центрове за проституция. Повечето момичета са рускини и украинки с почтена работа за прикритие, предимно балерини. През 1992 г. продава дялове от публичните домове на Солнцевската банда на Иванков и така бетонира връзките си в подземния свят. Клубът му „Black and White“ в Будапеща се превръща в щабквартира на престъпния му синдикат. За да препира огромните печалби, той открива казино в Москва и други източноевропейски страни като България, където подставени лица контролират бизнеса, какъвто е Манол Велев, съпруг на световната рекордьорка по стрелба Весела Николаева Лечева, и двамата приближени на председателя на БСП Георги Първанов.

Семьон Могилевич укрепва своята престъпна структура, като свързва клана си с японската Якудза и италианската Камора, което го издига неимоверно високо в очите на останалия престъпен свят. Италианците се нуждаят от синтетична дрога, а руснаците от фалшиви долари и Могилевич е насреща. Тясното сътрудничество със Салваторе Дефалко хвърля в ужас правоохранителните органи в десетки държави. Двамата оперират широкомащабно в Чешката република като се занимават там предимно с контрабанда и търговия на оръжие. От Канада и САЩ чрез колумбийските картели вкарват

Атанас Панайотов

в Русия тонове хероин и кокаин, а парите се изпират най-вече във Великобритания – стожер на еврейското банкерство. За да пренася по-лесно хероин и то от най-качествения, произведен в страните от Златния триъгълник Бирма, Лаос и Тайланд, бива закупена фалиралата авиокомпания на Република Грузия.

Заедно със Сергей Михайлов и Виктор Аверин, все главатарии в Солнцевската банда, той регистрира множество фирми като по-известни са „Арбат интернешънъл” на Нормандските острови в Ламаша за търговия с петрол и холдингът „Аригон” със седем собственика с по 14% от акциите. Те купуват най-големите фабрики за производство на водка в Унгария и Русия. Само през 1995 г. от Унгария са изнесени 2 500 000 литра водка!!! Официално, а колко ли е неофициално, като веднаж на унгарската граница са заловени 12 влакови цистерни с водка, притежание на Могилитч!?!

Но Умния дон не се задоволява с тези си покупки, а решава да купи целия военнопромишлен комплекс в Унгария. ЦЕЛИЯ! И започва: „Магнекс 2000” – завод за магнити в Будапеща, „Арми кооп” – завод за минохвъргачки и зенитни оръдия, „Диджеп” – фабрика за базуки и минохвъргачки, получава и лиценз за търговия с оръжие и боеприпаси, дори участва на изложение в САЩ с подобрени от Израел минохвъргачки.

В Червената мафия работят високопоставени бивши служители на правоохранителните органи и милицията. В Унгария и останалите страни членки на вече несъществуващия „Варшавски договор”, хора, призвани да бранят законността, осуетяват всеки опит на полицията за проникване в клана на Могилевич. От друга страна той съдейства на всички тайни служби като им предава информация за конкурентни престъпни групировки. Много близък е с генерал-полковник Воронов, покровител на българския премиер Иван Костов.

В Брюксел, сърцето на ЕС, негов човек е Анатолий Катрик – роден също в Украйна евреин, гражданин на Израел. Той е там, за да подкупва чуждестранни дипломати и депутати. Той се сприятелява с Филип Розенберг, водач на крайно десния Национален фронт, който със своята анти-имигрантска платформа печели 5% в Европейския парламент. Анатолий предлага на Розенберг 3 000 000 000 белгийски франка, ако уреди на Могилевич белгийско гражданство. Филип Розенберг приема, но преди да се осъществи

КОКАИН

делката, далаверата е разкрита. Тогава той бяга в курорта Патая, Тайланд, а парите, преведени в швейцарска банка от Могилевич, са проследени и конфискувани. Катрик е принуден от белгийската полиция да признае всичко. Явно евреите в Антверпен не искат Семьон да действа на тяхна територия, защото те са от поколения в Белгия, а той е пришълец и то от СССР.

Затова пък евреинът Алфред Каен, белгийски дипломат, бивш посланик в Конго и Франция, с удоволствие се съгласява да помогне на Могилевич, комуто е забранено да посещава Франция, да го свърже с френските специални служби и срещу политическа информация, както и такава за други престъпни босове, да му бъде позволено да влиза в страната. И двете страни остават доволни. Каен не е разследван, но след време следователи откриват 180 000 щатски долара в сметка на неговия син, навярно преведени от украинеца.

За няколко години Могилевич слага ръка на целия черен пазар на оръжие в бившия Съветски съюз и страните от Източния лагер. От Будапеща той контролира своята империя, която е разпростряла пипала чак до Нова Зеландия, Папуа и Нова Гвинея. В САЩ, Лос Анжелис, собственикът на ресторант „Палм Терас“ Владимир Беркович, също евреин, отговаря за ескадроните на смъртта – руски наемни убийци, които снабдява с входящи визи и оръжие. Беркович е много близък с българина Кузман Гуслеков, който се познава и лично с Умния дон.

Заедно с други двама руски евреи – Игор Фишерман и Яков Богатин, той предприема нечувано нашествие на американските финансови пазари чрез контролираните през пръсти канадски фондови борси. Започва неговият истински възход.

Александър Димитров не бе току-така акредитиран за посланик на България в Украйна от Иван Костов с благословията на Любен Гоцев. Вторият се бе спрял на Румен Яневски – Каратиста за пратеник в Чехия за срещата със Семьон Могилевич и затова се озова с посланика пред къщата-палат в извънградския квартал Бояна, където бившият политически емигрант във Виена, ги очакваше.

Двамата посетители слязоха от лимузината, докато външната врата се затваряше автоматично и бяха посрещнати лично от домакиня, който ги покани да заповядат.

Атанас Панайотов

На Позитано 20 в кабинета на Георги Първанов влязоха другарите Петър Манджуков, Младен Мутафчийски и Кольо Добрев.

Председателят на Българската социалистическа партия, бивша комунистическа, покани гостите да седнат и се обърна към другаря Добрев, бивш министър на вътрешните работи в правителството на Жан Виденов, бивш министър-председател:

– Благодаря, Коле, че ми доведе другарите Мутафчийски и Манджуков...

– Жоре, каквото си ми заръчал – направил съм го.

– Сядайте, другари, да караме по същество – покашля се историкът от Перник с агентурен псевдоним „Гоце”. – Искам, както навремето Гунчев е пълнел хазната на Бай Тодор, така и вие да продължавате да пълните касата на Партията.

– Ама нали от Ирак идват доста постъпления – прекъсна го Петър Манджуков. – От фалита на банките малко ли кярихме? А и всички наши фирми работят на пълни обороти. Павлов снася, Гущеров снася, Герговците снасят, генералите се отчитат...

– Малко е, вече не сме на власт и кранчето от митниците ще го върти СДС-то, ще поемат оръжейните сделки...

– Не всички – намеси се оръжейният търговец Мутафчийски. – Отварят ни се две нови дестинации – намигна тарикатски навлизаният в туристическия бизнес бивш служител на „Кинтекс”.

– Кой? – „Гоце” беше нетърпелив да узнае.

– Руанда и Уганда...

– Какво? – историкът бе скаран с географията.

– Африка! Но Източна. Доставяме в Сиера Леоне, Либерия, Нигерия, Гамбия, все в западната част на континента, а сега почваме и на изток...

– Как им викаш?

– Руанда и Уганда. Близко са до Судан, Танзания, Заир, Кения...

– Кения??? – рипна изведнъж другарят Първанов. – Значи има животни за отстрел!!!

– Пълно е. Слонове, горили...

– Горили? Горили ли казваш? – председателят на БСП се опули като същинска маймуна.

– Планински при това, защитен вид – вметна Манджуков, който много добре знаеше хобито на Жоро да пуца по диви животни, особено ако са в книгата със забранените за лов такива.

КОКАИН

– Идвам на преговорите и аз.

– Там е рисковано и опасно, но за лов става. – Младен се ухили угоднически на новоизлюпения партиен лидер. – И най-вече на планински горили. В офиса на Московска ме чакат двама симпатяги, които се върнаха от Гамбия вчера. На връщане са оставили диамантите при Шварц във Виена. Вече не пътуват до Сиера Леоне, защото стана прекалено опасно. Разплащането става в Банджул, а контейнерите с калашниците ги сваляме в Бисау, откъдето те си ги прибират, претоварват и карат по суша през Гвинея. В Конакри имаме силни позиции... още от времето на посланик Събев.

– Това добре, ами как ще караме за какво беше това там... Уганда? – агент „Гоце” искаше всичко да знае.

– През Судан, защото нямат пристанище, а и доставките са за бунтовниците на север.

– Кои са те?

– Бият се срещу Мусавени, президент на страната – другарят Манджуков се намеси отново в разговора. – Партизаните са от племето аколи, водени от Джоузеф Кони...

– Нашият човек!

– Точно така. Провъзгласил се е за пророк и е кръстил своите бойци „Божия армия за съпротива”. С единадесет последователи влиза в гората на първи април хиляда деветстотин осемдесет и седма...

– Това да не е някоя първоаприлска?

– Никаква шега, а съвсем истинска армия и вече десет години се бият с правителството... Но аз трябва да тръгвам. – и Младен Мутафчийски се изправи.

– Манджук, ти остани! – нареди Георги Първанов и се обърна към Николай Добрев: – Коле, изпрати другаря Мутафчийски и се обади на Георги Гергов и Добромир Гущеров да пристигат, а Татяна Дончева да доведе Илия Павлов. Утре Весела Лечева да дойде с Манол, а ти се погрижи Емил Кюлев да не се скатае някъде. И Димитър Иванов също да пристига! Давай!

Поли Пантев удари последователно петички на Жоро Пехливанов и Киро Турука, след което седна в колата при Женята, Румен Жицата и Емо Курилеца и заедно потеглиха за срещата с Кузман Гуслеков, който ги чакаше в сладкарницата на „Японския”.

Атанас Панайотов

Кафетерията на „Кемпински-Зогравски”, бивш Ню Отани „Витоша”, се бе превърнала в свъргалище на местните бандюги, контрабандисти, „застрахователи” и дори сериозни бизнесмени, които без престъпния контингент нямаше как да се реализират в правенето на големи пари – натрупването на първоначалния капитал.

Локалът бе пълен до дупка. Пацо Дългия облъчваше с някаква спиртна далавера Миню Стайков и Наско Испанеца, които не му гризкаха постановката. Пепи Арабина и Бай Славе сваляха някакви чужденци да инвестират в бинга, но те не бяха балъци и се бяха светнали за провала в Парагвай и Колумбия с казината на „борците”, които Пепи ръководеше с Вальо Бореца, усетил се на време и възирал в Аржентина. Трайо Манекена, Кольо Близнака и Пачо Тренев бяха приклещели някакви мадамчета и ги сваляха. Маргините, Маджо, Димата и Пашата се бяха усамотили с Бойко Борисов в едно ъглово сепаре и обсъждаха проблемите с висаджиите. Стоил Славов и Любчо Василев седяха на страна от останалите сикаджии и чакаха появата на Румен Каратиста. Мая Бебето, в компанията на Надя Варадинова и Васил Божков, гаврътваше отлежали уискита и кроеше планове за нови далавери. Поли и компания влязоха шумно и веднага се отправиха към масата на Кузман, който ги чакаше заедно с Брендо и Доктора. И, докато сядаха, към тях се присъединиха Амигоса и Макарона. И както шурците в бутилка се самоизяждат, така и бандитите в България се самоунищожаваха. С идването на власт на Иван Костов и СДС започна голямата вълна от убийства в подземния свят.

– Трябва фармациите да заработят за нас – с категоричен тон заяви Иван Костов на Богомил Бонев и Кирил Радев, които заедно с Атанас Атанасов бяха на спявка при Командира.

Тримата генерали кимнаха одобрително.

– Мутрите ни снасят от хероина и кокаина, но амфетамините трябва сами да си ги произвеждаме – още по-категорично каза премиерът на Република България.

– Аз ще командирам баретите в Дупница и ще сложим ХФЗ-то под наш контрол. – Кирил Радев, като шеф на спецполицайте, знаеше какво трябва да се направи.

– Ще поверим тази задача на Галев – Атанасов назова само фамилията на неговия човек, който най-добре ще се справи с поставената му задача.

КОКАИН

– В София, Троян и Разград сме сложили вече ръка на производството...

– Знам, Богомиле. – Костов се усмихна и продължи: – А пласмента осигурен ли е?

– Вече мои емисари са в Саудитска Арабия, Сирия и Дубай. Момчетата действат.

– Висаджиите отчитат също редовно...

– Атанасов, искам Жоро, Мето, Таки, Къро и Самоковеца да ги държиш изкъсо. Вноските да са редовни и да няма залитания.

– Няма да има. – Богомил Бонев беше провел същия ден разговор с висаджиите на Георги Илиев в ресторанта на Живко Жеков.

– Доктора взе ли лиценза за цигарите? – манго бой от село Блатино искаше да има ясна картинка какво става с трафика в страната и навън.

– Само на него му дадохме. – Кирил Радев постави документ пред премиера, с който доказваше, че Иван Димитров – Доктора има лиценз за транзит на цигари през България.

– Хорошо, очень хорошо – закиска се иначе вкиснатият Командир. – Косьо и Петко Петков поемат митниците... Мето и Таки разпространението на дрогата...

– Всичко е договорено. Шефовете на митниците са инструктирани. Христо Бисеров ще има грижата...

– Елена ще усвоява парите във фондацията – прекъсна министър-председателят вътрешния министър.

– Йордан Цонев ще балансира нещата, Муравей Радев и Вилхем Краус ще реинвестират парите. – Генерал Атанасов се беше погрижил за всичко.

– Притеснете оръжейниците... Манджуков, Гигов, Карабонев, Мутафчийски, Коларов... Стига само БСП да лапа!!!

– Няма къде да ходят, вече сме се договорили да делим по равно.

– По равно! – ядоса се Иван Костов и съвсем почерня, променяйки цвета си от цигански на негърски – същински сенегалец. – Малко ли се нагушиха с банките и пирамидите? Малко ли? 60 за нас, а 40 за тях, така ще делим, докато сме на власт! Премянов и Ананиева станаха милионери! Гришата Ганчев, хайде сиктир, като пеликани се оядоха! Сега ние сме на власт! Ние! Започваме великото щавене! Радев – обърна се премиерът към началника на НСБОБ, – пращай баретите и да ги почваме!

Атанас Панайотов

Щавене до дупка! Всички да се острижат като гергьовски агнета!
Да даряват във фондацията на жената, разбрано!?

– За всичко сме помислили, Иване. – генерал Атанасов постави списък с бизнесмени, които щяха да бъдат принудени да станат спонсори на „Бъдеше в България”, фондацията на Елена Костова. Голямото щавене започна.

Вали, вали, вали. Гърми, гърми, гърми. Бучи, бучи, бучи...
Гръмотевица след гръмотевица. Светкавица подир светкавица.
Порой...

Бойците от племето аколи, може би хиляда на брой, вървяха в колона по един след своя водач Джоузеф, провъзгласил се за наместник на Исус в Уганда, и от 1987 г. въстанал срещу правителството на Йовери Мусавени. Джунглата в дъждовния период е непроходима. Но не и за партизаните от „Божията армия за съпротива”.

Joseph Kony, бунтовникът от племето аколи и водач на LRA, бягаше в съседно Конго. Кой е той? И защо никой не е чувал за него? Чарлз Тейлър, Иди Амин, Пол Пот и Император Бокаса бледнеят пред неговата особа. Името му е сравнимо с това на Йосиф Сталин – Коба и Мао Дзе Дун! Е, той не е евреин, нито китаец. Дори следва десетте божии заповеди. Носи кръст и се има за християнин. От десет години воюва. Където има война, има пари – много пари! И затова никой не го унищожават. Той е нужен. На себе си. На Мусавени. На руснаците. На американците. На ООН. И на българите. За всички има печалба. При това добра.

Той краде диаманти и злато в съседно Конго. Руснаците му шиткат оръжие. Американците продават на Мусавени. ООН изпраща умиротворители, които получават тлъсти възнаграждения, покрай тях и всички „хуманитарни” организации, а те лапат най-много... Защо и Бай Ганьо да не се включи в кириза? Явно всички имат полза от неговото съществуване... освен местното население, които са от същото племе аколи.

Този пич е роден през 1960 г. или някоя от следващите години в Одек, малко селце на изток от град Гулу. Обича да играе футбол и да танцува, пее в църковния хор. Братовчедка му Алис Лаквена уж била проститутка, но това не ѝ попречило да застане начело на

КОКАИН

движението Holy Spirit Movement през 1986 г. Когато Мусавени сваля от власт Оботе, племето аколи остава извън властта и Алис вдига народа на бунт като обещава, че куршумите на армията няма да ги пронизват. Последвало масово избиване, а Лаквена се спасява с бягство в съседна Кения.

Джоузеф Кони сформира своя армия и заявява: „С Мусавени ще комуникирам чрез Светия Дух, а не по телефона!“ И започва бунта на племето аколи. Партизаните са малко, само 11 на брой, а за да се сформира армия, трябва войници. Джоузеф Кони и неговите командири започват да нападат училища, откъдето отвлечат цели класове. Момчетата за бойци, момичетата за секс. Повечето са на възраст между осем и дванадесет години. Самият Кони се сдобива с 60 съпруги и нито една не е над 16 години. Бойците също са деца, които се обучават да убиват често дори собствените си родители, да ги разчленяват и да ги изяждат, защото месото е кът. Но да оставим Африка и да се върнем в белия свят.

Пратките с кокаин от Колумбия, Венецуела, Коста Рика, Гватемала, Боливия, Еквадор и Мексико продължаваха своя път към Европа. Бизнесът се движеше от колумбийци и мексиканци, които имаха своите партньори навсякъде из Централна и Южна Америка. Направленията бяха САЩ и Канада; Испания, България и Холандия, а оттам предимно за Германия, Италия и Англия; Австралия и Япония. В Мексико се отглеждаше голямо количество марихуана, както се произвеждаха и метаамфетамини, които се внасяха предимно в САЩ. В Канада индианците и много от новодошлите емигранти от България също гледаха трева, но в гаражи, мазета и парници. Колумбийците сееха мак из Андите и шиткаха първокачествен хероин, предимно в Северна Америка, което тровеше живота на производителите в Бирма, Лаос, Виетнам, Камбоджа, Китай и Тайланд, които се опитваха да заемат позиции в Европа и да изместят от пазара афганистанци, иранци и турци. На Балканите, в Полша и Прибалтийските републики се произвеждаха амфетамини и метаамфетамини, които предимно отиваха в Скандинавия и в посока Сирия, Дубай и Суадитска Арабия.

Оръжейните доставки за колумбийските партизани от FARC, Чарлз Тейлър в Либерия, Сиера Леоне, Судан, Сомалия, Източен Тимор, Ирак, Либия, Източна Сахара и във всяка една гореща точка на света не бяха прекъсвани и продължаваха да се изпълняват с все по-точни прецизност и акуратност.

Атанас Панайотов

През 1997-1998 години се случиха доста неща. В България на власт дойде СДС с помощта на борческите бригади и добрата организация на „бившата” ДС.

Новите управници окупираха митниците и се започна небивала контрабанда под прякото управление на Командира и неговата съпруга Елена, които се вживяваха в ролята на новото семейство Елена и Николае Чаушеску. Новият митнически директор Петко Петков и висаджията Косьо Самоковец поеха целия контрол над митниците, подпомагани от Христо Бисеров, Йордан Цонев, Евгени Бакърджиев и Богомил Бонев. Останалите членове на „синьото” правителство Надежда Михайлова, Муравей Радев, Вилхелм Краус, както и „синият” кмет Стефан Софийски, председателят на СОС Антоан Николов и Любомир Павлов – Пъпката забогатяха за отрицателно време и нямаше представител на СДС във висшата номенклатура, който да не притежава имане поне от 100 милиона долара. Навсякъде из света бяха изпратени доверени и послушни хора за посланици и шефове на консулски служби. Иван Димитров – Доктора, Пепи Амигоса и Кирил Добрев заработиха с Марко Милошевич в съседна Сърбия и Черна гора и се превърнаха в най-мащабните контрабандисти на цигари в целия свят. Мето Илиянски, Таки и Къро поеха цялата дистрибуция на кокаин, амфетамини и хероин и влязоха в открит конфликт с Поли Пантев, Пехливановите, Киро Японеца, Златко Баретата, Алексей Петров, Брендо, Маргините и сърбите на Бай Миле. Карамански все повече губеше почва под краката си, биваше изтласкван отвсякъде и само той се имаше за Кръстник на мафията. Славчо Христов – Кебабчето от кръчмар бе произведен в banker и пое банката на Костов, както и приватизацията на хотели по цялото Черноморие. Даде се рамо на Братя Диневи от Влас, Ветко Арабаджиев и Георги Гергов от Пловдив, Цветелина Бориславова, Младен Мутафчийски и много други знайни и не знайни мекерета, които обгрижваха и служеха вярно на БСП и СДС през годините, и за отрицателно време се превърнаха в крупни бизнесмени и хотелиери. „ВАЙ Холдинг” на Георги Илиев също продължи настъплението си по морето. СИК не закъсняха, а ТИМ заемаше все повече позиции в цялата страна и излезе от Варненска област, където бяха най-мощната финансова и силова групировка. Ахмед Доган и неговата „балансираща” партия се обградиха с обръч от фирми във всеки един бранш от производство на олио до продажба на оръжие като Янко Крумов Хаджигеоргиев, съдружник на

КОКАИН

вярната на Сокола Емел Етем в „Агропласт” – регистрирана в Чехия и чрез която продаваха МИГове на Северна Корея, финансирани от Петър Хараланов и „Българска универсална банка”. Михаил Чорни и неговите хора Петя Славова, Денис Ершов, Митко Събев, Грашнов и Батков намираха своите ниши. Изгряха звездите на Людмил Стойков от Перник, Коце Маца от Петрич, Манол Велев, Стойне Манолов, Цеката, Юри Галев от Самоков; оръжейния търговец от Сирия Монзер ал Касар, който много преди да затъргува с Манджуков и Мутафчийски, доставя оръжие на Иран и то от САЩ; Коко Динев и Пепи Лашов бяха ресторантьорите на ВИС и от ресторант „Кошарите” тръгна чалгата да завладява България, а Митко Пайнера се превърна в гуруто на мутренския фолк и кратуните го направиха милионер, а певците му в скъпоплатени проститутки; спряно е предаването „Хъшове” и един глупав, прост и невеж селянин за нула време става известен в цялата страна, без да има собствен ресурс, алчен за слава и липса на талант – Стантчо Трифонов, грозен като бостанско плашило и по незнание на чужди езици само сравним с шефа на охранителна фирма „Ипон” – Бойко Борисов, който охраняваше първо Бай Тошо, а после и Бай Симо Ментата; в Несебър и околностите засява Димитър Желязков – Очите, който се превръща в най-бруталният бос на българското Черноморие и отговарящ за наркотиците на ВИС, но там са и Бацата, Петьо Малкия, Камилата, Иван Славков, Светлин и Красен – Близнаците, Стойчо Калоянов – Лудия, Пламен Дишков – Кела; Мирчо Циганина и Валентин Захариев изплуват в мътната вода, последният заедно с Атанас Тилев източват 50 000 000 долара от „Банка за земеделски кредит”, същият плаща на генерал Бриго Аспарухов да унищожи агентурното му досие, а като „консултант” във фирмите му в Австрия е самият Симеон фон Саксен Кобург-Готта, а Мирчо Циганина и Валентин Захариев ограбват своя ортак руснака Андрей Смирнов; зетят на Филип Найденов – Фатик Дмитрий Юриевич Цхондия, приел ислямското име Денис Тюркмен, също се намесва в кириза със синтетична дрога и трафика на крадени коли от Запад на Изток; появяват се братята Саид и започват да депонират огромни количества хероин в София, които на по-малки пратки прехвърлят в Германия и Холандия; писателят Атанас Панайотов, известен и като Наско Испанеца, се утвърждава като алтернативен лидер на общественото мнение и започва да пише книги за политическата, икономическата и

Атанас Панайотов

криминалната ситуация в най-корумпираната и престъпна страна дала заявка за членство в ЕС; Невена и Стоян Стойчеви, дъщерята и синът на генерал Ангел Стойчев и собственик на ресторант „Монтерей”, въртят наркотрафик с Будимир Куйович, протезиран от куките сърбин с нередовен български паспорт, но издаден съвсем редовно; Николай Методиев – Пилето, Цецо Хафти и Петьо Кучето се изявяват като едни от най-успешните контрабандисти, помагайки на Петко Петков и Константин Димитров – Самоковеца в безпрепятственото преминаване на границата на всякакви стоки; през 1997 г. е учредено така нареченото „Генералско движение” с инициатор Любен Гоцев и вдъхновител Виктор Вълков превърнало се в кръга „Монтерей”, като в него „членуват” Генерала, бивш зам.-шеф на Първо главно управление на ДС, зам.-министър на външните работи, министър на външните работи, посланик в Холандия, провел секретен разговор с Царя през 1995 г. и го навил да се върне в родината, Чавдар Чернев – ексшеф в МВР от Второ управление и Софийско градско, Виктор Вълков – посланик в Република Турция 1993-98 г. и приближен с Максим Димов от ДПС, Ангел Стойчев, бивш шеф на Осмо районно и заместник на Чавдар Чернев в Софийско градско, а негов шофьор, докато е милиционер, е превърналият се в мултимилionер Румен Гайтански – Вълка, бившият началник на Георги Пирински и Андрей Луканов и министър на външната търговия при Тато Христо Христов, Димитър Иванов, Бригадир Аспарухов, Иван Драшков, Иван Чобанов, все ченгета от сой, кинтексаджията и тератонаджия, настоящ съдържател на хотели и нелегални електронни сайтове Младен Мутафчийски и по-незначителни фигури, гравитиращи около „генералите”; новоизлюпеният богаташ и международен шмекер Спас Русев, който е от няколкото български олигарси, за които се знае твърде малко и „баща” на Милен Велчев, Мирослав Севлиевски, Николай Василев, Петър Петров, Каролев, Качакова и самият Симеончо, забогатял щом станал шеф на Агенцията за чуждестранна помощ през 1991 г. и само за година се превръща в един от най-богатите българи; изникналият от абсолютното нищо самоковец Христо Ковачки, превърнал се в енергиен бос №1; Валентин Златев от Правец, директор на ЛУКОЙЛ и производител на безалкохолни напитки, чийто баща е кмет на родното място на Тодор Живков; плевенчаните Камен Балбузанов – Куката и Краси Гулянки, най-переспективните наркопласьори в целия район, откъдето са Андрей Луканов и касиерът на БСП Румен Петков; в

КОКАИН

Пловдив действа Димитър Толев, началник на тамошната митница, в комбина с бившия banker Христо Александров и още по-бивш келнер, Тодор Толев и Асен Мичковски – човекът с куфарчетата; гръцките аферисти братята Ираклис и Георгиос Антемидис; на Николай Гигов му е възложено да произвежда амфетамин в големи количества и така гръмва аферата „Опицвет”, където са произведени за година над 20 тона, а полицията залавя над 600 кила, които, по думите на главния прокурор Татарчев, са за собствени нужди, самият Гигов излиза сух, а останалите участници са оправдани; в Дупница, за да овладеят ХФЗ-то са изпратени баретите Пламен Галев и Ангел Христов, които много бързо подчиняват целия град, а фармацевтичният завод започва да бълва, както по Татово време, огромни количества синтетика, която се изнася със самолети в Дубай и седмичната заработка е 20 000 000 долара, които се разпределят по равно между СДС и БСП, а Галевите, както ги наричат в града на барикадите, се превръщат в едни от най-заможните българи с огромно имение в селото на Сашка Васева Ресилово и автопарк за десетки милиони; за банкери на БСП са издигнати Цеко Минев и Ивайло Мутавчиев и те са главните кредитори на Христо Ковачки; през 1996 г. Симеон Пашов „приватизира” огромното предприятие „Главбулгарстрой” и чрез него от Господин Никой се превръща в богаташ, който след сдаването на властта от БСП заработва със СДС и милиони потичат към синята партия, но и касите на червените също се пълнят; Гриша Ганчев, Нора Ананиева и Красимир Премянов са новите мултимилionери в „сянка” на БСП след изпадането на кръга „Орион” и появяването на „Олимп”; Тихомир и Марин Митеви и Иво Каменов получават „Химимпорт”, както и картбланш да действат на територията на цялата страна във всички сфери и ТИМ започва своята експанзия с пълната протекция на генералите Любен Гоцев и Николай Колев, които застават и зад Митко Събев и Петя Славова за сметка на изхвърлените от „Международна ортодоксална банка” капитани Владо Кънчев и Цецо Начев; Братя Бобокови също влизат в светлините на прожекторите с тяхната групировка „Монбат”; друг производител на амфетамини е „Софарма”, която е в ръцете на Борето Дионисиев, който е подставено лице, както повечето изброени досега, и за да не ги изброяваме всички, а те не са хич малко, като Николай Михайлов от „Трейс груп” или президента на

Атанас Панайотов

ФК „Пирин” и собственикна „АКБ Форес” Николай Банев, ще се прехвърлим малко в чужбина.

На 24 септември 1997 г. съдът в град Сан Диего, Калифорния, обвинява Рамон Ареяно – Феликс в наркотрафик и го поставя в списъка с десетте най-издирвани престъпници. На следващата година е проведена операция „Казабланка”, в която са обвинени 3 мексикански и 4 венецуелски банки в пране на пари, а 167 са арестуваните замесени в аферата. Мексико и Венецуела са направо бесни – притеснени са за националните си суверинитет и сигурност. В Колумбия на Convivir им е наредено да предадат оръжията, но заедно с АУС – Обединените сили за самоотбрана се обединяват под лидерството на зловещия Карлос Кастаньо. Братята Хуан Давид, Хорхе и Фабио Очоа са пуснати от пандиза и казват, че се отказват от производството и трафик на кокаин и се завръщат в ранчото си La Loma, където ще продължават да отглеждат коне. Скоро най-младият попада в затвора в Маями, където му предявяват обвинение за трафик на 30 тона месечно и за да наемат най-добрия адвокат Рой Блек те продават 120 елитни коне. Колумбиецът с американско поданство Барух Вега, моден фотограф, надарен с хамелеонски чар, е внедрен агент на DEA. Негови помощници са агентите от Група 43 в Маями Лари Кастийо и Дейвид Тинслей. Те се опитват да проникнат в Norte del Valle Cartel, ръководен от най-опасните колумбийски босове като обещават минимални присъди на предалите си и поне дузина го правят в САЩ. Група 9 от Форт Лодердейл разследват синеок хубавец от Меделин – Алехандро Бернал, познат като Хувенул – Младока. Той е модернизатора на търговията с наркотици. Спечелва милиони от търговията с кокаин и оръжие за полувоенните формирования. DEA изисква колумбийските власти да им съдействат и минава доста време, докато се появи името на Фабио Очоа. През 1998 г. агенти на Агенцията за борба с наркотрафика нахлуват в апартамент на Карлос Арамио, перач на парите на Бернал в Северно Маями, и откриват цяло съкровище в компютърните файлове за финансовите операции на El Cartel de Medellin. В Богота се подслушват над 180 GSM-а, факсове и нормални телефони, които водят до арестуването на Фабио и 39 члена на Картела. Краят идва на 13 октомври, когато в апартамент в столицата той и двама негови сподвижници си поделят бутилка 18-годишно уиски и са атакувани от 50 въоръжени до зъби полицаи и командоси. На 30 юли 1998 г. в главната квартира на DEA е подписано споразумение за сътрудничество с руснаците

КОКАИН

като параф слагат лично Томас Константин и генерал-полковник Владимир Колесников, първи зам.-министър на вътрешните работи. Веднага след отварянето на първия офис на Агенцията в столицата на Русия през 1996 г.

Колесников обещава 100 000 детективи и 4000 агенти на руския аналог на DEA.

Арестувани са в Мексико Amezcua-Contreras, братята Луис и Хесус. На 1 юни 1998 г. в град Гуадалахара точно в 8.00 ч. е арестуван от агенти на Fiscalia Especial Para Atencion a los Delictos Contra la Salud. Веднага е качен на самолет и отведен в най-пазения затвор в Мексико сити, където са брат му Адан и зет му Хайме Ладино. На 2 юни в 12.40 ч. в столицата е арестуван и Jose de Jesus Amezcua-Contreras и също е отведен във федералния затвор, в който от 10 ноември 1997 г. кибици заключен Адан, арестуван в родния им град Colima. Тримата братя са най-големите производители на метаамфетамини и трафиканти на химически субстанции, подобно на „братя” Галеви в Дупница Ангел Христов и Пламен Галев, които за разлика от Amezcua-Contreras са ченгета и работят за правителството на СДС. Само за 10 години от дребни пласъори на кока в Южна Калифорния братята Контрерас се превръщат в най-големите снабдители на прекурсори в цяла Северна Америка и производители на екстази. Те използват, че метаамфетамините се контролират от независими играчи и бандите на рокерите и тяхната търговия е много по-слаба, отколкото тази на марихуана и кокаин, за да превърнат метаамфетамините в един огромен пазар и да подчинят целия бизнес под тяхна команда. Докато трафикират кокаин за колумбийските картели, те изучават стратегията на търговията с дрога и структурират тяхната организация като международен картел, учат се от грешките на другите нарко-организации и избягват силови акции и убийства на конкуренти. Още през 1992 г. братята Amezcua-Contreras изграждат своите стабилни връзки с водещи химически гиганти в Индия, Швейцария, Германия и Чехия. Възползвайки се от легален внос на химикали, те се превръщат в най-мощната криминална организация, произвеждала някога екстази. Докато всички мексикански картели взимат процент от търговията с кокаин, те печелят 100% от шиткането на метаамфетамини. В тяхната организация участват само роднини и дългогодишни партньори, които са изключително

Атанас Панайотов

добре платени. Но ДЕА и тях ги заключава и поема цялата търговия с нови партньори от бившия Източен блок.

Около полунощ Пантъо Пантев влезе в сикаджийския ресторант „Гримата Мускетари” срещу руската черква „Свети Николай” на булевард Цар Освободител. И започна да раздува в компанията на шофьора си Венци Георгиев и млада гърла. В ранните часове пристигаха италианците Микеле Раниери, Анжело Гравина и Микеле Тимези. На маса срещу Пантъо се е разположил Васил Митов с две пичоранки. Раниери, видимо пиян, започна да псува Поли Пантев, скочи и го хвана за гърлото, дори вади пищов. Двамата стават на кълбо и се боричкат на пода на заведението. В схватката се включват Венци и охраната на ресторанта Севдалин и Йонко. Намесват се Васил Митов и Анжело Гравина. Италианецът насочи пистолет в корема на Митов и гръмна, след което възвизира навън и изхвърли пушкалото. Раниери получи вътрешномозъчен кръвоизлив и издъхна на място...

Към 18.30 ч. на 11 декември, мразовито и гадно време, Васил Папазов заключи вратата на офиса на „Интермоделс”, агенция за модели и манекени, в блок 41, вход Е, на булевард Черни връх в столицата и се отправи на среща със съпругата си Ирина, коронясана за „Мис България”, и с нея заедно трябваше да се види с Насо Испанеца, който живя доста време в същия вход на блока, само че на деветия етаж и изчука доста от служителките в агенцията.

На паркинга пред блока видя, че предната лява гума на автомобила му е спукана и се наведе, за да я провери. Убиец, нает от СИК, се приближи тихо до него и го застреля от упор в главата с „Макаров” със заглушител и Васко умря на място. Той държи правата за „Мис България”. Ликвидиран е, за да премине запазената марка в ръцете на Евгения Калканджиева, любовница на Красимир – Големия Маргин, един от основателите на СИК.

Притежателят на най-големия свинекомплекс в България „Брадърс Комерс” Петър Петров – Ретрото от Шумен е посетен от бригадата на Стоил Славов от кръга „Орбита”. 18 крагуни го натикват в багажника на една от колите, с които са пристигнали

КОКАИН

и го завличат в ресторант „Османска изба”, където е малтретиран и принуден да препише свинефермата на сикаджиите. Близкият съратник на Валтер Папазки от Враца и Пламен Дишков, известен с прозвището Кела, е заставен да подпише документите за прехвърляне на свинекомплекса.

Триумвиратът на катилите Мони Курилеца, Людмил Ташунката и Огнян Отворения се бяха събрали в сладкарница „Неделя” срещу чейнджбюрото на Поли Пантев на булевард Скоболов. Тримата, известни със своята скръндза, не консумираха нищо, нещо съвсем нормално за тях – спестяваха от милионите, които притежаваха, но не харчеха.

– Кажи, Монка, как я нареди парцалесата? – Огнян Отворения зашрака с пръсти и намигна на Людмил Ташунката.

– Купих ѝ колело, телефон, облякох я, а тя три месеца не ми пуска пичка...

– И ти я нареди, а? – Ташунката беше видимо на кеф.

– Избяга, братлета. Ама аз отидох при майка ѝ и: „Връщай колелото, дай GSM-а”. И като не ги даде, викнах куките!

– Евала, братле! – Оги продължи да щрака с пръсти над главата си: – Отворен съм, отворен съм...

– Взех си ги! Не може три месеца да ме размотава по заведенията и да не ми дава... Над сто лева похарчих по нея...

– А какво стана с Мишо Плъха? – прекъсна го Людмил.

– Измами ме с много апартаменти... и пари ми дължи, но Насо ми даде добър адвокат.

– На Испанеца трябва паметник да му вдигнеш.

– Да бе, ще му вдигна? Само ме пише в книгите...

– Че той и нас ни пише, пък ние си купуваме. – Оги показва пакет с книги все от новите.

– Нищо не съм чел, а и парите са ми кът... Малко ли изгорях...

– Мони, ако не беше Насо Испанеца, нямаше да имаш нищо – намеси се от съседната маса Гацо Магурата, който с големите си уши подслушваше разговора. – Първо шест месеца, после три месеца, абе все спиш у тях като си в някаква беда.

– Гацо, така е, но той прекали с книгите. – И Мони Курилеца стана да си ходи. – Нали нищо не ми иска...

– Глупак излезе Испанеца, хората пари правят, а той книги пише – с влизането в сладкарницата се намеси Тодор Барзанов –

Атанас Панайотов

Франк, Франки, Яребицата, Гугутката, Гаргамел, Риголето, Лудия Макс и още куп прякори.

– Отворен балък, чок балък е Тошето – пак защрака Огнян Отворения, който зарязя търговията с уиски в „Илиянци” и когато с Камен от Елхово ги налазиха куките, възираха в Зимбабве.

– Ама какви са тия книги, ако днес не изкарваш по 100 000 зелено?

– Тодоре, ти да млъкваш! – присъедини се Петьо Гуев – Цигарджията. – Дължиш ми половин милион, а даваш акъл!

– Ама, ама, ама нас ни завлякоха австрийците – започна да заеква Тошето, който беше попарил волейболиста Петьо с цифра за два тира с цигари.

– Насо написа нашата история, историята на съвременна България – каза тежката си дума Васил Пенчев, който влезе и застана прав до останалите. – Аз го мразя, че ме пише с двете имена, а не като Васо Желязото, но нашите деца ще знаят кои сме. Ние положихме основите на капитализма, а не тия сегашни измислени герои като Ветко, Метко, Маргините и тем подобни...

– Така е – присъедини се към разговора и Тотьо Тотев – Боксьора. – Аз може и да го бъзикам Насето, но той каза истината в неговите книги и ни направи герои...

– Известни – щрак, щрак с пръсти продължи Оги, популярен и като Брадата.

– Скъсано чорапче, Живко го ощави, а сега пише – продължи жлъчните си изявления Яребицата, който беше заклал не само Петьо, а и доста още тарикати, които му се довериха.

– Пише само глупости, дори Палми Ранчев не го чете. – Тотьо наливаше масло в огъня.

– Палми няма кой да го чете, той само се натиска на евреите и получава награди – Васил Пенчев избоботи. – А ти пискаш, защото написа как Кондьо те нокаутирал...

– Ама аз с Кондьо никога не съм се боксирали бе, Василе! – заоправдава се Боксьора. – Него Жоро Илиев само го блъска в главата, за да му пее...

– Калоян от Владая знае цялата история, не се прави на дръж ми шапката – светна Гацо останалите.

– Момчета, Любо идва – защрака Огнян и направи място на новодошлия притежател на стотина тира и стар тарикат като тях от квартал Орландовци.

КОКАИН

– Сядам – оповести Любо, брат на Начко. – Къде е Испанчето, че искам да купя поне 20 книги...

– Още един луд – присви устни Тошо. – Какви книги бе, Любе, ти акъл нямаш ли?

– Искам хем да купя, хем да ви ги подаря. Я му се обадете да дойде!

Огнян Отворения започна да избира номера на Наско Испанеца.

Бруно не купи нито каски, нито танкове в България, защото каските бяха изтъргувани от БМВ, полицейската фирма, която разкри купувачите в Германия, а танковете така и си останаха закопани. Христо от Факия остана също разочарован, а най-ощетен бе Наско Испанеца. Тарикат мъж не писка. Бруно и Наско отлетяха за Хамбург при Петер, който ги викаше по спешност.

Докато чакаха самолет за Хамбург във Виена, където се прехвърляха, Наско срещна стар свой приятел – Михаил Дойчев.

Прокурорът от Главна прокуратура, който беше водил делото срещу сатрапа Тодор Живков, отиваше при Бари, служил с Наско в Станке Димитров (Дупница) и понастоящем жител на Нойе Винерщадт, демек Новата Виена, ама там живееха само селяндури.

– О, Насе, как си? Цяла вечност не съм те виждал, още от времето, когато бях окръжен прокурор в Перник – подаде дружелюбно ръка Михаил Дойчев на Наско Испанеца.

Наско пое ръката и намигна тарикатски на Бруно да се чупи.

– Отивам при Николай – Бари...

– Разбрах. Тоя бандит сума ти време не съм го виждал, още ли е същата мента?

– Шменти-капели. Само дето не от ранга на Дилян Дорон, иначе е досущ шмекер като него.

– Навремето оправи Бари да не лежи, после не окошари Буновски, а май и него оправи, нещо ми се върти в главата...

– Дилян си плати, знаеш как е...

– Разкажи, разкажи – примоли се Испанеца на прокурора, с когото си имаха приказка от много години, но навремето не можа да го оправи и си лежа присъдата. – Дилян ми е от махалата, живее на Ангел Кънчев, срещу 127-мо и 128-мо. Голям шпионин!

– Доносник на ДС, но, ако не бях аз, пак щеше да клинчи. Коя година беше, чакай да помисля? – направи знак с глава Михаил и

Атанас Панайотов

дватамата се отправиха към близкото барче – редно беше Наско да почерпи, такъв е обичаят!

Дватамата седнаха, поръчаха си по бира и прокурорът продължи:

– Това е най-явният „таен“ приватизатор, който иска винаги за жълти стотинки да се нагушва като пеликан. Още от време оно знаеш какви ги вършеше. През декември 1995 година го заключиха в Швейцария, а януари 1996 година ми го докараха на Развигор. Беше участвал в източването на десетки милиони от „Инко“...

– Зелено?

– Долари, а не деноминирани лева! Филип Димитров направи фирмата изцяло държавна и постави в шефското кресло Стамен Петров – разузнавача. 17 милиона зелено са прехвърлени в частни фирми на Дилянчо. Спирудонов Буновски – Дорон купува от „Каприкорнус“ 30 000 ценни книжа за около 400 000 000 лева и ги прехвърля на 13 свои фирми, Маргарит Мицев, другарят с „баничките“ и Александър Костадинов – заместник-директор в „Инко“. Те, тия хубавци, се опитват да приватизират банка „Биохим“. Борето Митов, който е директора, разваля далаверата на Дилянчо. Обаче неговият заместник прехвърля 10 милиона долара и 17 милиона марки на „Фидест тръст“ в Женева. Сложна схема, сега да не изпадам в подробности, но сделка за 25 000 тона захар се проваля и фирмата на Дорон трябва да получи неустойка в размер на половин милион долара. Банката плаща в извънсъдебно споразумение около милион и половина зелено на Дилян. Има и едни 10 милиона за фирма на остров Ман, сещаш се, че не мога да ти кажа всичко...

– Продължавай.

– Първия път го докараха на Развигор при мен през март 1994 година, но след 10 дни го пуснах – плати си. Снех му всички обвинения и той така замина. А аз си купих къщата в Княжево, ха на здраве! – отпи от своята бира прокурорът Дойчев.

Самолетът на Наско и Бруно бе готов за отлитане и Наско стана, сбогува се с Михаил Дойчев и заедно с италианеца се отправи към изхода на полета за Хамбург.

Кузман Гуслеков последва Поли Пантев в автомобила, който се караше от Стафан Димитров – Женята. Тримата потеглиха за среща с Румен Жицата, който се бе разделил след тренировка с Тотю Тотев в залата на Палми Ранчев на стадион „Васил Левски“

КОКАИН

и ги чакаше в новопостроената си кооперация в квартал Редута в София.

Румен е соло играч. Тарикат от старата школа тарикати. Бръмчал е по софийските улици още с Любо и Начко от Орландовци, Насо Испанеца, Ицо Понтиака, Вальо Пудела, Пачо Тренев, Вальо Бореца, Емо Мигача и много още. Трудно, но решава да влезе в групата при Поли и Кузман, защото има доста сериозна далавера. Оженва се за щерката на Жужа, счетоводителка на Наско и Живко в „The Joy Club”, докато са още заедно. Емигрира в САЩ навремето с Орлин Флагчето, Мая Бебето, Емо Курилеца, Кузман Гуслеков, Краси Фиата, Вальо Русия, Тихомир Швабата и други. От САЩ се връща в Европа и се установява в Швеция. Връща се след промените заедно с Румен Шведски, Мони Курилеца и останалите „невъзвращенци”, завърнали се в България. Истински тарикат, а не като повечето отворени балъци, които се събират в „Кимбо” на Патриарха при Явор и Здравко.

Жицата отвори вратата на жилището и покани тайфата да заповяда.

Румен Яневски – Каратиста водеше тежки преговори с новите партньори на правителството на СДС в украинската столица Киев. Румен, който наследи каналите на Джопето със сръбската мафия, сега затвърждаваше позициите си и с украинската. Беше личен гост на посланика на България в Киев, който му оказа топло и радушно гостоприемство.

Наско и Бруно бързаха за срещата с Барон фон Палеске, който им я бе определил в ресторанта на Тео на булеварда на греха Реепербан. Двамата пристигнаха и бяха посрещнати на вратата от собственика българин, който щом ги видя и се завайка:

– Арестуваха Пепа, арестуваха Пепа...

– Verhaftet? – попита италианецът на немски и се обърна към Наско.

– Si!

– Влизайте, не стойте на вратата – придърпа вътре новопристигналите притежателят на локала, който цял живот, откакто се бе запознал с Петер Фрайхер фон Палеске, разказваше, че е бил на фронта с баща му – генерал от Waffen SS. Лъжа, разбира се, защото си беше дошъл тихо и спокойно от България след

Атанас Панайотов

нахлуването на съветските войски без да е помирисвал фронта.

Тримата седнаха на маса и Тео поръча веднага на сервитьора да приготви кюфтета.

– При Слави в ресторант „Рила“ за последно ядох кюфтета – усмихна се Наско Испанеца.

– Прибра се в България...

– Така ли?

– Ами може да е бил и той като Бай ти Иван Аркутински във Виена със задача.

– Казвай за Петер! – Бруно бе направо изправен на нокти от глупостите на двамата българи, които дори не разбираше.

– Заключен е! Още нищо не знам. Трябва да питаме адвоката. Но знам, че Наско трябва да замине веднага за Гватемала при Берндт.

– Добре, тръгвам! – Наско се изправи и започна да си взима довиждане с Бруно и Тео.

– Сядай, сядай, не веднага, първо си уреди визата и тогава – Тео накара своя сънародник да седне обратно.

Георги Първанов, председател на БСП, партия в опозиция на властващата СДС, смазваше ловджийската си пушка – подарък от съветските другари и негови началници от КГБ. Готвеше се за предстоящото пътуване до Хартум и оттам до Северна Уганда за среща с Джоузеф Кони. Пушката му трябваше за отстрел на планински горили. Червеният номенклатурчик от всичко най-обичаше да стреля по животни – при това забранени за лов. Щеше да пътува с верни другари, с които да подпишат споразумение за доставка на оръжие за „Божията армия за съпротива“, която цяло десетилетие воюваше с армията на президента Мусавени, който свали Оботе, а той – Иди Амин. Навързана работа. Георги Първанов съзнаваше много добре, че големите пари идват единствено от оръжие и наркотици и затова беше концентрирал огромен ресурс от специалисти именно в тези два бранша. Това, което искаше КГБ от него, той изпълняваше.

Кузман Гуслеков кацна на летището в Малага и си позволи да ползва лимузина от по 100 долара на час – километрите бяха отделно.

– Puerto Banus – нареди на шофьора, който подкара осемметровия автомобил към Марбея.

КОКАИН

Наско пристигна в Хавана и си взе такси. Не познаваше града и затова помоли шофьора да го заведе на хубаво, спокойно и евтино място. Nuevo Vedado беше изборът на неговия таксиджия. А той го заведе при хазяин с две прекрасни стаи: спалня, хол и баня в квартала на баровците. 25 долара на вечер струваше целият гяволък при Jeronimo, стар барселонски тарикат, женен за кубинка, който отдаваше в къщата си стаите под наем нелегално. Наско плати в аванс за една седмица и веднага се разгила из града с Орли, който го бе поел от аерогарата.

– 10 долара на курс, амиго! – ухилено заяви Орли.

– Давам по 3, амиго – веднага доказа Испанеца на кубинеца, че не е балък и не може да го работи като турист.

– Буено, амиго, да тръгваме...

Първите вечери Наско раздува в El Comodoro, където входът беше 10 зелено, а вътре питиетата: \$5 моjito, бирата \$7, цигарите по \$5, а курвите искаха по 200 долара за вечер. Прехвърли се в Tropicana – още по-скъпо. Само за фотоапарата му поискаха \$50, а и там какво да прави? Откри Turf, дискотека за кубинци с вход \$1 и бира също \$1 – само за него. И ги подпети кубинките, както той умееше. Наеба каквото можа и си купи билет за Гватемала. Там отиваше при Силвио и Берндт. Изпълняваше желанието на Петер, който клинчеше в Хамбург.

Когато кацна в Гватемала сити, остана изненадан. С българския паспорт и с визата, взета набързо, му смачкаха веднага фасона – комунист! Тия от КПП-то се засуетиха и нещо не го пускаха, а Берндт го нямаше...

Доста ченгета се изредиха, за да разгледат паспорта и визата на Испанеца, но най-последно шефът се произнесе:

– Да минава!

И Наско излезе, за да види Берндт да ходи извън летището като глуха кучка напред-назад и да се оглежда като бандюга.

– Берндт, тук съм...

– Добре, виждам, ама ти какво правиш тук? – германецът попита доста обезпокоен.

– Идвам при теб...

– Качвай се в джипа – нареди Берндт и помогна за багажа на българина, който имаше само едно сакче.

И потеглиха.

Атанас Панайотов

– Защо идваш? – беше въпросът на германеца отправен към Наско. – Петер е в затвора, Силвио също...

– За Силвио не знам...

– Ти кой си?

Наско се обиди.

– Казвай! – Берндт питаше, защото около него само бяха заключени.

– Каж ми, ако обичаш, какво става? – Наско съвсем се обиди.

– Силвио го заключиха ...

– Аз каква вина имам, та ми натякваш...?

– Няма случайни работи...

– Така е, но, когато пристигнах в Хамбург, Петер беше вече вътре.

– Да отидем и да те настаня, а после ще говорим, става ли?

– Добре, ти решаваш, аз съм на твоя територия. – Наско се съгласи, недоумяващ за недоверието, което му оказа германеца.

Петьо Плевенски показа с пръст на Джовани кой е Кузман в ресторанта, където двамата вечеряха в пристанището на Puerto Vapus:

– Това е Кузи, капо ди тути капи, най-големият! Виж го...

– Тази върлина ли бе? – обади се нервен Живко Маратонката третият вечерящ.

– Виждам го, и какво? – Джовани не се впечатляваше от имена.

– Запомнете го! – Петьо им показа кой е истинският бос на дрогата в Марбея, където отскоро се бяха установили бригадите от Варна. – Учете се от него!

– Ние да не сме по-глупави? – подскочи Живко.

– Ще го надминем! – категоричен бе Джовани. – И ние ще станем като него...

– Милионери!

– Съвсем скоро при това...

Маратонката се разсърди и си тръгна, като остави Петьо и Джовани да милионерстват. Той беше вече достатъчно богат.

– Апартаментът е направо прекрасен! – Наско благодари на Берндт, който го настани в огромно жилище.

– Ще спиш тук, а утре отиваме при Силвио. Ще летим.

– Защо бе, Берндт? – Наско искаше да знае.

– Отиваме в затвора на свиждане...

КОКАИН

Силвио беше арестуван. Готиният пич Силвио – заключен. Изпържен от сърби. Винаги се намираха предатели. За някакви си 30 килограма – дребна работа, но нали трябваша жертви, които да опират пешкира.

Апартаментът, в който Берндт настани Наско Испанеца, беше на 18 етаж в тузарска кооперация в най-баровския квартал на столицата. Благодарение на Петер, Берндт освен собствената си къща бе купил и няколко апартамента, които даваше под наем. В един от тях настани българина.

На сутринта Берндт и Наско отидоха на летището и наеха самолет, който трябваше да ги отведе при Силвио в затвора.

Кузман набра номера на Поли и зачака обаждане.

– Кажи! – Поли Пантев вдигна слушалката.

– Отлитам...

– Действай!

– Отлитам...

– Разбрах де! Колко?

– Половин тон, а може и повече...

– Кузи – Поли потреперваше от нетърпение, – качи повече...

– Ще опитам. – Кузман още не бе сигурен какво ще му дадат от DEA.

– Колкото-толкова! – Поли трясна слушалката на телефона.

Петър Манджуков посрещна председателя на БСП Георги Първанов в своя офис в квартал Бояна:

– Утре тръгваш за Судан. Ще имаш доста преживявания... Ще стреляш по твоите горили колкото искаш. Но искам да сключиш сделката с Джоузеф.

– Обещавам.

– Мутафчийски даде ли ти хората?

– Другарят Мутафчийски пое целия ангажимент.

– Аз за себе си искам полагащите ми се милиони, останалото е за вас.

– Имаш ги, но не ме притискай толкова.

– Свърши работа! Заповядвам ти!

– Манджуков, знам си мястото и какво трябва да свърша, спри с твоите команди, защото ще дойде време, когато аз ще те командвам!

Атанас Панайотов

– Не ми се прави на главен, шматко такава, ами си върши задачите.

Петър Манджуков беше бесен на Жоро, когото издигна за шеф на БСП-то.

Берндт и Наско наеха частен Piper, за да летят. Платиха 800 долара на час.

Когато излетяха от частното летище в столицата, бяха сигурни, че ще се оправят с местните власти и ще освободят Силвио под гаранция поне.

Самолетът летеше над облаците. В един момент им свърши горивото и започнаха да падат. Пилотът, местен гватемалец, ги успокои. Сменял резервоарите. И пак се издигнаха. И продължиха да летят. След 5 часа се приземиха.

Не направиха нищо. Силвио остана заключен. Докато летели, два хеликоптера кацнали преди тях. В деня, когато заключили Силвио, хванали пратка с 1200 килограма от Колумбия. Арестували 4-ма колумбийци и ги отвели в същия затвор. От хеликоптерите слезли преоблечени като гватемалски полицаи колумбийци, влезли в затвора и отвели своите хора на свобода.

– Разбра ли разликата? – попита Наско Берндт.

– Коя?

– Между 30 килограма и тон и двеста!

– Да се връщаме...

– Юрген, къде си? – Наско въртеше телефони.

– В Маями, но утре отлитам.

– Къде?

– Коста Рика.

– Идвам.

– Чакам те в Сан Хосе.

– Пристигам.

Юрген затвори телефона и посегна към спринцовката.

В столицата на Коста Рика – Сан Хосе, Юрген бе в свои води. Германец с перуански произход, той държеше нередовния кириз с фондовите борси в Маями. И когато го подгониха в САЩ, се прехвърли в родината на съпругата си. Беше купил голямо имение в планините. И Наско идваше точно навреме. А с него се познаваха от войната между Nutela и Ринго Клемп, който плати на Муки

КОКАИН

Пинцнер да застреля главния прокурор на Хамбург в Дирекцията на полицията, после застреля също собствената си съпруга и се самоуби.

Наско долетя от Гватемала, защото повече нямаше работа там, и веднага потърси Юрген, който го чакаше в хотел в самия център на столицата.

– Добре дошъл! – поздрави на немски германецът влизания в ресторанта българин и се изправи, за да се здрависат.

Кузман Гуслеков влезе в Banco Santander на централния площад в Пуерто Банус и се оправи към кабинета на директора. Мария Гуслекова, съпругата на Дълга Мара, се бе впила като пиявица в германеца Томас Драх, който на 25 март 1996 г. с помощта на българи и унгарци бе отвлякъл за откуп най-големия германски цигарен магнат Ян Филип Реестма. Роденият през 1959 г. в Бон германец е преподавател по съвременна немска литература в университета на Хамбург, а самият той е завършил философия и германистика. Държан е 33 дни в пленничество в едно мазе близо да Бремен. Кузи, който беше набутал Мария за любовница на Томас, изпираше чрез подставени лица в България, Аржентина и Испания тридесетте милиона марки, които успяха да измъкнат от живеещия в Хамбург богаташ. След 2 години Томас Драх бе вързан в Punta del Este при покупката на ферари с пари в брой, но освен два милиона, които куките откриват при обиска в жилището му, не могат да се докопат до останалата част от сумата, с която оперираха Лутц Драх, брат на Томас, Мария, Кузи и техните съмишленици в страната наречена Румба, защото България бе всички друго освен държава. Ян Филип написва мемоарна книга „В мазето”, в която цитира Драх: „Това е луксозна версия на отвлечане. Благодарение на доброто ми отношение сега стои в съдебната зала.”

– Буенас тардес, буенас тардес! – угодническа усмивка заплува по мазното лице на директора.

– Искам тази сума да се преведе в тази сметка на Каймановите острови.

– Синко мионес, дакуердо, дакуердо... 5 000 000 доларес, енесегида сеньор...

– Довиждане! – Кузман Гуслеков напусна така бързо стаята на директора, както и беше влязъл в нея.

Българинът се шмугна в лимузината, която го чакаше в подземния паркинг точно под площада и нареди:

Атанас Панайотов

– Сотогранде.

Макар да се намираше съвсем близо след Естепона, разделеното на три селище Сото Гранде беше в провинция Кадис. Градчето, което бе на по-високо и в което се намираше кметството, бе отделено от баровските два квартала: водният с марината, която беше единственото частно яхтено пристанище, където може собственикът на яхта да си я паркира до къщата, и сухият, където бяха хасиендите на едни от най-богатите хора в света. Кузман търсеше подходящ имот в марината, хем да живее на такова престижно място, хем да може да си кара стока на спокойствие. Искаше освен къща или апартамент, да купи и няколко места за лодки, за да ги дава уж под наем, а на тях щяха да идват само негови и на Брендо люде.

Жозет Лестер, францужойка, живуща от началото на седемдесетте години в Беналмадена и собственичка на една от най-оборотните агенции за недвижими имоти по цялата брегова ивица на Costa del sol, очакваше заможния българин с няколко добри офери за жилища в марината до самата бариера при охраната. Щом забеляза лимузината да приближава, тя си пооправи набързо прическата, позаголи бедро и изчака усмихната колата да спре до нея. Шофьорът слезе, отвори ѝ вежливо вратата и тя се качи при el bulgro. Бариерата се вдигна и лимото влезе на територията на яхтения комплекс.

Наско и Юрген бяха отседнали в хотел Gran Hotel Costa Rica срещу националния театър на Plaza de la Cultura в самото сърце на костариканската столица Сан Хосе. Докато германецът се разправяше нещо в стаята със съпругата си, местна туземка, Дон Атанасио, както го наричаха латиноамериканците, обръщаше трето или четвърто mojito – навик придобил в Havana de Cuba. И наблюдаваше от терасата на кафетерията, която бе на самия паваж. Само на десетина метра оттам, седнала на пейка кръстосваше страхотни дълги бедра местна чернокожа красавица а ла Диана Рос. При жените Наско нямаше прошка. Щом някоя застане на мушката му, веднага я застрелваше. Нямаше друг такъв ловец като него, поне в тези смутни времена.

Няколко нескопосани мъже, повечето северноамериканци, се опитваха да я заговорят, да я канят, но тя клатеше отрицателно глава при всеки опит на поредния галфон. Балканецът трябваше

КОКАИН

да им покаже как се сваля пичка. И той стана. Извървя бавно разстоянието до нея и щом се изравниха направи знак с глава да го последва зад ъгъла на хотела. И това беше. След момент тя бе при него.

На улица Кракра в София, срещу ресторанта за бързо ядене на цирковия артист Пепа Аврамов, в апартамент на втория етаж бяха седнали да броят пари с машини Доктора, Брендо и Амигоса. Докато Брендо се занимаваше с дрога, двамата му съдружници Доктора и Амигоса бяха цигарджии. Пред кооперацията, в която живееше Ники Боксьора – доктор патолог, спираха през няколко минути сикаджийски луксозни автомобили, от които мутри разтоварваха сакове с пари и ги качваха в офиса при тримата бандюги.

Дълга Мара беше приключил огледа с Жозет Лестер и предложи да я откара до Беналмадена, защото и той искаше да се разходи до марината там, която беше много красива, с добри и скъпи ресторанти. Тъкмо от тамошна телефонна кабина щеше да се обади на Румен Каратиста в Киев и на Евелин Банев в София. Трябваше да се стиковат още много неща, за да заработи организацията перфектно. DEA му беше дала доста голяма свобода при избора на кадри и методи за действие.

Кузман изкавалерства на Жозет и двамата се настаняха в наетата лимузина, която трябваше да ги закара до това прекрасно пристанище в Costa del Sol.

Рейна Браун Джексън, Miss Black Beauty, държеше здраво Наско за пакета и го избути към френското легло в спалнята на Испанеца. Двамата тупнаха заедно върху кревата и тя му се нахвърли като гладна българка по време на Лукановата зима през 1990 г., видяла мръвка колбас! Колбасът и бе даден във вид на сух шпек и точно толкова твърд.

С всяка измината минута, с всеки минал момент на удоволствие, сладост, нежност и грубост, сексът все повече и повече възбуждаше и превъзбуждаше костариканката, спечелила титлата „Мис Черна красота”.

Наско тъкмо започваше поредния пети ли, шести ли тек, когато на вратата се почука и Юрген показа глава:

– Трябва да тръгваме, имаме спешна работа в планината...

И малкият Наско се омърлуши.

Атанас Панайотов

В пицария „Мама mia” в рабоническия квартал на Неапол, съвсем близо до комисарията, вечеряха босовете на местната Camorra, всичките до един от клана Casalesi, произлязъл от селото Casal di Principe северно от Napoli. В стая, отделена от останалите помещения с тайна и замаскирана врата, ядяха пица и пиеха червено вино Francesco Schiavone – Sandokan, Antonio Ivone, Michele Zagaria и Francesco Bidognetti. Кланът Казалези правеше по тридесет милиарда долара годишен оборот от всички видове престъпления, които съществуват, и от легален бизнес като строителство на пътища, производство на цимент, пренос на токсични отпадъци, недвижими имоти. Той е построил включително и затвора Santa Maria Capua и магистралата Рим – Неапол.

Преди да убият боса на босовете Antonio Bardellino през 1988 г., Casalesi работеха в тясно сътрудничество с българската ДС и нейният представител Исмет Шабан. Сега неговите наследници действат в комбина с Генерала и сина на Исмет – Филип Найденов Фатик. Правителството на СДС им даваше цялата си подкрепа, а генералите Богомил Бонев, Васил Василев и Атанас Атанасов лично докладваха на Командира за съвместните проекти, финансовите машинации и далавери.

Румен Яневски пристигна с полет от Киев през Виена в Неапол и от летището бе закаран веднага в пицарията, за да се срещне лично със Сандокан, който го чакаше от два дни и беше изнервен от закъснението му.

– Buona sera! – поздрави вежливо на италиански Румен Каратиста и се здрависа с всеки поотделно.

– Казвай бързо! – бе нетърпелив Франческо.

– Семьон Могилевич е складирал в Украйна цели пет тона хероин. Аз се нагърбвам да ги откарам по най-бързия начин в България и оттам на пратки от по 500 кило ще ви ги пращам на вас. Става ли? Каширали сме ги в Одеса.

Румен премълча, че стоката е скрита в къща на търговското представителство на България в Одеса и лично за бункера отговаря верния на посланика Тучков, бивш разносвач на пици в Ню Йорк, а сега търговски представител в града на еврейската мафия, в който е роден дори първият кмет на Тел Авив.

– Bravo, bravissimo! – видимо развеселен Сандокан поръча да донесат още вино. – И да не забравя, поемаме ли боклука в София?

КОКАИН

– Утре пристига адаша Румен от Мюнхен, така че с него говорете. Мисля, че няма да има никакви проблеми. Аз трябва да пътувам за Марбея, така че ще се чуем по телефона с...

– Антонио! – приключи разговора capo di tutti capi. – *Vino!!!*

Украйна става част от Короната на Полското кралство след Люблинската уния от 1569 г. и образуването на Жечпосполита. Следващите декади са свързани с подем на колонизацията и присвояването на нови земи. Новите заселници – полски селяни, се рутенизират, а местната аристокрация се полонизира. Повечето мигриращи селяни на юг, за да не попаднат под крепостно владичество, се вливат в състава на казаците, които постоянно воюват с Жечпосполита, Московското княжество и Кримското ханство. През седемнадесети век поляците се опитват да закрепостят казаците и се стига до въстанието на Богдан Хмелницки през 1648 г. След него казаците се опитват да запазят автономията и се сближават с руснаците и през 1654 г. сключват Переяславския договор. Жечпосполита от своя страна се опитва на компромис с казаците и е подписан Хадиачкия договор от 1658 г. Полско-руският договор от 1667 г. отменя споразумението и двете страни си поделят Украйна чрез Андрусовски договор. Под руско управление казаците запазват формална автономия в Хетманата, полунезависима република в Запорожието и колония на руската граница в Слобода Украйна.

През последвалото управление от Русия украинската автономия напълно изчезва. След подялбите на Полша в края на XVIII век Галиция е присъединена към Австро-унгарската империя, а останалите земи от Украйна към Русия. По време на Руско-турските войни и южните части на страната попадат в руски ръце. През XIX век украинският език е забранен и в училищата се изучава само руски. Украинците се интегрират в руското общество и затова много известни писатели, музиканти, инженери, архитекти и военни са от украински произход. В австрийските територии започва натиск за погерманчване и който се възпротиви, бива убиван – например клането в Талерхов, където са избити няколко хиляди украинци.

По време на Първата световна война и Болшевишката революция украинците са между две разпадащи се империи. През 1917-18 г. възникват четири отделни украински държави: Украинска народна република, Хетманат, Украинска съветска република и

Атанас Панайотов

Западноукраинска народна република. В последвалата Полско-украинска война украинците са бити, дори коалицията между Юзеф Пилсудски и Симон Петлюра не успява да спре съветското настъпление от изток. Сключеният в Рига договор от 1921 г. включва западна Украйна в Полша, а всички останали територии – в СССР.

В Украинската съветска социалистическа република през двадесетте години на миналия век се възбужда националистическата идея и се разпространява бързо из цялата страна. Сред членовете на УКП, учредена в Москва през 1920 г., в началото има едва 7% етнически украинци, но след присъединяването на комунистическата партия на боротбистите в средата на декадата вече са над 50%, от които повечето евреи. Започва масова украинизация и ограмотяване на селското население.

През 1925 г. начело на компартията е поставен Лазар Каганович, който отстранява най-видните привърженици на украинизацията. През 1929 г. стартира чистката срещу „националистите” в партията продължила до 1934 г. Сред жертвите на масовите арести са и представители на Украинската афтокефална православна църква, която е унищожена през 1930 г. На следващата година започва масова русификация в образованието, културата и управлението. За 10 години $\frac{3}{4}$ от украинския политически и културен елит са избити или хвърлени в затвора и ГУЛАГ. През 1928 г. започва индустриализацията на страната и градското население само за 2 години нараства от 19% на 34% (съпътствана от колективизацията на село). Тя предизвиква масова съпротива сред селското население: бунтове, избиване на добитък, унищожаване на инвентар. Правителството започва преследване на кулаците, десетки хиляди са избити, а над 100 000 семейства са депортирани в Казахстан и Сибир. Насилствената колективизация има опустошителен ефект. През 1932 г. съветското правителство увеличава квотите за доставки на храни от Украйна с 44%, което предизвиква масов глад довел до 7 000 000 жертви – Холодомор. За много историци това е умишлен геноцид чрез глад. До 1938 г. на ключови позиции в партията са назначени кадри от Русия.

През 1939 г. Галиция е разделена на две – както Полша, между Германия и СССР. По време на войната, след капитулацията на Франция, Бесарабия и Северна Буковина са отстъпени от Румъния след ултиматум от страна на Съветите. В Украинската съветска социалистическа република са присъединени най-северните и

КОКАИН

най-южните части на Бесарабия, Северна Буковина и Херца, а в замяна някои области са отстъпени на новосъздадената Молдовска съветска социалистическа република.

Когато силите на Оста навлизат в Украйна през лятото на 1941 г. те са посрещнати, особено в Западна Украйна, като освободители. Германците дават мъгляви обещания за създаването на Велика Украйна, възползвайки се от антисъветските, антиполските и антиеврейските настроения сред широки кръгове от населението. Както и в Европа, така и тук се провежда геноцид срещу евреите, националистическото движение е смазано и много украинци са депортирани в Германия за принудителен труд.

Украинските националисти сформират Украинска въстаническа армия, която се бие срещу съветските и германските войски, избива много поляци и евреи. Армията оцелява и след войната и продължава военните действия и през петдесетте години.

В голяма част от страната са организирани и просъветски партизански групи. Украинци участват и в Червената армия като от 7 000 000 жертви те са 2 700 000. С настъплението на съветските войски поляците са прогонени от страната. Жертвите сред цивилното население са над 7 000 000, като най-малко са евреи.

След войната в Украйна се концентрират много съветски военни бази, тя става център на тежката индустрия в СССР: въгледобив, металургия, военна промишленост, тежко машиностроене, енергетика, химическа промишленост. Казашките райони се превръщат във свръхиндустриален регион – Запоржието и Днепропетровска област.

За Генерален секретар на КПСС е избран Леонид Брежнев от Украйна и стои на власт от 1962 г. до 1982 г.

На 26 април 1986 г. в град Припят се взривява Чернобилската атомна централа – най-тежкият ядрен инцидент в историята след бомбите хвърлени от американците над Хиросима и Нагазаки. Над 200 000 са евакуирани от родните им места, а обширни територии от Украйна, Беларус и Западна Европа са отровени, включително и България – показателно за облъчените политици в страната.

В хода на разпадането на СССР на 24 август 1991 г. Украйна обявява своята независимост. На 21 декември 1991 г. Съветският съюз престава да съществува и Украйна е призната от ООН.

В тази независима страна е изпратен за посланик хазяинът на Иван Костов. Той застава като координатор между Сандокан, Командира и Умния дон. И се правят милиарди долари,

Атанас Панайотов

които потичат като Амазонка в касите на СДС и Фондация „Бъдеще в България” на Елена Костова – Каката.

Джоузеф Кони прехвърли през рамото си калашника и се запъти към поредната среща. Пристигаха българите. Бунтовникът от Северна Уганда предчувстваше добра сделка. Лично ги беше препоръчал Чарлз Тейлър – колегата от Либерия. Гарант беше и стария негов снабдител Младен Мутафчийски, оръжеен търговец от „Тератон”, преродената КИНТЕКС. Той бе получавал доста рядко оръжие от България, докато Тодор Живков беше на власт и то чрез посредници. Сега щеше да купува директно с диаманти от Конго.

Винсент Отти, командър в армията на Кони и негова дясна ръка, се отправи към Джуба в съседен Судан, за да посрещне търговците.

Кузман Гуслеков кацна в Рио де Жанейро. В града на разврата и карнавалите го очакваха представители на кокаиновата мафия. Кузи знаеше много добре, че господарите му от DEA очакват голям удар от него. Той бе решил да се отегли от кириза с кокаин, защото реши да се превърне в голям строител на сгради, както повечето новозабогатели българи, които хвърляха милиарди в строителство на жилищни сгради, офисбилдинги и хотели, особено по морето и в планините на България. Единствено го тормозеше алчността на Поли. И беше решил да изпрати един контейнер, разбира се, със знанието на DEA и да приключи. Кузи се договори за 600 кило кока, малко, но самият той не искаше да прекалява, макар Генерала да му бе наредил да качи поне 2 тона.

– Кога идват българите? – Джоузеф Кони бе явно изнервен.

– Скоро, пътуват към Хартум...

– Отти, ти си отговорен за тях, изпрати достатъчно охрана да ги посрещнат.

500 години преди Христа племената банту се заселват в днешната територия на Уганда.

През XIV век три кралства властват на територията на държавата: Buganda, Bunyoro и Akole. Уганда за първи път е изследвана от европейци и араби чак през 1844 г. Германско-

КОКАИН

английско споразумение от 1890 г. оставя страната под английско владичество. Англичаните привличат много индийци, които от 1894 г. представляват бизнеса в страната.

Независимостта на Уганда е провъзгласена на 9 октомври 1962 г. Sir Edward Mutesa, крал Mutesa II, е избран за първи президент, а за премиер Milton Obote. След четири години Оботе взима властта с помощта на младия полковник Idi Amin.

На 21 януари 1971 г. Иди Амин отстранява Оботе, който отива в съседна Танзания в exile. Idi Amin изгонва от страната всички азиатци и се провъзгласява за доживотен президент през 1976 г. 300 000 са избити като опоненти на Иди Амин.

През 1978 г. Иди Амин започва да дразни съседите от Танзания. Президентът на съседната страна Julius Nyerere заедно с угандийци, които са се били на страната на Оботе, прогонват Иди Амин в Суадитска Арабия в 1979 г.

– Рони, ало, на линия ли си? – Кузман попита приглушено своя човек в България.

– Разбира се, брато, тук съм! – Роберт Стефанов – Рони потвърди на Кузман, че очаква всяко негово обаждане.

– Хубаво, надявам се, че при вас всичко е на 6?

– Ама как да не е! Браточка, пращай стоката, ние ще я посрещнем с Поли.

– Рони, аз пускам контейнера, но трябва да ти кажа някои неща, когато се прибера...

– Не се притеснявай, тук всичко наистина е на 6!

– Добре, аз ще се прибера веднага след като го пусна.

– Чакам те, Кузи...

Роберт затвори телефона и веднага се отправи на среща с Пантъо Пантев – Поли.

600 килограма от най-високото качество „Flex” потеглиха от Бразилия към България. DEA бяха осигурили безпрепятствено пристигане на дрогата в балканската страна. Кузман Гуслеков беше изпълнил своята нова задача. Поли и Рони потриваха самодоволно ръце.

В San Isidoro El General, високо в планината, Наско Испанеца пристигна с неговия приятел от Хамбург Юрген. Настаниха се в

Атанас Панайотов

къщата, наета от съпругата на германеца, където той си бе купил имение, за да се покрие след зулумите в Маями.

С пристигането зазвъняха телефони. Спешни срещи се насрочваха. Важни разговори. И Наско бе човекът на когото се разчиташе.

Председателят на БСП, историк с агентурен псевдоним „Гоце“, придружен от хората на Младен Мутафчийски полковниците Петров и Иванов, кацна на летището в Хартум, столицата на Судан. Там ги чакаха няколко българи, пилоти от „селскостопанската авиация“, които вместо да разпръскват химически пестициди за посевите с българските самолети „Антонов“, бомбардираха южните бунтовници – християните. Тримата другари веднага се качиха на един двумоторен „АН“ и отлетяха за Джуба на юг. Оттам щяха да продължат с джип на ООН към конгоанската граница за среща с Джоузеф Кони.

А Георги Първанов, освен сделката с оръжието с бунтовника, който бе издирван от Международния трибунал в Хага, щеше да постреля по горски горили – забранени за отстрел, но в тези географски ширини забрани нямаше, поне за такива важни клечки като другарите от България.

След отстраняването на Иди Амин Uganda National Liberation Front назначава за президент Yusuf Lule и образуват така наречената National Consultative Commission. Но той е сменен набързо с Godfrey Binaisa, Танзания разполага свои войски в страната. Гражданската война продължава и през 1985 г., след преврат, начело на правителството застава Tito Okello – генерал лейтенант.

До 1986 г. Йовери Мусавени води своята партизанска война и накрая превзема столицата Кампала. През следващата година Джоузеф Кони се опитва да свали новото правителство, но без успех. Болестта на века СПИН поражда страната и взема допълнителни жертви. Кони остава да дерибейства на север и да създава проблеми в държавата.

Търговията с оръжие процъфтява.

Наско се настани удобно на комфортното кресло в ресторанта, където Юрген го срещна с Иван Дубин. Руснакът беше дошъл на срещата по препоръка на Лени, съпругата на германеца. Дубин беше професионален руски килър в САЩ. Изпълняваше поръчки

КОКАИН

за Иванков. От Лос Анжелис бе избягал в Коста Рика и сега търсеше начин да се измъкне в Европа. И Наско трябваше да му помогне...

Косьо Самоковец, придружен от Цеци Красимирова, влезе в кабинета на Тошко Тошев. Галеникът на Елена и Иван Костови изневеряваше на съпругата си Ангелина с известната манекенка с фатално зелени очи, която щеше да го запознае с Главния на вестник „Труд“, чийто кабинет за в бъдеще да ползва като пощенска кутия в търговията с дрога. Самият Косьо бавно, но сигурно, излизаше от опеката на Георги Илиев и ВИС, а след разтворения над него чадър от семейство Костови, започна да действа самостоятелно в кириза с наркотиците. Заедно с Иван Димитров – Доктора действаха под закрилата на специалните служби и с тяхната безрезервна помощ се превърнаха в контрабандисти от ранга на Йоца Амстердама, Марко Милошевич, албанската и турската мафии – The Balkan connection.

Момчето от Самоков, тръгнало от най-долното стъпало – пиколо в хотел „Самоков“ на Боровец, подаде ръка на другаря Тошев, който я пое с усмивка:

– Сядайте! Добре дошли! Има ли хабер от Ваньо? – и вестникарят прошава с пръстите на дясната ръка, докато отваряше кутия с пури с лявата и я поднасяше към Самоковец.

– Аз съм ви донесъл половин милион, това е моят подарък – запали пура Самоковец.

– Моят кабинет е вече и твой!

Милчо Хандбалиста слезе от бронирания мерцедес и влезе в административната сграда на стадион „Славия“, където го чакаше Венци Стефанов в компанията на Драган Илич и Сретен Йосич. Сикаджиите имаха доста уговорки със сърбите в борбата с конкурентните висаджии. Иво Карамнски постепенно изпаднаше от играта и сам той единствен се смяташе за Кръстник на българската мафия и пееше в зала 1 на НДК в тандем с Грета Ганчева „Parla più piano“ от филма на Копола с Ал Пачино и Марлон Брандо.

Компанията се бе настанила удобно в офиса на Венци Стефанов, който беше и домакин на срещата.

– Миле – обърна се свойски Сретен към Рижата Лисица, както някои наричаха Милчо Бонев, – да имаме ли доверие на Поли Пантев?

Атанас Панайотов

– Мое момче е. Няма да ни излъже с Младен я!

– Маджо защо не е тук тогава?

– По задачи в Швейцария е, не се коси. Кузман е оттатък и действа по няколко проекти с колумбийци, мексиканци, бразилци. Имаме пълната подкрепа на правителството. Иван е напълно с нас, нали ние му спечелихме победата. Слави Кебабчето го държи изкъсо. Всички служби работят за нас. Повечето големи куки са с втора заплата от СИК.

– С Жоро, Мето, Косьо, Къро, Таки и ВИС като цяло какво ще правим? – Амстердама не беше глупак и не търпеше конкуренти.

– Ще се оправим. Където ние не можем, ти ще помагаш. Както винаги – Милчо се усмихна тарикатски на сърбина.

– С хероина от Турция кой се заема? Трябва май лично да ходя, а? – въпросително вдигна вежди Йоца. – Иван Костов ще гарантира ли транзита през страната, докато е на власт?

– Нека се прибере в България Румен Каратиста, защото той е повече в час. Ходи при руснаци, при украинци, при италианци, ако трябва ща ходиш с него в Турция. Той е най-печеният!

– Добре, ще почакам. В Сурчин нещата са окей. Момчетата се държат. Правителството ни подкрепя. Печелим милиони. Нямаме проблеми с Мюмюн Юкзарлъто. С него работи Цане, а той прекарва и цигарите на нашия Марко и вашия Доктора. С Аркан и Легия нещата са на 6! Е, ще чакам да се върне Румен.

Телефонът пред Венци Стефанов звънна. Той го вдигна и след секунда го подаде на Милчо:

– Бойко е на линия. Искат да те видят с Пашата за нещо.

– Да идват! – бутна ръката с телефона обратно към Венци босът на босовете от групировката СИК.

Юрген излезе с Наско от ресторанта, където провеждаха преговори с руския беглец от Ел Ей Иван Дубин. Испанеца трябваше да намери яхта, която да го отведе от Коста Рика до Холандия или друга европейска държава – съвсем не лека задача. Но осъществима. Яхтсмени колкото щеш, а такива без пари в джоба – бол. Висяха в марините и не знаеха как и с какво да поемат обратно за Европа. Някои киснеха с месеци в Карибския басейн. Българинът и германецът се заеха с търсене на такъв, който срещу определена сума щеше да прекара живия товар.

КОКАИН

Кузман Гуслеков взе товарителницата за своя контейнер от спедитора и веднага побърза към най-близката телефонна кабина. Набра номера на Поли и смотоледи в слушалката:

– Птичката отлетя.

– Шестотин? – озъби се вълчо сикаджията и намигна на братя Пехливанови, които бяха с него в „Ред бар“ на улица Гурко.

– Шестотин! – затвори Дълга Мара и набра следващия номер.

– Кажы, Кузо? – Роберт се прозя нервно в слушалката след целодневно чакане на това обаждане.

– Тръгвам обратно за България.

– Прекрасно, наред ли е всичко?

– Разбира се! Ха-ха-ха! Ти как мислиш?

– Генерала е притеснен, но ще му се обады веднага...

– Не, аз ще му звънна – и Кузо набра следващия номер.

– Джоузеф, Джоузеф Кони – представи се угандиецът.

– Джордж, Джордж Първанов – представи се българинът.

– Уелкъм, улкъм, май френд – подаде ръка водачът на бунтовниците от племето аколи, борещ се срещу режима в Кампала.

– Радвам се да се запозная с такъв велик боец, безстрашен... и неуловим – подаде десница председателят на БСП и слезе от джипа, придружен от двамата оръжейни търговци, пратени от Младен Мутафчийски и Петър Манджуков да помагат на другаря Първанов при сделката с угандиеца.

– Дааа, Бог да е с нас... Първо ще минем през границата в Конго да полоуваме, а когато привършим, ще поговорим и за доставките. – Кони приглади своята раста прическа и се обърна към охраната си: – Let's go, my children!

Стотината войници – от 8 до 15 годишни момчета, се накачулиха в джиповете и пикапите на „Божията армия“ и кавалкадата потегли към Конго, където гостите щяха да пострелят по планински горили, забранен вид, но не и за бойците на Кони, нито за неговите гости от България.

Дон Балон – Петре, крчмарят на Иво Карамански, отвори вратата на крчмата в Бояна и покани Кръстника да влезе. Видимо дрогиран, Иво нахлу и веднага започна да нарежда:

Атанас Панайотов

– Уиски... и кокаин!

– Шефе, всичко си е наред, заповядай! – Петрето се разтърча да налива и обслужва провъзгласилия се за Кръстник на българската мафия Иво Карамански.

Жоро Чочев, с прякор Лестъра, представи на Иво Стефчо Кирилов Въжарски:

– Иво, наше момче, ще ни помага в битките срещу СИК и ВИС.

– Ела, Въжарски, сядай до мен и да пием! Ей, Петре, дай още уиски!

Дон Балон изпълни веднага заповедта.

– Жоре, ще ги смачкаме ли кратуните от ВИС и СИК, а?

– Разбира се, шефе! Нали взехме днес от „Тексимбанк“ 5 милиона. Костов също ще даде петарка, ха-ха-ха.

– Драго, ей, Драгомуре! Дай още кока, да се нашмъркаме като хората!

Бодигардът веднага направи няколко линийки на масата пред Кръстника.

Карамански шмръкна здраво и се развесели.

– Нели да дойде! – повика любовницата си Карамански. – Ебе ми се! А вие се махайте! Хайде, изчезвайте. Искан Нели, ще и завра един кур в задника! – съвсем дрогиран Иво изгони присъстващите.

Малката курветина, която обслужваше престъпника, провъзгласил се за капо ди тути капи, пристигна на момента, за да го обслужи.

Курви много, но Петрето беше един. Дон Балон разгони всички, за да освободи терен за боса.

Малкото горилче се покатери върху майката – горила. Стуши се и започна да я гали. Маймунска любов. Нежност между примати, които досущ приличат на хората. Бащата – горил също се присъедини. Семейството, маймунско, се забавляваше в джунглата и започна да се храни с банани. Майка, баща и дъщеря – малкото беше женско. Бъдеща майка – на друго семейство горили. Още бебе...

Проехтя изстрел. Горилчето се обърна, опъна ръце, изпъна крачета, опита се да се закрепил за горилата майка, опита също и за горила баща, но не успя и падна от дървото, където горилското

КОКАИН

семейство хапваше бананите. И тупна на земята мъртво. С отворени, облещени, недоумяващи, безжизнени очи . Убито!

– Претрапах я тази грозна маймуна! – усмихнат се изправи Георги Първанов – стрелецът.

– Вери гуууд шот! – изправи се и Джоузеф Кони. – Има още за отстрел.

– Продължаваме! – председателят на БСП и убиец на планински горили, който освен на лов беше дошъл и да шитка оръжие, зареди отново пушката, подарък лично от новият премиер Иван Костов, с когото имаха уговорка.

– Горили поне има, да постреляме! – Кони, който убиваше хора за щяло и не щяло, подкани Джордж за ново убийство.

Пукотовицата продължи. Гостите от България успяха да убият 15 примати и да сключат договор за продажбата на оръжие за 13 милиона долара. Другарите Манджуков и Мутафчийски построиха доста хотели и офис сгради със спечелените пари от тази сделка – Черноморието се застрои и също София. Дватамата се превърнаха в едни от големите хотелиери и продължиха да субсидират партията, която ги създаде. И Първанов вървеше уверен към президентския пост. Победителите не ги съдят.

Генерал Любен Гоцев вечеряше със своя домакин в „Ла Каса” в иберийската столица. Домакинът, изгонен от родината си цар без царство, любезничеше пред El General, който плащаше всяка сметка при техните срещи. Агент „Рилски”, както беше известен в ДС средите Симеон фон Саксен Кобург-Готта, слушаше с особена наслада офертата от България.

– След Иван Костов ще Ви направим премиер...

– Искаме да сме президент.

– Няма да стане, приемете премиерството.

– Хм, нека поне да опитаме...

– Ще опитате, но ние Ви гласим за премиер на следващото правителство, като катурнем мангото.

– Абе те тоя циганин, как можа да стане премиер?

– Всичко е програмирано, Ваше Величество, Дори след Вас ще дойдат пак комунистите начело със Станишев.

– Това да не е виц бе, генерале? Аз ще властвам 100 години и Нашата династия...

Любен Гоцев се усмихна ехидно:

Атанас Панайотов

– Да, Вашата... Първо сте Вие, после Станишев и следва Бойко Борисов...

– Бодигардът? Пожарникарят? Вие се шегувате, генерале!

– Не, не се шегувам. Това е повелята на Партията.

– Или на КГБ и ЦРУ? Все такива ги вършат едни...

– Над тях са евреите и те командват парада. И аз, и Вие ще отговаряме пред тях. Друга алтернатива няма. Длъжник сте на толкова хора и банки с много пари. Сега е моментът да си оправите борчовете, ако се съгласите с тяхната, не моята оферта.

– Ние сме съгласни...

Генерала се усмихна доволно. След като приключиха пазарлъците, Любен Гоцев оправя сметката, сбогува се с бъдещия премиер на България и се запъти към гара „Аточа”, където имаше среща с Константин Дишлиев и Брендо.

– Поли, изпратих стоката! – Кузман бе лаконичен.

– Отлично, аз съм с Любен и Жоро в „Ред бар” на Гурко. Роберт ще дойде след малко. Куките гарантираха влизането. Колко са?

– Шестстотин!

– Малко са...

– Ще има много още, всичко съгласувам с Генерала.

– Тоя дъртак не можа ли да уреди нещо повече?

– Поли, над Генерала има други, много добре знаеш!!!

„Ебал съм им мамата”, помисли Поли Пантев и приключи с обаждането на Дълга Мара. „Вече аз карам кораба, а не Кузман”, продължи с мислите Пантьо и се обърна към братя Пехливанови:

– Братлета, изгря слънце и на нашата улица! Скоро ставаме великани и никой няма да ни командва, ние си поемаме вече сами щафетата! Къде е Киро Турука? Защо го няма? Любене, обади му се да пристига! И да се разлее черно джони, че ожаднях...

– Шефе, имаш гости – отвори вратата секретарката на Бойко Борисов и въведе в офиса на „Ипон” двамата американци, пратеници на ДЕА.

Шефът, който бе играл допреди малко тенис с Бойко Добрев от ресторант „Къщата”, посрещна пратениците от САЩ по шорти, потник и джапанки – любимото му облекло. Селянчето от Банкя не знаеше английски и затова помоли секретарката си да му превежда. Пожарникарят, охрана на Тато и Бай Симо, не знаеше никакви

КОКАИН

езици, беше прост шоп. Но покрай „борците” успя да изплува и да забогатее. Направи фирма за охрана като ВИС и СИК и сега дерибействаше из цялата страна.

Американците от DEA го използваша за посредник, за да минават техните дроги през България на път за Западна Европа.

– Влизайте и сядайте, а ти превеждай ма! – заповяда Бойко Рапона.

– Шефе, полека, ще им превеждам...

– Коен, Шапиро – представиха се пратениците от DEA.

– Айде, сядайте! – изкомандори Бойко Борисов и кръстоса голи космати крака пред представителите от Америка, навирайки смрадливите си петала пред физиономииите на озадачените костюмари от „Агенцията за борба с наркотрафика”.

– Шефе, дойдоха и от Drogendezernat.

– Ааа, баварците, да влизат, нека сядат...

– Голденблат, Розенберг – представиха се германците от Бавария.

– Шефе, Генерала звъни.

– Еби го в мамата, той вече не е важен за мен, сега аз съм в кириза... Дъртият направи каквото може, кажи му, че ще му звънна...

– Шефе, Кузман звъни от Бразилия.

– И на него ще му се обадя, да чака тази шматка!

И Бойко Борисов започна договорките с куките от Америка и Германия за трафика на наркотици през България.

Емо Френски седеше в „Кимбо” на Патриарха и хвалебстваше пред Боби Бебето, Наско Фъстъка и Жоро Монарха колко путки бил избебал през последната година. В България с малко пари и много мерак все още лесно се правеха бройки, особено сред тинейджърките, които за 20-30 лева бяха готови на всичко с някой батко или чичко, какъвто се явяваше в случая Френския.

– Бръмча по училищата, братлета. Като шаря на някое пиче 20 кинта и го зарибя, то после ми води други. Има дни по две-три оправям, хахаха! – разсмя се Емо и задрусва шкембе. – С моите сто и петдесет кила им стъпвам по вратовете като петел върху кокошка – опита се да скрие някой и друг килограм бившият спасител на плажа.

– Емо е ненедминат, само Насо Испанеца го бие по бройки. – Жоро Монарха се усмихна многозначително.

Атанас Панайотов

– Къде е Насо бе, Жоре? Да дойде и се докаже! – Емо Френски намигна на останалите.

– Някъде по света, може би в Африка. Най-вероятно в Гамбия...

– Гамбия? – намеси се Наско Иванов с прякор Фъстъка, защото търгуваше с ядки. – Там има фъстъци. Той ще може ли да уреди?

– Насо ще ти уреди цялата държава, а не само фъстъците ѝ. – Боби Бебето знаеше за какво иде реч.

– Ама наистина ли? Що не ме запознаете с него?

– Става, аз ще го потърся – и Емо Френски започна да избира номера на Испанеца.

Юрген и Наско бяха в задънена улица. Уж имаше много яхтсмени готови на всичко, за да се доберат до Европа, хем никой не се съгласяваше да качи руснака и да го вземе на яхтата си на презокеанското плаване.

Всеки ден двамата приятели търсеха, но не намираха нужния капитан, времето бе кът и Наско трябваше да се прибира в България. Германецът, закоравял наркоман, по цял ден се друсаше с морфинови инжекции, постоянно се караше със съпругата си Лени и Испанеца накрая реши да си ходи. И ден преди да си тръгне той откри един позакъсал бродяга, със собствена яхта, но без пари, който се нави да вземе наемния убиец и да го откара в Холандия. Наско можеше да си ходи спокойно в България, като за пезевенкълъка делна с Юрген двайсет бона зелено. Яхтаджията получи от „яхтостопаджията” тридесет хилядарки, които бяха чисти за него. Ел русо обеща да се свърже веднага с Испанеца, когато пристигне в Европа и се разделиха видимо доволни! Наско отлетя обратно за Хавана, а Юрген остана в Сан Хосе и продължи да си дупчи вените с „морков”.

Кузман Гуслеков седеше на една маса в малко плажно барче на територията на Ипанема в Рио де Жанейро – вторият по големина и население град в Бразилия след Сао Пауло – в компанията на двама агенти под прикритие на DEA, и чакаха да се присъедини към тях Румен Каратиста, който бе изпратен лично от шефовете на СИК да контролира ситуацията в латиноамериканската страна, както и да изгради мост към бившите съветски републики от Латинска Америка за новите власти в България. На г-н Яневски му се бяха събрали много задачи, защото винаги бе на първа линия: и при руснаците, и с украинците, и при италианците, и с албанците,

КОКАИН

изобщо където пари и е горещо – той е там. Иван Костов искаше да лапа отвсякъде, затова Румен от СИК и Косьо от ВИС му служеха като бирници и касиери в двете „силови” групировки, които снасяха милиони на него и Кака Елена – благоверната му съпруга.

– Мистър Гуслеков, вие ще трябва да поостанете още малко в Бразилия, защото трябва да пратим и две пратки за Испания – угоднически вдигна чаша с прясно изстискани портокали единият агент на американската „Агенция за борба с наркотрафика”, мексиканец по произход.

– За Брендо ли?

– Si...

– Но проблем, амиго! А, ето, че пристига и El Caratista...

Румен Яневски влезе в кафенето и веднага си поръча тройно кафе.

– Румене, как е в Колумбия? – веднага започна Кузман.

– Диего Монтоя е много сърдит...

– Нека се сърди, аз слушам Генерала. Да си се оправят двамата... Аз съм само изпълнител....

– Добре, аз на връщане пак ще мина през Колумбия, така че ще оправя нещата. А сега да видим с двамата агенти от DEA какво още можем да свършим за Брендо.

Бразилия е петата по големина страна и заема половината от Южна Америка, а по население е четвъртата най-гъсто населена демокрация в света. На изток граничи с Атлантика и бреговата ѝ линия е дълга 7491 км. На север граничи с Венецуела, Гвиана, Суринам и Френска Гвиана, която е департамент на Франция; на северозапад с Колумбия; на запад с Боливия и Перу; на югозапад с Аржентина и Парагвай; на юг с Уругвай. Няма граници единствено с Еквадор и Чили.

Името Бразилия означава червен цвят или горящ въглен и е взето от легендарен ирландски остров със същото име.

Бразилия е на пето място по територия след Русия, Канада, Китай и САЩ. Общата ѝ площ е 8 511 965 кв. км., включително 55 455 кв. км. вода, колкото половин България. Обхваща три часови зони. Релефът ѝ също е много разнообразен. По-голямата част от територията на страната е с надморска височина от 200 м. до 800 м. Планинските райони са в южната част на страната.

Най-високият връх е Pico Da Neblina с височина 3014 м. Бразилия притежава гъста и сложна система от реки с осем големи

Атанас Панайотов

басейни. Основни са Амазонка – най-голямата по обем на вода и втора по дължина в света, и Парана със своя приток Игуасу.

Климатът на Бразилия включва широк спектър от метеорологичните условия в един голям географски мащаб и разнообразен релеф, но в по-голямата част от страната е тропически. В много региони има характерни микроклимати. В Северна Бразилия няма истински сух период и температурите са средно 25С. Разликите са по значителни през деня и нощта, отколкото през сезоните сух и дъждовен. Над Централна Бразилия дъждът е в двата сезона, характерни за саваната, но там се намира и басейнът на Амазонка с нейната непроходима джунгла. На север има сухи периоди, които понякога са доста продължителни, докато на юг от Баия и около Сао Пауло вали всеки месец. Съвсем на юг е доста по-хладно и температурите през зимата падат под 18С и дори в по-високите части вали сняг.

Страната е известна с голямото разнообразие на различни етноси хора, изобилие на флората и фауната. Амазонската джунгла е призната с най-голямото биоразнообразие в света. Много от териториите на Бразилия са все още неизследвани, затова ежедневно се срещат нови видове растения, животни, насекоми и птици. Общият брой на разстенията и животните надхвърля 4 000 000. Изключително голямо разнообразие има на пуми, ягуари, оцелоти, кучета, лисици, тапири, броненосци, опосуми, сърни, елени, маймуни и всякакви животни, които живеят на север в джунглата и на юг в боровите гори. В реките има толкова много риби, толкова различни, че никой не знае колко са по вид, а едни от най-големите речни риби също плуват из бразилските реки. Най-известна е пираната. От птиците и папагалите най-популярен е папагалът ара, който се отглежда и в домашни условия от любителите на пернати.

Най-големият проблем за опазването на околната страна са хората. Природното наследство е застрашено от разширяването на фермите за едъррогат добитък, селското стопанство, добивът на ценни дървесини, минното дело, добивът на нефт и газ, прекомерният улов на риба, преселението, разширяването на градовете, изграждането на язовири, строежът на пътища, умишлените горски пожари, замърсяването на водата и всичко лошо, което човек може да стори на природата.

Първа в териториалните води на днешна Бразилия пристига португалска флота, водена от Педро Кабрал Алварес, който заварва там примитивни местни жители от племената тупи-гуарани, които

КОКАИН

воюват помежду си. Местните мъже ловуват диви животни, ловят риба, а жените се занимават със земеделие. Някои от племената са номади, други заседнали, но и от двете групи има канибали. Първите 30 години от посещението на Кабрал отношенията между португалци и местни са дружелюбни и чисто търговски. Войната с Мароко, оживената търговия с Индия, добивът на злато в Гвинея пречат на португалската корона да обърне по-съществено внимание на новите земи. Чак през 1534 г. крал Жоао III разделя новооткритите територии на 12 капитанства и ги дава за управление на по-низшата аристокрация, но това води до катастрофални последици и през 1549 г. генерал-губернатор поема управлението на цялата колония. Дотогава повечето колонисти са заточени престъпници, но сетне започват да пристигат имигранти, като много от тях са жени и деца. Строят се селища с общински съвети, които поставят началото на демокрацията в Бразилия.

Племената *tupiniquim* (които среща Карбал) и техните врагове *tupinambá* са най-многолюдните и важни племена в Бразилия. Те се съюзуват с португалци и французи. Първото племе много бързо се асимилира от конолизаторите чрез бракове, второто бива избито или измира от болестите, донесени от европейците, защото няма имунитет срещу тях, а тези, които оцеляват, са поробени от другите племена или португалците и много от тях бягат във вътрешността на континента. Смъртността при поробените е много висока, защото те не са свикнали на изнурителния труд, на който са подложени, особено в захарните плантации. Захарта става главна експортна стока, измествайки дървесината, а за работна ръка се набавят роби от Кралство Конго в Югозападна Африка, с което е сключен договор за покупка на роби от съседни държави и те стават основата на бразилската икономика.

Макар бразилската захар да е от най-високо качество, през XVII и XVIII век холандци и французи започват производство и износ от Антилските острови, които са много по-близо до Европа и цената драматично пада, което вкарва бразилската икономика в рецесия. Португалците, заедно с техните индиански и африкански съюзници, започват небивала експанзия за нови територии.

Изследователи и авантюристи от капитанство Сао Пауло, сега наричани байдерантес, проявяват интерес към съседни земи и през XVII в. разширяват границите на Бразилия, като използват местните си съюзници да поробват нови племена от вътрешността на страната. През XVIII в. *Banderaintes* откриват големи залежи

Атанас Панайотов

от злато и диаманти в сегашния щат Minas Gerais. Печалбите от добивите от мините обслужват луксозния живот на кралския двор в самата Португалия. Тежки данъци, наложени на местните производители и безмилостната експлоатация от страна на краля и местната аристокрация довеждат и до първите брожения за независимост като Tiradentes през 1789 г. До края на XVIII в. желанието на бразилците за независимост е подтискано от колониалната власт, а заробването на местните индианци и негри от Африка са увеличава все повече и повече.

През 1808 г. португалският кралски двор бяга от Наполеон и неговите войски и се установява в Рио де Жанейро, така градът се превръща в седалище на правителството и цялата империя и е столица на Португалия от 1808 г. до 1815 г. След Наполеоновите войни кралството е преименувано в Обединено кралство на Португалия, Бразилия и Алгарвес и просъществува от 1815 г. до 1825 г. със столица Лисабон.

Крал Жоао VI се завръща в Европа през 1821 г. и оставя за регент на Бразилия сина си Педро. На 7 септември 1822 г. бразилците принуждават принц Педро да застане на тяхна страна и провъзгласяват страната за независима, а Педро за император и е коронясан за такъв на 1 декември 1822 г. Управлението на императора е доста неефективно и той се отказва от престола като на него възкача сина си Педро II и се завръща в Португалия през 1831 г. Младият император е само на 5 години и затова управлението на империята се поема от регенти, а самото регенство е абсолютна анархия. Започват въстания срещу монарха, докато е непълнолетен, и са провъзгласени за републики: Cabanagem (1835-40), Sabinada (1837-38), Balaiada (1838-41) и Farroupilha (1835-45), подкрепена и подтиквана към независимост от аржентинският диктатор Don Manuel Rosas. По-голямата част от населението обаче остава лоялно на короната. За оцеляването на държавата всички разбират след 1840 г., че единствено може да стане под ръководството на младия император. Той остава най дълбоки и трайни следи в цялостната история на Бразилия. По време на неговото управление страната се радва на 50 годишен мир и благоденствие. През 1850 г. Бразилия е сравнявана със САЩ и европейските страни по икономическо развитие. Страната е абсолютен хегемон в цяла Латинска Америка и от 50 фабрики през 1850 г. те наброяват вече 636 към 1889 г. Когато в много европейски държави няма железопътен път, в Бразилия е открита първата линия през 1854 г. с дължина 15 км.

КОКАИН

През 1868 г километрите са 718, а в края на Империята през 1889 г. са 9200 и други 9000 са в строеж. През 1860 г. приходите са на 8-мо място в света. До края си империята е на 5-то място с най силен флот! И на трето по канализация! А на пето по шивачество. Докато в останалите страни от Южна Америка царува анархия или диктаторство, то в Бразилия има многопартийна система, свобода на словото и открити дебати. Парламентарната система е сравнявана с британската. По време на управлението на Педро II за 58 години страната печели 3 войни. Императорът никога не е притежавал роби и робството е забранено през 1888 г. Бразилия е просперираща страна и респектирана в целия свят, когато през 1889 г. монархията е свалена на 15 ноември. Бразилците в по-голямата си част обичат императора и не желаят промени в държавната форма на управление. След смъртта на двамата му мъжки наследници, той не се противопоставя на преврата, довел до неговото сваляне от власт от бивши собственици на роби. Новите властници потискат всяко монархическо движение и дори забраняват промонархистките вестници. Започва гражданска война, която приключва през 1904 г. с поражение за привържениците на монархията.

Режимът, унищожил монархията, е крайно нестабилен. За малко повече от столетие бразилската република е свидетелка на 12 военни положения, 6 разпускания на Националната асамблея – Конгреса, 4 диктаторски управления и 9 авторитарни правителства. Още първото правителство е диктатура и военните имат думата навсякъде. Няма свобода на словото и изборите се контролират от тези, които са на власт. През 1902 г. за министър на външните работи е избран José Paranhos Júnior, който води много успешна външна политика и сключва изгодни договори за границите на Бразилия със съседите ѝ.

През 1922 г. в страната се завръща Педро II и навсякъде се провеждат празненства в негова чест. Военна хунта взема властта през 1930 г. Getúlio Vargas ръководи страната цели 15 години до 1945 г. Преизбран е през 1951 г. и се самоубива през 1954 г. През тези години Бразилия взема участие и в двете световни войни, развива се селското стопанство и индустриализацията на страната. Правителството на Juscelino Kubitschek (1956-61) е известно със слогана : Петдесетгодишно развитие само за период от пет! – 50 anos em 5!

Атанас Панайотов

Военна хунта сваля правителството през 1964 г. и остава на власт до месец март 1985 г. През 1967 г. името на страната е преименувано във Федеративна република Бразилия.

Демокрацията е възстановена през 1988 г. Първият президент, избран от народа след години военна диктатура, е Fernando Collor de Mello, който стъпва в длъжност през март 1990 г., но само две години по-късно е свален с импийчмънт, гласуван от Националния конгрес, след скандални разкрития на местните медии. Вицепрезидентът Itamar Franco заема неговото място, подпомогнат от министъра на финансите Fernando Henrique Cardoso. Новото правителство провежда финасова реформа Plano Real и обвързва новата парична единица реал с щатския долар.

Правната система се базира на римо-германските традиции и на Федеративната конституция от 5 октомври 1988 г. Освен цивилни съдилища има военни, работнически и административни. Върховният федеративен трибунал е най-висшата инстанция.

Право на глас имат всички граждани между 18 и 65 годишна възраст. Четири са основните партии: Работническа партия, Бразилска социалдемократическа партия, Бразилско демократическо движение и Демократи. Президентът е глава на държавата и на правителството. Избира се за 4 години с право на още едно преизбиране.

Бразилия е безспорен политически и икономически лидер в Латинска Америка. Но социално-икономическите ѝ проблеми все още не ѝ позволяват да се присъедини към водещите сили в света. Между Първата световна война и 1990 г. цивилните и военни правителства се стремят към независима външна политика и да разширят влиянието на страната чрез индустриална политика в целия свят. Член е в ООН, Организацията на американските държави, Юнеско и други.

Въоръжените сили на страната се състоят от Пехотна армия, Флота и Военновъздушни сили. Наброяват около 300 000 мъже и жени. Военната полиция е подчинена на губернатора на всеки щат. Бразилската армия е най-многобройната в цяла Латинска Америка и с най-много самолети – 700. Флотата е най-старата от трите въоръжени сили и единственият самолетоносач в Южна Америка е бразилски. Бразилия произвежда всякакви оръжия, включително танкове и изтребители.

Икономиката на страната се разпределя така: селско стопанство – 5.5%, индустрия – 28.7%, услуги – 65.8%. 15% от

КОКАИН

населението живеят под границата на бедността. Индустрията произвежда самолети, оръжия, машини, текстил, обувки, цимент, химикали, торове, играчки, електроника, автомобили, влакове и вагони, сателити и ракети. Добиват се желязо, петрол, въглища, злато и диаманти. Развит е силно туризмът. Отглеждат се соя, кафе, банани и други култури.

Бразилия е най-развитата икономика в Латинска Америка, а в света е на десето място. Бразилският експорт постоянно се увеличава и ново поколение олигарси се задава на хоризонта с износ на самолети, автомобили, кафе, соя, желязна руда, стомана, етанол, портокалов сок, текстил, обувки, говеждо месо и електрически уреди.

Но нека оставим историята и се върнем в настоящето.

В София, не далеч от националния стадион „Васил Левски“, в „Red bar“ се бяха събрали Поли Пантев, Румен Жицата, Емо Курилеца, Любен и Жоро Пехливанови, Киро Турука, Женята и Киро Японеца.

Най-дърт измежду тях е Кирил Щерев, тарикат от старата генерация, лежал многократно в затвора, дори и за убийство с един юмручен удар. Румен Жицата и Емо Курилеца са от една генерация. И двамата са живяли като политически емигранти в САЩ. Бягат по едно и също време в началото на осемдесетте години. Жицата е бивш боксьор – от най-добрите. Курилеца е от село Курило, преименувано в град Нови Искър след сливането му с Кумарица, а сега квартал на София – Мони Курилеца го нарича Малкият Париж. Киро Японеца е по-малък от тях, но също е бръмчал пред КОРЕКОМ и мавзолея на Георги Димитров на врътки, чейндж и шанжета като батковците. Той е единственият циганин в групата, израснал в гетото на Факултето. Тужарите са Поли, Женята, Любчо и Жоро. Но те са по-агресивни, нахакани и брутални от старото поколение софийски тарикати. Те са новите *capri di tutti capri*.

– Румен и Емо ни отвориха очите за коката. Преди това бяхме лимонки, които се занимавахме само с рекет и други простотии – започна Поли, който беше тарторът. – Затова, каквото правим, ще го правим заедно с тях.

Любен погледна въпросително брат си Георги и той кимна одобрително, все пак е по-старшият.

Атанас Панайотов

– Аз взимам цялата търговия и разпространение на херото в България и изнася към Европа – вметна бързо Киро Японеца.

– Добре, лайното е твоя работа. – Поли погледна към останалите и те дадоха своето съгласие. – Роберт защо го няма още? – обърна се към Женята.

– Явно не може да се свърже с Кузо в Бразилия. А ще трябва после да говори с Каратиста в Колумбия и Брендо в Испания.

– Искам да сте наясно, че съм решил да се отделим и от сикаджиите, както направих преди това с висаджиите. Ще направим Полигруп! – намигна гяволски Пантъо Пантев.

– Аз не мисля, че ще ни е лесно – обади се Турука. – Не трябва да подценяваме нито Маргините, нито Маджо, нито Димата, Нито Стоил и Бай Миле...

– Забрави Бойко Рапона, Пашата, Пацо Дългия, Трайо Манекена, да ги изреждам ли останалите? Ти да не би да им се коркаш? – жегна Поли стария софийски биткаджия и продължи още по-жлъчно: – Да питаме Кольо Близнака или Пачо Тренев? Или Евгения Калканджиева и Вили Зафирова, а?

– Поли, това не е майтап, а сериозно решение – намеси се в разговора Жоро Пехливанов.

– Аз казвам, че трябва да се отделим. Повече не искам да делим. Ние се печем на огъня, а даваме в общата каса проценти. За да ни пазят ли? От кого да ни пазят? От нас самите ли?

– Много сме силни вече, за да се навеждаме – взе думата Женята, запъртъкът в групата. – Маджо е от Силистра, Маргините от Смолян, Пашата от не знам откъде си Абе тук сме само софиянци: Пиротска, Любен Каравелов...

– ... Курило – разсмя се Жицата.

– Аз съм го решил. Който е с мен, да остава, на който му е много мъчно за джуджетата, да отива при тях...

– Да не те чуют Милчо и Румен...

– Бай Миле и Пашата са друга категория.

– Нали сте с мен? – Поли бе много категоричен.

– Йес, бос! – каза Емо Курилеца и всички заклатиха глави в съгласие с Поли Пантев.

По пътя за Благоевград и гръцката граница в черно BMW към Владая пътуваха Любчо Стоянов и Колоян Владайски, бивши боксьори и низвергнати висаджии.

КОКАИН

Любчо Шемета, както беше прякорът на боксьора зад валана, наблюдаваше с учудване и любопитство автомобилите, които го задминаваха и отпрашваха към бившата резиденция на Георги Димитров и Вълко Червенков в Княжево, а сега там се подвизаваше Жоро Илиев и щабът на ВИС. Един подир друг ги подминаха Мето Илиенски, Къро, Румен Нарциса, Косьо Самоковеца, Цветин. И цяла кавалкада гардове.

– Брат ми, нещо ще става – сръга в ребрата дремещия до него Калоян водачът на автомобила.

– Ще има прегрупиране...и преразпределение на териториите. А сега ме остави да дремна...

Любчо Стоянов продължи да кара внимателно и да разсъждава върху предстоящата среща на главатарите от ВИС. А навремето, преди да убият Васко, той му бе един от най-близките и доверени люде. И даде газ...

Георги Илиев широко разтвори ръце и започна да прегръща и целува всеки от влизащите при него в крепостта на „Вай холдинг“:

– Здравей, Мето!

Мляс...

– Здравей, Жорка!

– Здравей, Краси!

Мляс...

– Здравей, Жорка!

– Здравей, Косьо!

Мляс...

– Здравей, шефе!

– Здравей, Румчо!

Мляс...

– Здраве, Жоре!

– ЗдравейКоле!

Мляс..

– Драго ми е, партнер!

– Сядайте, сядайте бързо, ей сага ще донесат пиенето. И кока има, колкото щете...

– Шефе, казвай за какво ни викаш – започна първи Косьо Самоковеца, който обичаше да се ежи и да се прави и той на главен.

– Чакай малко! – авторитарно го прекъсна баш-шефът. – Мето – обърна се към Илиенски, – къде е Таки? И той трябваше да е тук!

Атанас Панайотов

– Къро е тук вместо него. Чакаме голяма пратка от Гърция и понеже е грък, него пратих.

– На Кулата кой отговаря?

– Коце Маца.

– Костадин...Добре, а сега да минем към най-важното. Поли избяга на времето от нас, а сега се готви да го тури и на сикаджиите...

– На тия сифиянци никакво доверие да им нямаш – процеди през зъби самоковецът Косьо. – Ама никакво!

– Това не е важно, кой откъде е! Ясно!? – Мето беше се приповдигнал. А и отдавна недолюбваше портиерчето от Боровец.

– Стига! Ето, пиенето простигна и коката е на масата, почерпете се. – Жоро Илиев отпи от своята чаша и шмръкна бая дебела линийка първокачествен перуански кокаин, а не като содата за хляб в бара на Охо и Евгени Мозъка на улица Цар Симеон. – Ние трябва да се сплотяваме, а не като сикаджиите да се цепим! Мето и Косьо са вече с еднакъв ранг в холдинга. Мето поема наркотиците, а Косьо контрабандатата с Хафти и Пешо Кучето. Таки и Къро първо рапортуват на Мето, а после той на мен. Бокси отива при Косьо...

– Той ми е вече шофьор...

– С Нарциса и Цвентин ще се занимаваме с туризъм и футбол. Тони Боянов и Пепи Лашев ще стоят настрана. Но всички трябва да се противопоставяме на баретите и сикаджиите. Във Варна се появиха някакви тимаджии. Но нашият най-голям враг е все още Иво Карамански! Останалите също го мразят, така че, когато е необходимо, ще си сътрудничим.

– Аз ще имам грижа за него – сам се предложи Савоковеца. – А сега да си разпределим работата и да не си пречим! – погледна ядно към Мето.

Наско Испанеца отключи външната врата с решетката на жилището на ул. Бузлуджа в центъра на столицата и внесе багажа си. Беше се завърнал току-що от пътуването си до Централна Америка с полет на Аерофлот от Хавана през Москва до София. Щом отвори вратата на хола, телефонът започна да звъни и той вдигна слушалката.

– Испанче, Емо Френски е...

– Да?

– Искам да поговорим.

– Когато кажеш....

КОКАИН

- Ела утре в единадесет преди обед при Жоро и Боби...
- В заложната къща?
- Да, в „Монарх” на Патриарха.
- Срещу Сейнт Джордж? Градинката?
- Да, Боби Бебето иска да говори нещо с теб...
- Добре, ще дойда.
- И аз ще бъда там.
- Разбрано.

Той тъкмо постави обратно слушалката и телефонът пак зазвъня.

- Ало, Наско, аз съм – Петриана...
- Ааааа, здравей, как си?
- След месец са абитуриентските балове, а нашият е в хотел „Родина”. Моля те да подсигуриш пиенето.
- Още сега ще се обадя на Миню Стайков да му кажа, за да ми приготви десетина кашона с вино, водка и джин.
- Вземи и ракия, знаеш, че децата я обичат карнобатската...
- Ще взема тогава мастика и текила също.
- Чудесно, благодари му от мен.
- Ще, ще...
- И, ако може, някакви подаръци...
- Ще се обадя на Рон Финли да даде пари, за да им раздадем. Също на Цветан Начев от „Ортодоксална банка” – той винаги дава по някоя хилядарка в зелено. А подаръци ще взема от Дейвид Хемсън, ще помисля и за още някой друг. Сетих се, от Емо Френски мога да взема колбаси...
- Идеално, когато си готов ми се обади, за да ти кажа датата.
- Чао засега!

И Наско започна да избира офиса на Миню от Карнобат, който само за няколко години след 90-та се бе превърнал в алкохолен бос №1 в държавата и бе един от спонсорите му за премиери на книги, баловете на сираците и коледни празненства на деца, лишени от родителски грижи, макар не всички да бяха кръгли сираци, а просто със социално слаби родители.

Баджанакът на Евелин Банев – Брендо кацна на летището в Рио. Там го очакваше Кузо с двамата агенти на DEA. След паспортната проверка и митницата четиримата се отправиха с брониран джип към центъра на града.

Атанас Панайотов

В Бразилия всички по-известни интернационални гиганти са направили своите инвестиции, като първа полага основи IBM. Има години, в които чуждестраните инвестиции надхвърлят 15 000 000 000 щатски долара.

По голямата част от населението на страната е концентрирано по крайбрежието. То е хомогенна смес от много раси и етнически групи. 50% сами се декларират за бели! – около 90 милиона; 40%, пак сами, се декларират за Pardo – кафяви, около 80 милиона; 12-13 милиона черни, 1 милион азиатци и само 1/2 милион индианци.

80% от бразилците са генетично свързани с Европа. По време на колонизацията над 700 000 португалци се местят да живеят там и с тях над 4 000 000 африкански роби, което я прави най-гъсто населената страна с негри извън Африка.

В края на XIX в. Бразилия отваря своите граници за емигранти и хора от над 60 държави емигрират в нея, повечето от Италия, Португалия, Испания и Германия. В началото на XX е следващата имигрантска вълна, като много японци, китайци и араби от Близкия изток имигрират в страната. Ливанците в Бразилия са повече от ливанците в Ливан, поне 7-8 милиона. Над 27 милиона италианци живеят в Бразилия, много повече отколкото в САЩ и Австралия. 12 милиона германци, 1.5 милиона японци и всички бразилци са така смесени, че ги оприличавам с българската мешана скара.

Градовете с най-многобройно население са Сао Пауло, Рио де Жанейро и Бело Оризонте, съответно с 18, 10 и 5 милиона.

Официален език е португалският. Много от германците и италианците продължават да си говорят на майчиния език помежду си, като преобладават хохдойч и венециански диалект. Индианските племена говорят почти само собствените си езици и диалекти.

Да се спрем на културата. Карнавалът в Рио се смята за най-машабното шоу в целия свят! Цялата култура е повлияна от португалците: език, религия, архитектура. Но също е повлияна от африканците и местните индианци, както и от емигрантите от Европа, Азия и Близкия Изток.

Литературата е зачената в XVI в. от първите изследователи като Pedro Vaz de Caminha, придружавал навигатора Pedro Álvares Cabral.

Бразилската кухня е изключително разнообразна и всеки район, дори щат или град, има своите особености, в зависимост дали живеят повече европейци, индианци, араби или азиатци.

КОКАИН

Музиката е с основни жанрове като самба, боса нова, форо, фрево, пагоде и много други. Бразилски композитори имат и много класически произведения.

Световно известни са модернистките Anita Malfatti и Tarsila do Amaral, които поставят основите на съвременното бразилско изкуство.

Киното е силно развито – цяла индустрия.

Но това, което отличава Бразилия от останалия свят и е прави известна, не са нито писателите, нито художниците, нито футболистите, нито певците, нито артистите, нито дори плажовете Ипанема и Сорасабана, а карнавалът в Рио де Жанейро. Той е гербовата марка на Бразилия. 40 дни преди Великден това е най-големият и пищен спектакъл на света. Няма подобно грандиозно шоу! Карнавалът се празнува в цялата страна, а не само в Рио. Красавици дефилират и по улиците на Салвадор, Ресифе и Олинда. Други регионални фиести са Воi Bumbá и Festa Junina.

В Бразилия религията е абсолютно свободна и независима, всички вероизповедания са признати и няма преследване на секти и агностици. Католицизмът е доминиращ, а бразилците са най-голямата католическа нация в света. Протестанството е представено от лутерани, презвитериани и баптисти. Африканските роби донасят своите религии и ги похристианчват като широко разпространени са Macumba, Candomblé и Umbanda. Всяко индианско племе изповядва своя религия. Има будисти, мохамедани, юдеи, агностици, атеисти, даже комунисти.

Религия е дори спортът!

Футболът е най-популярната игра в страната. Футболисти като Пеле и Роналдо се прославяли Бразилия години наред. Националният отбор често е поставян на първо място в света. Четири пъти са световни шампиони през 1958 г., 1962 г., 1970 г. и 1994 г. Автомобилни състезания, волейбол, баскетбол и бойни изкуства също са силно залегнали в спортния живот на бразилците. Плажният волейбол е измислен в Бразилия, както и футбол в зала или волейбол с крака. От бойните изкуства по-популярни са Саpоеira, Vale tudo и бразилското Jiu-Jitsu. Във „Формула 1” имат 8 световни титли: Емерсон Фитипалди през 1972 г. и 1974 г.; Нелсън Пике през 1981 г., 1983 г. и 1987 г.; Айртън Сена през 1988 г., 1990 г. и 1991 г.

Докато в столицата Бразилия са ситuirани министерствата, администрацията и дипломатическите мисии, то в Рио де Жанейро

Атанас Панайотов

и Сао Пуало са се настанили със свои представители трайно наркокартелите от Мексико, Колумбия, Еквадор, Перу и Боливия. Затова Константин Дишлиев бе точно там – в Рио де Жанейро.

– Лестър, ти как мислиш? – Иво Карамански изшмърка поредната линия кока, изпи следващото уиски на екс и погледна с женско любопитство запитания.

– Слаби сме, нямаме големи шансове срещу „борците“. Много са. Богати са. Силни са. А и зад тях застават все повече куки... Слави Бинев и Венци Прокопа са аут. Жоро Черния е с нас, но не и Савата.

– Не ми говори за него.

– Няма, ама с кой да се съюзим, като никой не ни иска? Жоро Пантерата ти е поне верен.

– Въжарски?

– Стефчо е наше момче.

– Уж съм Кръстника, а няма кой да ми целува ръка! Такива мишки станаха босове, че напрово ми идва до един да ги утрепам! Кви са тия Маргини бе, Лестър? Ами този предател Маджо? Бай Миле, Пашата, Димата, слушай, само слушай...

– Ти си Кръстника, ти си най-великият! Ама гледам, че Румен Жицата и Емо Курилеца се съюзили с Поли и Пехливановите. Алексей и Златомир също стават много яки. Трябва много да внимаваме с всички...

– Много са, ама ще ги осветкам всичките. Фандък на никой няма да пусна. Я дай още по една линия да опънем и Петрето да донесе още уиски!

На 17 декември 1997 г. в конституцията на Република Колумбия е добавена поправка, която позволява екстрадирането на колумбийски граждани в чужди страни. Правителството и съдилищата на САЩ са във възторг. Очаква се най-издирваните наркотрафиканти да бъдат предадени на американското правосъдие. Но това не пречи тоновете кокаин, произвеждани в Боливия, Еквадор, Перу и рафинирани в лабораториите на картелите в колумбийската джунгла да осъществяват своя предопределен път към Северна Америка, Европа, Азия и Австралия.

КОКАИН

1998 г. бе турбулентна година за наркобароните от Латинска Америка и техните партньори в останалата част на света, където консумацията на белия прах постоянно се повишаваше.

В България на власт е отбор „Б” на БКП – Съюз на демократичните сили. Председател на СДС и премиер е циганинът от село Блатино, Дупнишко, Иван Костов – ортодоксален комунист, който досущ говори като своя идол Владимир Илич Ленин с френско „р”. Той и кликата около него – Петър Стоянов, Надежда Михайлова, Евгений Бакърджиев, Стефан Софийански, Асен Агов, Екатерина Михайлова, Богомол Бонев, Йордан Соколов, Александър Божков и много други, умело заблуждават българите и те гласуват за СДС. По този начин всички предишни управници са спасени от линча на хората и от съдебно преследване за зулумите извършени от тях. Иван Костов не само продължава да ползва контрабандните канали на БСП, но ги разширява и умножава. Мафията в България вече има своя нов дон и това е самият премиер. На него са подчинени всички „силови” групировки и те работят за него. Той иска да му се отчитат, а как ще решават проблемите помежду си за надмощие, територии и ресори, си е тяхна лична работа. Да си се оправят сами. На Богомил Бонев му е наредено да им дърпа юздите от време на време.

Пантю Пантев – Поли иска да стане единствен властелин на улицата и решава да я превземе с брутална сила. Според него е дошъл звездния му миг и той избира да се отцепи от СИК, както го е сторил преди време с ВИС. Исква да си е сам господар. Да е капо ди тути капи и цялата дрога в България да преминава през неговата структура. За целта пристигат килъри от Украйна, Хърватска, Босна и Черна Гора. Не по-малко са арабите и албанците. Мокрите поръчки са най-модерният бизнес и засенчва дори проституцията на Модна агенция „Визаж”, също подразделение на СИК. Поли е отдавна сътрудник на ченгетата, както и повечето пишман „бандити”, още от времето на Народната милиция. В България почти всеки криминално проявен е доносник в полицията и специалните служби.

Най-големият му конкурент е Мето Илиянски, който продължава да работи за Жоро Илиев заедно с Къро, Таки и Льони, който се отцепва от Пацо Дългия след убийството на Фалконети. Те много добре осъзнават какво иска Поли и решават да го ликвидират. Методи знае за Кузман Гуслеков, знае, че той

Атанас Панайотов

е изпържил на куките най-добрия си приятел Жоро Калиостро, който е заключен за нелегален внос на електронни часовници, излежава си присъдата в Ловеч, а парите, които държи на сметка в Австрия, са изтеглени от Дълга Мара – 300 000 дойче марки, колосална сума за осемдесетте години, когато повечето българи работят за 150 лева на месец. Кузо и Мария са съучастници в отвличането на хамбургския цигарен магнат Ян Филип Реемстма от Томас Драх, който бива задържан от аржентинските ченгета в Буенос Айрес. От 30 000 000 д.м., взети за откуп, са открити само 3 000 000 – останалите са пристигнали в България и препрани от „Добружанска банка” с любезното съдействие на Емо Френски и брат му Гочо, който дълги години държи дискотека „Аквариум” на бул. България в София. Дали Кузман си е оправил сметките с Жоро Калиостро след толкова години, остава загадка. Когато е в България, той се вижда най-често със старите си авери Мони Курилеца, Жоро Виенски и Емо Френски, от новите най-близък му е Роберт Стефанов – Рони. Кузо е лесен; трудният е Поли, затова трябва да бъде премахнат.

Димитър Димитров – Маймуняка отговаря за автомобилната борса в столичния квартал Горубляне. Той е любовник на митничарката Шинка, с която върти контрабанден внос. Маймуняка се заема с убийството на Поли и възлага задачата на Цайса, който му е верен и изпълнителен.

В СИК знаят какво крои Поли. Милчо Бонев, Младен Михалев и Красимир Маринов са бесни, че иска да стане солов играч и да не им се отчита. Те също търсят наемник, който да го отстрани во веки веков.

Бившият съдружник в “Клуб 777” Петър Петров – Патерицата е застрелян в Пловдив. Неизвестни бандити засипали с куршуми джипа на Патерицата на 20 март на ул. Кичево в пловдивския квартал Кючюк Париж около 20.15 часа. От малка пресечка пред джипа излязла кола и му препречила пътя. От задните ѝ врати изскачат двама маскирани и започват да сеят куршуми срещу колата. Шофьорът панически дава на заден, чупи мантинелата и се блъска в дърво. Килърите продължават да стрелят и Патерицата пада мъртъв. Поне три от куршумите попадат в главата на бившия борец. Куршумите са групирани в малка окръжност, което говори, че стрелецът е професионалист или с голям опит. Най-вероятно изстрелите са от автоматичен пистолет „Скорпион” – 7.65 мм.

КОКАИН

Петър Петров – Патерицата е приятел с друг убит бивш член на “Клуб 777” – Георги Калапатирев – Италианеца. Той беше застрелян на гребния канал в Пловдив през декември 1995 г. Двата официално напускат фирмата на “седмиците” през 1994 г, но не прекъсват връзките си с тях. През 1995 г. Италианеца и Патерицата се издирват за побой и въоръжен грабеж.

Петър Петров – Патерицата от есента на 1996 г. контролира клона на ВИС-2 в Пловдив. Макар официално да не е бил представител на висаджии, Патерицата се е помещавал в техния офис. В края на миналата година обаче той се изнася от офиса им.

Яхтата напускаше марината бавно на включен двигател, докато екипажът опъваше платната, за да поеме на собствен ход в открито море. Капитанът, грък с тридесетгодишен стаж на платноходни съдове, пъргаво се изкачи на палубата и погледна назад към Пирея. Махна с ръка на двамата придружаващи го моряци, също гърци, които стояха изправени на кърмата. Извърна се към третия моряк, критянин, отпред на носа, махна и на него и също така пъргаво слезе обратно в трюма.

В ресторант „Воденицата”, недалеч от Благоевград, се бе събрала цяла тайфа македонски тарикати начело със собственика на заведението Кирил Цветанов – Боата, петричаните Костадин Хаджииванов – Коце Маца и Валентин Костадинов – Церката, Васил Маникатов и Коко Динев от Сандански, благоевградчанина Георги Тодоров – Гурвата и Огнян Атанасов от Тополница от по-известните. Живко Фашиста и Иван Кочев – Чомбе отсъстваха. Гангстерите от Югозападна България искаха по-голямо парче от баницата в трафика през граничните пунктове на тяхна територия, откъдето минаваха бели робини за Европа, нелегални емигранти, влезли през турската граница, цигари, алкохол, оръжие и наркотици. Кулата и Златарево бяха оживени контрабандни пунктове. За освещаване на срещата и добра сполука бе поканен Дядо Йоан, игумена на Роженския манастир, по-известен с прозвището Брат Джон. Очакваше се да пристигне и Иван Татарчев – Главен прокурор на Република България, македонец като тях и почетен председател на ВМРО.

– Батка, след операция „Комар”, сега им вземи лицензите за охрана и пак ще опрат до мен – закиска се Живко и наля отново

Атанас Панайотов

уиски в чашите на масата. А те бяха две: неговата и на вътрешния министър.

– Вече го направих, но...

– Без но!

– Наредиха ми да не отнемам лиценза...

– На кой бе, Батка, кой е по-силен от нас? – собственикът на ресторант „Камен дел” гаврътна една екска от 200 грама.

– Боко Тиквата...

– Тоя от Банкя ли бе?!

– Същият. Не пипай Бойко Борисов, нареждане отгоре!

– Че кой ще ти нареди отгоре? – прехапа устни момчето от Новоселец.

– Лично Командира се обади. Казва: нали знаеш, че е избран да охранява Симеончо.

– Що той бе, Батка, ние не можем ли?

– Щото така казали американците.

– Мамка им американци! – Още една двойна екска изчезна в бездънното гърло на Живко Колев Жеков.

– Днес при мен в министерството дойде един колега адвокат и вика: не си меши капите с Бойко, защото „Ипон” ще охранява Царя, юркай другите. Асен Ошанов – царски довереник.

– И Костов?

– Той изпълнява каквото му кажат американците. И Петър Стоянов е същият.

– Ясно. Манѝ го Бойко, той нас не ни бърка. Довечера пътувам за Скопие. Колко са тировете?

– 5 с цигари и 5 с уиски. Вячеслав ще те чака на връщане...

– Къде ще ме чака?

– В Благоевград. Вече пътува натам, за да се види с едни други хъшлаци.

– Да дойде на Златарево, не ми се разправя с митничари по нощите...

– Всичко е уредено, минаваш на вдигната бариера...

– Батка, ама ти май не ме разбираш!? Да дойде на Зла-Та-Ре-Во!!!

Аристотел, капитанът на ветроходната яхта „Helas” , уточняваше курса с тримата членове на екипажа:

– Пътуваме към Гибралтар, движим се близо до африканския бряг и избягваме всякакви спирки. Минем ли пролива, се отправяме

КОКАИН

към Азорите. Имаме достатъчно гориво, вода и храна. Никакви разговори по телефоните. Въпроси?

– Кога ще си получим парите?

– Половината ще бъде дадена в Пирея на Хаджи Петрос, щом натоварим стоката в открито море и другата половина, щом я разтоварим в пристанището. А сега се качвайте горе и си отваряйте очите и ушите!

– Силве, ще ходим ли на бала тази година?

– Определено да, Насе.

– Пак е в „Родина”...

– Знам, ще дойда с майка ми и Силвия Кацарова.

– А тя ще доведе Теди...

– Нека пее детето, да се развива в тази посока, че виждаш какви са времената...

– Добре, ще се видим там. – И Наско Испанеца прекъсна разговора със Силвия Панагонова, с която помагаша при логистиката и осъществяването на бала на сираците, който се организираше всяка година от Асоциация „Майка Мария” на Петриана Гатева.

– Генерале, как ще приключи експериментът „Костов”?

– Положително за нас.

– И предлагате да стартираме „Симеон II”?

– Вече е стартиран!

– Започваме тогава паралелно с проектите „Борисов”, „Камов”, „Сидеров”, „Станишев” и „Янев”.

– Искам обаче точни инструкции, генерал Шапиро.

– Затова ще останете още една седмица в Тел Авив, за да обсъдим всичко. Утре идват представителите на ФСБ и ЦРУ от Москва и Вашингтон, генералите Щайнберг и Стейнбърг.

– Какво съвпадение на имената, генерал Шапиро!

– Мисля, че са братовчеди по някаква линия, утре ще знаем.

– Николай Камов го харесват Билдербергите, това ми е ясно, пък и ние им го предложихме. Сергей Станишев е ваша кръв, вие го предлагате, ама другите трима защо?

– Като му дойде времето, ще научите. Нали през цялата следваща седмица сме неразделни, плътно един до друг, както в Първо главно, преди да се изселя в Израел.

– Ех, Сами, Сами, хубави времена бяха за нас...

Атанас Панайотов

– Сега да не са по-лоши? – и Генерал Самуел Шапиро щракна на прислугата да започнат със сервирането.

Капитан Аристотел Джанаканидис наблюдаваше светлините на марина Sotogrande и пафкаше с наслада „Папастратос“. Наближаваха Скалата, както наричаха Гибралтар, и щом я подминат, ще навлязат в Атлантика и право към Азорите. Морето беше спокойно, вятърът достатъчен и екипажът печен.

MS „White star“ имаше още три денонощия път до мястото на срещата. Малкотонажният търговски кораб, плаващ под панамски флаг, трябваше да предаде шестотинте килограма кокаин на гръцката яхта в открития океан на 100 мили от бреговете на Азорите, след което да продължи курса си към Сенегал да разтовари своя харабийски товар – строителна дървесина.

Георги Първанов смазваше ловната си пушка подарък от Валентин Златев и чакаше в кабинета си на Позитано 20 депеша от Саддам Хюсеин. На вратата се почука и секретарката му въведе при него Сергей Станишев, роденият в град Херсон, УССР, син на Димитър Станишев и гласен за приемник на поста председател на БСП, когато Първанов бъде избран за президент.

– Влизай другарю Сергей. Е?

– Нося парите от другаря Саддам. Лично Тарик Азис ми ги даде.

– Сядай, не стой мирно!

– Слушам, другарю Първанов! – и Сергейчо, който имаше изключителна прилика с индийски чучундер, седна на креслото срещу агент „Гоце“ и побутна с крак куфара, който бе донесъл със себе си.

Партийният лидер изпусна въздух:

– Олекна ми. Сега да го видя Петър Стоянов какъв тарикат е... Само да започнат изборите... Точно десет милиона ли са?

– Даже отгоре – ухили се в хамстерска усмивка наследникът на Първанов.

Насо Испанеца бързаше за срещата с Емо Френски. Бившият спасител и настоящ производител на йод в Шкорпиловци го чакаше в „Кимбо“ заедно с Чавдар Дурмишев, Сашо Кюстендилеца, Чоната, Скарабел, Тането, Киро Черния, Пачо Тренев и постоянното присъствие Мая Бебето. Както винаги, Емо разправяше на

КОКАИН

останалите стари тарикати по колко гаджета праска на ден – любимата му тема за пред старци разбойници. Насо пристигна и извънгабаритният сладкодумец стана да го посрещне.

– Здравейте! – поздрави Испанеца и последва Емил вътре в заведението, където на празна маса седяха триумвиратът на катилите : Людмил Ташунката, Огнян Отворения и Мони Курилеца.

Двамата ги подминаха и се завряха най-отзад в помещението за джиткане на комар. Седнаха и поръчаха на Чаво Дурмишев да им донесе по една бира.

– Боби Бебето иска да се видите – започна заговорнически Емо Френски.

– Нямам нищо за залагане...

– Знаем, че не си Волен Сидеров, за да си залагаш бързоварите – ухили се дебеланкото.

– Тогава казвай направо...

– С братовчед ми имаме общ приятел. Той иска да се види с теб...

– Ще се изкарат ли кинти? – Насо се пооживи. – И зависи с какво.

– Нали си царят на джунглата, живял си в Гамбия...

– Абе там много джунгла няма, но и няма друг българин, който да познава страната по-добре от мен. Ама освен фъстъци друго няма.

– Имено! Нашият човек иска фъстъци. Много фъстъци. Това е фъстъчен бос №1 в България.

– Е колко много? 5 контейнера, 10?

– Повече.

– Прави ми тогава среща.

– Значи си съгласен?

– Тук какво да правя? И аз да започна да си залагам вещите като Волен Сидеров при Боби Бебето в заложната къща.

– До няколко дни ще се съберем при Боби и ще се обадим на твоя адаш, че и той се казва Наско като теб.

– Фъстъка?

– Е, няма да е Краставицата, я! Ха, ха, ха...

– Значи, Насо Фъстъка, а? Софиянец ли е?

– Не, от Симеоновград, но базата му е в София на булевард Сливница.

– Селяните са дребни хитреци, ще ме набутате в някой нередовен кириз...

Атанас Панайотов

– И аз съм мешана скара от Оброчище до Гълъбово и Брезник, ама пак си на постата с мен.

– Добре, обадете се с Боби и ще дойда. А сега ще седна малко да видя Отворения, Ташунката и Курилеца.

И двамата се разделиха.

Аристотел пушеше цигара след цигара, изпружен на носа на яхтата и сезираше в тъмнината. Нещо го мъчеше отвътре, но не знаеше какво точно.

– Запалете всички светлини! – изкомандва той екипажа и запали нервно следващата цигара.

– Ари – подвикна от кърмата критянинът, – виждам светлини зад нас, но са много далеч.

Капитанът веднага изостави своя пост и се втурна към кърмата.

– Шефе, виждам лодката...

– Забавете хода и се насочете към нея. – капитанът на товарния съд даде своите наставления.

– Vamonos marineros...

В основния ресторант на хотел „Родина” се вихреше небивал купон. Абитуриентският бал на децата, поставени в неравно положение или лишени от родителска ласка, бе организиран от Асоциация „Майка Мария” с любезното съдействие на Наско Испанеца, Силвия Панагонова и куп звезди на българската естрада като Коцето Калки и Силвия Кацарова. Когато дойде ред да избират „Мис и Мистър бал”, Наско бе утвърден единодушно за председател на журито от останалите участници, които веселяха децата. Асистираха му Шкумбата, Весо Парцала, Теди Кацарова и Ирина Папазова. За „Мис бал” с най-много гласове бе избрана Тинка от град Оряхово. Хубавицата бе на 18 години, висока 173 см, усмихната, с чипо носле и руси къдрици. Вадеше хубав и дълъг баджак, притежаваше гладък корем, стегнато дупе и цици като портокали. Млада, хубава, здрава девойка, напрацяла за секс. Наско ѝ взе телефона за всеки случай.

За да се сложи край на безчинствата на Злати Златев – Златистия в Дупница, където той дерибейства от името на ВИС,

КОКАИН

да се намали влиянието на Иво Карамнски в града на барикадите и да се контролира производството на амфетамин и каптагон в „ХФЗ“-то, са изпратени Ангел Христов и Пламен Галев, известни като Братя Галеви. Така наречените „барети“ набързо подчиняват целия град и изземат функциите на местните бандити в свои ръце. Вътрешният министър Богомил Бонев съзира в тях конкуренти в контрабандните канали и производството на синтетични дроги и ги уволнява за несправяне с работата и съпричастност към подземния свят. Ангел Христов и Пламен Галев започват работа при оръжейния търговец и производител на амфетамини Николай Гигов като отговарят за охраната му и каналите за контрабанда.

Заводът за лекарства в Дупница е част от „Балканфарма“, която се ръководи от Георг Цветански и Петър Терзиев, зетьове на Петър Дюлгеров и Георги Атанасов. В него се произвежда каптагон още по времето на Тодор Живков и нищо чудно, че червените зетьове са директори след 1990 г. Производството на синтетични наркотици продължава. Възходът на тандема Братя Галеви започва именно през 1998 г.

През същата година започва и възходът на друга мутра – Славчо Боянов Христов. Той е известен с прозвището Слави Кебапчето, останал му от времето, когато продава малограмажни кебапчета в ресторант „Помярника“ срещу ЦУМ. Алчните за слава, пари и власт политици от СДС Иван Костов, Евгени Бакърджиев, Надежда Михайлова, Йордан Соколов и още куп измежяри, го назначават за ковчежник на синята партия. Тази му позиция го превръща в един от най-влиятелните бизнесмени в страната. Кебапчето расте в един от най-бедните софийски квартали – Малашевци. Освен като келнер той се труди и като оператор в детското предаване „Бързи, смели сръчни“, произвежда безалкохолни напитки в къщата си в Малашевци, отваря ресторант „Олимп“ на улица Черковна – сборище на борческите бригади. Заедно с Кирчо Принца държи ресторант „Харпун“ в Слънчев бряг. Има приятелски или бизнесотношения с Поли Пантев, Маргините, Гриша Ганчев, Наско Сираков, Емил Костадинов, Цветелина Бориславова, Бойко Борисов, Стоил Славов, Венци Стефанов, Милчо Бонев, Дмитрий Минев, Младен Михалев, Тодор Толев и много други герои от така нареченият „преход“.

За финансирането на кандидатпрезидентската кампания на Магарешката Усмивка, пловдивския адвокат Петър Стоянов, в ресторанта на Слави Кебапчето се организира среща от Марио

Атанас Панайотов

Тагарински с представители на крупния бизнеселит с другарите от СДС, наречена „Тайната вечеря“. На нея присъстват Краси Стойчев, Краси Маринов и цяла плеяда сини лидери. Кебабчето от обикновен келнер се превръща, като в приказките, в banker и то в bankerът на СДС. Започва масово да приватизира цели курорти като „Златни пясъци“, например, а за партньор в петролната му компания „Булойлтрейдинг“ ООД взима не кой да е, а зетя на Иван Костов – Георги Христов. През 1998 г. фирмата му „Балканстрой инженеринг“, където работи Борис Краус (брат на транспортния министър Вилхелм Краус), печели първите си търгове на летище „София“. Банката на новоизлюпеният banker Слави Кебабчето обслужва военнопromишления комплекс, всички предприятия в индустрията и транспорта, БТК, съдебната система, НОИ, НЕК, митниците, МВР, спортния тотализатор, „Лукойл Нефтохим“, БДЖ, държавния бюджет. Друго си е да си работил като оператор в „Бързи, смели, сърчни“.

Елена Костова, съпруга на премиера Иван Костов, е шефка във фондация „Бъдеще за България“. Там е и Алиса Софийска и други партийни другарки. Фондацията се използва за черна каса на СДС и най-вече на семейство Костови. Блатинският циганин твърдо е решил да стане най-богатия българин и за четири години почти осъществява тази своя мечта. Една от задачите на момчето от Самоков Константин Димитров е да контролира вноса на стоки на всички митнически пунктове. Лично е избран от премиершата Елена Костова, която до 1991 г. е член на БКП и партиен секретар, а с настъпилите промени прегръща като съпруга си демократичните идеи и от бедна комунистка се превръща в богата капиталистка. През 1998 г. Косьо Самоковец е верен съратник на Жоро Илиев. Държи чейнджбюро и публичен дом в София. Жената на Косьо регистрира митническо бюро и в тандем с Петко Петков – началник на Митница „София“, Цецо Хафти е изпратен на Капитан Андреево, Дидо Дънката – на пристанището във Варна и Петьо Кучето в Бургас. Започват небивала по размери дотогава контрабанда и рекет над преминаващите автомобили и камиони. СДС и Иван Костов превръщат България в най-корумпираната страна на света, а може би и в цялата вселена. В далаверата дейно съучастие взимат сивите кардинали в партията Йордан Цонев и Христо Бисеров. Славчо Христов и Николай Методиев – Пилето са също в схемата. Но по това време за дрогата във ВИС отговаря все още Мето Илиянски. Той се е разбрал с Поли Пантев да не

КОКАИН

си пречат, но Поли иска да стане монополист и прибира всички улични дилъри при себе си като Димитър Вучев – Демби и Антон Милтенев – Ключа. Косьо Самоковец започва да бъде все по-голям фактор в престъпния свят.

Но, докато за много момчета годината е щастливата им година, то за други е гибелна. За да се елиминира физически даден конкурент, длъжник или неудобен политик, се наемат убийци, в повечето случаи професионалисти. Цените варират в зависимост кой е поръчания. Най-скъпото убийство през 1998 г. е извършено не в България, а в Русия. Това на депутатката Галина Старовойтова пред входа на дома ѝ в Санкт Петербург. Цената е 150 000 щатски долара, а организаторите – 11. Повечето от тях са от Брянск, а самото убийство е поръчано от друг депутат – Михаил Глюшченко, водач на Тамбовската групировка, смятана за най-мощната криминална структура в града на Владимир Путин. Най-скъпоплатеният наемен убиец в Русия по това време е Александър Солник – Саша Македонски, бивш военен и милиционер. Той е и единственият арестант, успял да избяга от следствения арест „Матроска тишина”. Ликвидиран е от Ореховската групировка и по-конкретно от Александър Пустовалов край Атина, където е намерен удушен и увит в найлонов чувал. Приятелката му, манекенката Светлана Котова, е открита разчленена – прием възприет и от кумеца на Маджо – Бранко, който разчленява трупове на непокорните проститутки и заравя частите на различни места.

В началото на годината Иван Костов уволнява оръжейните босове Младен Мутафчийски, Петър Андонов и Красимир Станев, шефове във държавната фирма „Тератон”, наследила КИНТЕКС. Красимир Банков Станев се „самоубива” в офиса на „Селена холдинг” на ул. Московска с личната берета на Младен Мутафчийски.

На 24 януари е ликвидиран във великотърновския хотел „Янтра” транспортния предприемач Велин Тодоров Христов от София.

На 25 септември е застрелян пред дома си на ул. Константин Фотинов в София строителния предприемач Емил Петров. Той е само на 34 години и е известен като Емо Русия. Същият е съдружник във фирма „Балканстрой инженеринг”, която строи и ремонтира пътища с македонската „Гранит”, заедно с футболистите Емил Костадинов и Наско Сираков, Николай Маринов и Славчо Христов – Кебапчето, ковчезникът на Елена и Иван Костови –

Атанас Панайотов

Семейството. Именно Кебапчето мами съдружниците си с 500 000 зелено, които вместо в касата на фирмата превежда в банката на СИК „Първа източна международна банка”. Славчо също изхарчил за реклама 150 000 хиляди долара и отделно взел назаем от македонската фирма други 35 000. Емо Русия много се ядосал като разбрал за машинациите на своя съдружник. Свиква се общо събрание и Славчо Христов е отстранен от президентското място. Избран е Владимир Попов. Маджо се намесва в спора и настоява Павлов и Попов да прехвърлят своите дялове във фирмата на него и Кебапчето, който в деня на убийството заминава за Гърция. След убийството на Емо Русия в СИК се заформят два противникови лагера. Поли Пантев, Маргините и Димата срещу Стоил Славов, Милчо Бонев и Младен Михалев. Поли решава да ликвидира бившия собственик на „Помиярника” и настоящ на „Олимп”, за което наема Владо Саръиванов с прякор Фибъра, който години наред се крие в Бразилия.

В средата на месец ноември е намерен с куршум в лявото слепоочие Марко Михайлов – бащата на пиратските дискове в България. Той е президент на „Маркос мюзик” и „SMC”, които са част от „NTI Холдинг”. Самоубийството е инсценирано в личния му апартамент на софийската улица Карнеги. Най-мощен конкурент в бранша с нередовни компактдискове е Емил Петров Димитров – Макарона, собственик на „Унисон”. Марко и Емил дефакто контролират цялото производство на пиратски дискове и изнася им през граница и са непримирими конкуренти. През август същата година е взривена колата на друг съдружник в холдинга – Пламен Хинчовски и то на централния столичен булевард Васил Левски. Започва голямото преразпределение на милионите от нелицензирани дискове. Много от поточните линии се изнасят в Черна гора и Русия, защото в България става прекалено напечено, а и правителството на СДС иска все по-големи и по-големи комисионни, за да не бъдат закачани техните производители. Убийства винаги е имало и ще има, затова да продължаваме нататък.

Времето беше много благоприятно и капитан Аристотел Джанаканидис извади голям късмет с влизането в Пирея. Нощта бе тъмна като рог и пристанът, където вързаха лодката, беше безлюден. На кея ги чакаше наземен транспорт, фолксваген от времето на Джим Морисън и децата на цветята. 600 килограма кокаин бяха претоварени за отрицателно време. Роберт Стефанов – Рони се

КОКАИН

разплати с екипажа и веднага потегли за България, придружен от Емо Курилца и Евгени Стефанов – Женята в мощно ауди.

Кузман Гуслеков се свърза по телефона с Брендо:

– Твоите неща са подготвени и скоро ще тръгнат към теб. Ти къде си сега?

– В Пуерто Банус.

– Пари преведе ли ми?

– Да, от Лондон съм ти изпратил 20 000 000 зелено, които ще ги получиш в сметката на остров Саба. Теб кога ще те видя?

– Щом ти пратя нещата, се прибирам в Европа. Нали строя в Лозенец. Ще щъкам между София и Марбея.

– Къде строиш в Лозенец?

– На улица Бигла, до Златовръх.

– И аз ще започвам на булевард Витоша. Моето ще е търговски център. Затова трябва да изкарвам повече пари, че все не стигат...

– Пращам ти достатъчно кока, за да не ми се оплакваш по телефона. Аз изчезвам.

– Дръж ме в течение.

– Ама разбира се! – Дълга Мара затвори и веднага започна да избира телефона на Генерала, за да докладва.

Тинка се качи в рейса за София и напусна родното Оряхово. Отиваше при Наско, който я покани, след като бе хлътнал по нея на абитуриентския бал в хотел „Родина”. Тя тъкмо бе приключила с досегашния си приятел и искаше да избяга от провинцията, защото там нямаше никаква перспектива за младите хора. Наско също беше без гадже в момента и Тинка му идваше дюшеш. Тя на 19, той на 42 – добра разлика. Испанеца младееше много и изглеждаше най-много на 30! И затова повечето гърли му се лепяха като гербови марки. На автогарата в София той я посрещна и двамата отидоха направо в наетия от него апартамент недалеч, от затвора.

На Иво Карамнски нещата не вървяха. Той наблюдаваше възхода на ВИС и СИК, ТИМ и бившите барети с Алексей Петров. Около Жоро Илиев имаше цял ескадрон проспериращи момчета като Мето Илиянски, Косьо Самоковеца, Таки и Къро, а след Маджо се редяха цяла кохорта: Поли Пантев, Пехливановите, Стоил Славов, Бай Миле, Маргините, Димата, Пашата – все милионери. Тимаджиите и Алексей също бяха от друго измерение.

Атанас Панайотов

Какъв Кръстник е тогава? След като Савата го напусна, му останаха само Жоро Черния и Лестъра. Дори Пантерата му бягаше по тъча. Трябваше да си възвърне старите позиции на капо ди тути капи, но как? Кокаинът и алкохолът му ебаваха майката и му разбиваха психиката и здравето. Превръщаше се с всеки изминал ден на животно. Започна да посяга и на приятелите си, не прощаваше на никого и ставаше все по-зъл. А всеки си намира майстора.

Богомил Бонев, Иван Татарчев, Николай Колев и Милан Миланов обядваха на „Копитото”.

– Иване – продължи министърът на вътрешните работи Богомил Бонев, – пречи ни вече...

– Това го разбираме всички, но ми е зет все пак...

– Милане – главният прокурор на републиката сниши глас, – трябва да изчезне, иначе ние ще го загазим...

– Аз съм на същото мнение. – Николай Колев от военна прокуратура подкрепи Бонев и Татарчев.

– Имам две внучета, как ще погледна дъщерята в очите, ако затрием мъжа ѝ...

– Милане, Живко трябва да изчезне! – повиши глас почетният председател на ВМРО.

Милан Миланов гледаше като коза, доена от селски крадец палачите на Живко Колев Жеков, който беше прекалил с тяхното доверие и вместо да дели по равно с тях, им подхвърляше по някой и друг чакълък.

– Единодушни ли сме? – зададе въпрос Богомил.

– До един...

– Тогава ще се обадя на Бойко Рашков. – и министърът излезе навън да звъни на шефа на следствието.

Кузман Гуслеков пристигна в Атина с полет на „Олимпик” от Лондон. Настани се в хотел „Шератън” и след душ и бръснене изчезна с такси към Пирея. Аристотел го чакаше в кръчмата „Зорбас” с още двама чешити карачи на чесни. И двамата бяха готови да пренесат със самолет кокаина от Гърция в България. Трябваше им само удобно за кацане място.

– Ясо! – поздрави Дълга Мара тримата.

– Здравсти! – единият авиатор знаеше български. – Сядай!

Кузман зае място на масата и веднага започна:

– Кога можете да прекарате товара?

КОКАИН

– Ние сме готови. Къде ще стоварваме?

– След Симитли. Ще ви кажа допълнително. Да сме по-близо до Благоевград.

– За нас е безразлично, осигури писта и кацаме!

– Осигурил съм всичко. Плащам сега половината и при доставка останалата част.

– Поли кала...

Кузман хвърли плик със седемдесет и пет хиляди долара, стана, кимна с глава и излезе от таверната.

Тинка започна бавно да сваля блузата, която само ѝ пречеше, но не искаше да бърза. Когато се събличаше, наблюдаваше Наско доколко ще го възбуди, докато траеше любовната овертюра. Остана по сутиен и с пиниз се извъртя с гръб, за да ѝ го разкопчае. Две лисичи муцуни изскочиха и той ги стисна за носовете. С по три пръста на двете си ръце започна да търка зърната ѝ. Тинка започна да диша на пресекулки. Ръцете ѝ извити отзад се плъзнаха по дупето му, дланите ѝ му се насладиха и продължиха своя път надолу, за да стигнат до ципа на джинсите и го отворят. Едната ѝ ръка бръкна в слипа и усети мъжествения му инструмент, твърд като арматурно желязо, другата стисна двете му топки и започна да жонглира...

Наско лежеше по гръб върху матрака, а Тинка свита на кълбо в скута му смучеше малкия красавец, потръпващ в ръцете и устата ѝ. И той експлодира. Забълва лава като тихоокеански вулкан, която се стичаше и застиваше в гърлото на младата девойка от Оряхово, решила да се установи и заживее в столицата. Само след броени минути той бе отново готов и я възседна като жребец своята кобила. А тя цвилеше от радост, щастие и удоволствие... Девойката се превърна в жена. И заживяха заедно.

Иво Александров Карамански – Кръстника изшмърка поредната магистрала кока, изпи още едно уиски и запали нова пура. Провъзгласият се за капо бандит с милиционерска легитимация чакаше гости в Бояна, където се намираще неговото убежище. Нещо го човъркаше отвътре и той се замисли какво ли би станало със съпругата му Галя и трите му щерки, или с любовницата Нели и сина му Иво, ако го убият. Той винаги се бе движил по

Атанас Панайотов

ръба на бърснача, но не очакваше скорошна смърт. Човъркането не спираше, затова той си нареди още една магистрала и напълни отново чашата с лед и уиски.

Двамата пилоти запалиха едномоторната чесна и я пригответиха за излитане.

Поли Пантев, Евгени Стефанов, Киро Турука и Пехливановите раздуваха в „Текила бар” срещу паметника на Васил Левски. Заведението на сикаджиите бе едно от най-посещаваните и модерните в цяла България, затова винаги бе претъпкано с народ.

– Момчета, много скоро ще сме на върха! – Поли бе видимо развеселен.

– Само да ни пристигне товара – Женята наливаше по чашите дванадесетгодишно уиски.

– Кога идва? – попитаха в едно двамата братя Пехливанови и очите им заблестяха като искри от бенгалски огън.

– Много скоро. Наливай, Любчо! – изкомандори Пантъо.

– Женя, какво чакаш? – гракна Кирчо, дърт отворен тарикат – бащица на цялата група.

– Кузман не ни реда къде ще кашира стоката, но Брежанеца ще ни светне – Поли намигна на останалите. – И после ще го духа...

– Ами да го духа...

Кузман Гуслеков набра номера на Роберт Стефанов:

– Рони, тръгвай към Симитли!

– Разбрано, Кузи...

– Прибери нещата и ме чакай да си дойда.

– Каширам всичко и те чакам...

– И внимавай Поли и Киро Японеца да не разберат къде ни е кашето.

– Няма, братле, разчитай на мен.

Шестстотин килограма кокаин излетяха от Гърция за България.

В България нямаше традиции. Нямаше мафия в истинския смисъл на думата. Мъже на честта? Нямаше и такива. Улични разбойници, които се избиваха един друг. Нямаше фамилии, а бригади, събрани от кол и въже – прости, неуки момчета, бедни, без потекло и роднински връзки. Нямаше кръстници, нямаше комисия,

КОКАИН

нямаше мафия. Нямахте и уважението, което имаше между старите тарикати – пушараците от 70-те и 80-те години, които се събираха в „Шапките“, „Бразилия“, „Кристал“, „Хавана“, „Колумбия“, „Цветарника“, „Покойника“, „Прага“, „София“, „България“ или „Простор“. Нямахте истински мъже. А шпионинът Карамански се имаше за Кръстника. Кръстник на българската мафия...

Стефан Въжарски сложи пистолета в жабката на колата. Ръцете му трепереха, когато мушна ключа, за да я запали. Облегна се на седалката и се поуспокои. Потегли бавно.

Наско Испанеца се черпеше с любимата си адвокатка Любомира и контеса Гендович в „Джони“ на улица 6-ти септември. Любомира бе една от малкото красиви жени в България, с която Испанеца не бе играл кючек в храстите. Но затова пък бяха добри приятели.

– Аз ви напускам – тактично си тръгна аристократката Гендович.

– Отиваме в американския клуб – намигна Наско на Любето.

– Отиваме, малко да се разтоваря – съгласи се адвокатката.

На улица Горска ела в квартал Симеоново течеше щур студентски купон. Рожденикът Борката празнуваше с приятели във вила, наета от Кристиян, негов верен авер. Алкохол, наркотици и чалга.

Стефан Въжарски и Жоро Чочов – Лестъра пътуваха с бясна скорост към София. Връщаха се от Дупница и отиваха при Иво Карамански в Бояна.

– Кефо, що не вземеш от Иво „Нептун“, а?

– Жоре, дискотеката е изгустирана, а Кръстника ме натиска...

Не ми трябва такъв таралеж в гащите. Ти що не я вземеш?

– Нямам такива кинти, братле...

– Жоре, тоя Кръстник не е никакъв Кръстник, а пълен измекяр.

– Стига де! Отиваме му на гости.

– Да побързаме – и Въжарски натисна газта.

Филип Бей покани Наско и Любомира да влязат в единствения клуб с клубни карти в България „Radio City“ в самото сърце на столицата. Членският внос в снобарското заведение бе 300 долара

Атанас Панайотов

за година. На много кандидати им бе отказвано членство, дори на самия Илия Павлов. Трябваха двама гаранți от членове, които в по-голямата си част бяха чужденци. Посланиците получаваха почетно членство – дипломатите винаги бяха на аванта. Наско имаше един единствен гарант – Рон Финли, богаташ от Далас, Тексас, инвеститор в България, занимаващ се с телекомуникации, партнирал си с Ангел Стойчев, Васил Божков, Красимир Гергов и Петър Манджуков и живущ в Бояна, в мезонет от 900 квадрата, над Мето Илиенски и Христофорос Аманатидис – Таки. Рон беше се разположил с приятели на маса до пианото и щом видя Наско и неговата дама, ги покани при тях.

– Ей, Наско, пак си с хубава жена! – провикна се тексасецът от ирландски произход и стана да кавалерства на Любомира.

Бутилка „Chivas” пристигна на мига.

– Ще се кандидатираш ли? – попита Рон българина.

– За президент ли? Сигурно, трябва да стотвя само тайванците.

– Ако си сериозен и ние ще те финансираме, но нямаш жена, семейство. Не ни трябва плейбой като теб за президент на България.

– Ти не гласуваш, а и за мен ще гласуват всички разведени и сами родители, които си гледат децата като мен.

– Красивата дама коя е? – обърна се американецът към Любето.

– Адвокатката ми.

– Дано не ти потрябва – разсмя се комшията на Мето и Таки.

Любомира се вираше в един мъж, който седеше на бара. Предполагаема възраст 65-70 години. С бяла коса и бяла брада, излъчващ интелигентност, самоувереност и видимо богат. До него седеше един дебелак с невзрачна външност, но в скъп костюм. Адвокатката сръга Наско и му прошепна:

– Запознай ме с този човек.

– Няма проблем. Ей, Рони – обърна се Наско към своя приятел, – можеш ли да поканиш белокосия мъж на нашата маса?

– Ха-ха-ха – изсмя се Рон. – Аз мога, но знаеш ли кого каниш? Тексасецът стана и отиде до бара, за да се върне с поканения.

– Това е господин Търнър, най-големият строителен предприемач в САЩ! А това са Наско, кандидат за президент и Любомира, негова адвокатка.

– Удоволствието е мое – седна харесаният от Любомира мъж. И веднага се обърна към Испанеца: – Наистина ли ще се кандидатираш?

– Да, защо? – Наско започна да си вярва.

КОКАИН

– Каква ти е програмата? – изстреля от упор американецът.

– Да вкарам всички корумпирани политици в затвора.

– Наистина?

– Да, разбира се. Министри, депутати, всички, които крадат...

– Аз утре си отивам.

– Господин Търнър, дамата с мен ви харесва.

– Така ли? – усмихна се харесаният. – Има нещо, което искам да кажа на тази маса, ако ми позволите...

– Говорете!

Наско освен кандидат беше и писател и любимата му тема беше корупцията в България.

– Построих 9 летища в Аржентина за няколко милиарда... Построих летището в Истанбул за 400 000 000 долара... И съм тук да построя това в София за 200 000 000... Долара...

Търнър стана и издърпа от бара дебеланкото. Доведе го до масата и го накара да седне.

– Това е представителят на „Мерил Линч“, те отпускат двеста милиона... Но днес вашият министър на транспорта ни поиска 20% рушвет!!! Цели 40 000 000, та затова утре си отивам.

– Вилхелм Краус? – изпусна се Наско.

– Аз имена не казвам, но това е някакъв кошмар! 40 000 000 милиона!!! Ще си останете без летище.

Рон се сконфузи, Любомира усети, че пак късметът ѝ възира, но Наско беше целият в слух – ще има за какво да пише.

– В САЩ също има корупция, но най-много да си поискат 50 000 долара стипендия за някое от децата, ако въпросният служител има такива. Но 40 000 000 това е нещо извън човешкия разум.

– Добре дошъл в България! – усмихна се Наско Испанеца – и приятно пътуване утре.

Любомира разбра, че този интелигентен, богат и красив мъж ѝ се изплъзва. Такъв ѝ бил късметът.

Търнър си замина, а София дълго време остана без ново летище, поради прекалената лакомия на Иван Костов и неговите министри.

– Лестър, пристигнахме – удари спирачки Въжарски.

– Кефо, да влизаме! – измъкна се от колата Жоро.

Живко Жеков се прибра видимо пиян – нищо ново за съпругата му Даниела. Тя стана да му приготви нещо за хапване. Двамата

Атанас Панайотов

се настаниха в кухнята в семейното жилище на улица Чаталджа, собственост на баща ѝ Милан Миланов – ченгето.

– Дани, ще ходя на лов за патици...

– Пак ли?

– Да видя брат ми в Новоселец и да постреляме на язовир „Овчарица”.

– Ама идват коледните празници...

– След тях де...

– Живко, имаш две деца, престани с този лов.

– Що ма?

– Нещо имам лошо предчувствие.

– Виж в торбата – и Живко извади сак пълен догоре с пачки марки и долари. – Половин милион от цигари. Ще ходя да ги закопая при другите.

– Помисли за синовете си! Не само да ровиш пари в земята! И си оправи отношенията с Наско.

– Краставицата!? Той вече няма нищо общо с мен... Забрави за него... Ще изпържа всичките... Чакай само... Аз ще съм най-великият! И най-богатият! Няма вече кой да ме мине... Изпързалах и Охо, даже цялата му скапана бригада с Дробеца... Наредих и Богомил, Вячеслав...

– Престани, това са хората, които те създадоха.

– Ама аз ще наредя и Жоро Илиев, само гледай! Няма по-велик от мен! Аз съм най-великият! Давай ракия!

Наско се прибра при Тинка в апартамента. Не му върза с Любомира и си отиде при гаджето.

– Къде беше? – жената в кревата му усети, че е бил с друга.

– В клуба с Рон.

– Сам?

– Е, бях с адвокатката си, но не си мисли, че съм спал с нея.

– Сега ще проверя – и Тинка се завря под юргана.

Момата от Оряхово правеше превъзходни минети. Докато се празнеше в устата ѝ, той включи телевизора. Даваха новините : “... убиха Кръстника на българската мафия Иво Карамански...”

На улица Горска ела в квартал Симеоново, при студентите, Въжарски прострелва Иво Карамански с няколко куршума в главата. Убива го на място. Така умира Кръстника на 20 декември

КОКАИН

1998 г. Лошо няма. Един по-малко. Всички „борци“ започват да празнуват.

Кузман също гледаше новините. Той нямаше взимане-даване с Кръстника. Повече се притесняваше от своите. Не се доверяваше много на Поли и сикаджиите. ДЕА го покровителстваше, но в България бе друго. Даже Генерала нямаше власт над разюзданите мутри. Те бяха алчни животни. Усещаше предателство. Обади се на Бойко Борисов от „Ипон“, но и той му каза да внимава. И двамата бяха агенти на ДЕА. Но искаше да се докаже. Не Маргините или Маджо, а той беше босът! Най-големият...

Бойко Рашков наблюдаваше с бинокъл от брега. Вътре на около двеста метра ловуваше Живко Колев Жеков, придружен само от лодкаря. Беше зверски студ – минус десет градуса по скалата на Целзий. Живко стоеше на носа отпред, леко разкراчен и се целеше в една патица, която заблудена плуваше към лодката. Нагласи я на мушка и натисна спуска. В същия момент лодката са разлюля със страшна сила и той падна във водата на язовира. Пушката бързо потъна. Живко изплува и се хвана с две ръце за лодката. Започна да посинява и едвам простена на лодкаря:

– Помогни ми...

Лодкарят се приближи до него, клекна, взря се в умоляващите очи на агонизиращия в ледената вода измамник и просъска:

– Умри! – и удари с греблото пръстите на Живко.

Най-великият започна бавно да потъва.

Наско Фъстъка беше поканил на обяд Наско Испанеца в ресторанта на сестрите Ани и Изабела Саркисян в Павлово.

– Трябват ми по 20 контейнера белени фъстъци от Гамбия. Можеш ли да ги осигуриш? – попита фъстъченият бос, докато четеше менюто.

– Там мога всичко да уредя. А и Гамбия произвежда много фъстъци. Държавата преди ги изкупуваше, но сега всеки производител сам се оправя. Ще организирам купуването чрез пунктове по селата – директно от селяните. Плащаме в брой, товарим и караме на пристанището или някъде в склад...

Атанас Панайотов

– И това всичко можеш да уредиш? – недоверчиво попита Наско Фъстъка.

– Казах вече, че мога – отговори Наско Испанеца. – Ти пригответи само парите.

– Чудесно! Да поръчваме.

След убийството на Иво Карамански ВИС и СИК заеха неговите територии. Венци Прокопа се бе оттеглил в Гоце Делчев, а Слави Бинев си остана в София, но се отдаде на редовен бизнес. Илия Павлов не беше старата сила. Много негови колеги от тепиха забогатяха и заиграха самостоятелно. Варненската ТИМ също бързо заемаше позиции и останалите се съобразяваха с нея. Алексей Петров и Златко Баретата бяха също фактори измежду силовите играчи.

Живко го извадиха от язовир „Овчарица” на 30 януари 1999 г., двадесет дни след като беше потънал. Бил запазен от студената вода. Наско се опита да разговаря с Даниела, за да продължи бизнеса, а и той все още притежаваше половината от всичко. Милан Миланов, ченгето, отишъл и казал на Сандокан, че притеснява вдовицата и мутрата го издирваше, за да го предупреди да я остави на мира. Всичкото се оказа едно нищо. Парите – закопани, наемите за „Камен дел” – не плащани от 20 месеца, всички доставчици на цигари и алкохол – завлечени. По изчисления на Испанеца парите, които изгуби при Живко, възлизаха на 1 500 000 000 недоминирани лева. Сумата бе толкова голяма, защото доларът се качи на 3000 лева парчето. Но мъртвите са си мъртви, а живите – живи, и Наско продължи да гледа напред, без да се обръща назад.

Кузман следеше довършителните работи в кооперацията на улица Бигла; а в квартал Лозенец, където бе инвестирал в няколко апартамента. Задно с него бе Рони, с когото обсъждаха какво да правят по-натам с коката, защото имаха инструкции от ДЕА петдесет килограма да останат в България за дистрибуторската мрежа на сикаджиите, за да се проследят всички депа, разпределители, до последния дилър, а останалите петстотин и петдесет да продължат към Холандия, където същото трябваше да се узнае за контактите и връзките на Сретен Йосич – Йоца Амстердама.

– Поли ще подскочи, като разбере, че тук ще останат само 50 кила – загадъчно се усмихна Роберт Стефанов.

КОКАИН

– Малко пари ли са? – Кузман потропа с крак върху една мраморна плоча и продължи: – Той е моя грижа.

– И все пак внимавай с него...

– Защо да внимавам?

– Защото е зъл и коварен.

– Куките нали са зад нас...

– Те са с нас, но той и от тях не се корка.

– Е, мислиш, че ще ни прекара ли?

– Поне ще се опита. Не виждаш какво става по улиците, защото си рядко в България...

– Не му се плаша, той зависи от мен. Ако иска да е бос на дрогата в София, ще стои мирно.

– Забравяш, че и Мето иска да е бос.

– Висаджиите са слаба ракия, а и скоро може да ги няма...

– Не ги подценявай, защото тогава подценяваш Иван Костов.

– Тоя мангал ли бе, Рони?

– Мангото е много хитър, умен, комбинативен и лукав. Дал е зелена светлина на висаджиите. Жоро, Мето, Косьо, Таки, Къро, да не ги изброявам всичките...

– Няма сила като мен! Запомни го! А сега да ми кажеш къде сте каширали дрогата, за да я подготвим за Холандия и Йоца, че от DEA ми дават зор.

И двамата продължиха да се разхождат нагоре-надолу из кооперацията.

Завършилият Духовна семинария Пантю Тотев Пантев беше събрал лоялните си сподвижници и ги инструктиреше как ще откраднат стоката, къде ще я покрят и по колко ще я пласират. Той много добре знаеше, че има врагове, както извън СИК, така и вътре в организацията. Затова при него бяха дошли най-верните му хора, но които можеше да се довери. Сбирката беше във фабриката му за регенерат в Сливница, която беше собственост на „Футура груп”.

Докато той даваше наставления, в Колумбия се гласяха да екстрадират Alberto Orlandez – Gamboa, арестуван по настояване на федералния съд в Манхатън, Ню Йорк. Алберто Орландес, познат като Каракол, беше заключен от колумбийската полиция през юни 1998 г. по обвинения в убийства, отвлечения и незаконно забогатяване. Той е глава на “Caracol Organization”, със седалище на северния бряг в Barranquilla, откъдето са изнесени хиляди тонове с кокаин за Централна и Северна Америка и Европа.

Атанас Панайотов

Организацията „Каракол” – „Охлюв” е един от доставчиците на бял прах в за ВИС в България. Чрез подставени лица висаджиите отварят в София магазини за мебели от Южна Африка. Кокаинът се изпраща с кораби или яхти от Бразилия за Южноафриканката република и оттам в контейнери с мебели, за пристанище Варна. Ако сеньор Орландес бъде екстрадиран, той ще е първият колумбиец експулсиран в САЩ, след като в Колумбия е влязъл закон за, екстрадация на колумбийци в САЩ от декември 1997 г.

Изобщо Поли се беше наточил да стане бос на босовете и наркобарон №1 на Балканите.

Но, докато двама се карат, трети печели.

Diobus certantibus tertius guadet.

Е казал другарят Теренций преди много лета в древността. Но нито Кузман, нито Поли го бяха чели.

– Насо, каня те на рожден ден – сладкодумно изпрати покана в слушалката на телефона Емо Френски.

– Кога?

– В неделя вечерта, след една седмица. В един ресторант в Бояна на Беловодски път. Доведи пет-шест гаджета с теб...

– Не мога, Емо, защото съм с Тинка в сериозна връзка.

– Стига си се лигавил...

– Не се, просто ти казвам и ще дойда само с нея.

– Както искаш. С Насо Фъстъка докъде стигна?

– Утре имам среща при него в офиса на Кърниградска.

– Дано да свършите работа.

– Ще свършим, поне в Гамбия съм бетон! Стига той да не излезе някой измекаяр.

– Човек е на Боби Бебето, говори пак с него. Значи, чакам те в ресторанта, сега ще ти кажа точно къде се намира – и Емо Френски започна да обяснява местоположението на кръчмата, където щеше да празнува... годишнина.

Емил за първи път канеше Наско на свой рожден ден и това го озадачи. Но реши да отиде.

Атанас Иванов, известен като Насо Фъстъка, извади два билета на „Сабена” и ги размаха пред лицето на своя адаш Испанеца:

– Тръгваме...

КОКАИН

- Кога летим?
- След рождения ден на Френския...
- Добре, пари приготвил ли си?
- Като начало 20 000 долара...
- Тръгваме!

Наско и Тинка се приготвиха за празненството в Бояна. Тинка беше по-красива от всякога, но това се дължеше на младостта ѝ, жизнерадостта ѝ, любовта ѝ и най-накрая – на външността ѝ. Наско отиваше със смесени чувства на този рожден ден. И защо Емо го канеше?

Качиха се на субаруто и потеглиха към Бояна. Субаруто беше подарък от Петер фон Палеске и вършеше идеална работа със седемте си места в него. Денят – 26 октомври.

Кузман Гуслеков инспектира стоката. Всичко си бе както трябва, нямаше подменени пакети и коката бе изцяло същата – 600 килограма висококачествен кокаин.

- Рони, тръгваме за София! – нареди Дълга Мара.
- Пакетите за Поли сега ли да ги отделия?
- Да, отдели ги сега. Той, като ги види, и ще забрави за останалите.
- Ама, Кузи, ти пак го подценяваш! – Роберт беше леко нервиран и обезпокоен.
- Мани го тоя крадец бе! Ще прави каквото аз му кажа! Почвай да броиш, само петдесет кила! 50! Останалото ще го пратим в Амстердам. Той, Поли, петдесет кила няма да може да продаде, та камо ли половин тон отгоре? аз работя за ДЕА, а не за някой си Пантю, който до вчера обираше апартаменти...
- Започвам да броя...
- Побързай, че ме чакат в София, ще ходя на рожден ден!

Емо Френски покани Наско и Тинка да влязат в ресторанта, който имаше огромна тераса и прекрасна гледка към София. Тук маса, там маса и накрая ги настани сами на една поотдалечена маса, на която двамата щяха да се ширят. Гостите бяха малко, около двадесетина души и Наско почти не ги познаваше. Но това не го бъркаше, нали Тинка е с него и двамата щяха да се забавляват. Шведската маса беше отрупана с изобилие от деликатеси, питиета и десерти, само шведите липсваха.

Атанас Панайотов

Емо сновеше напред-назад и се грижеше за доброто настроение на своите гости. Стараеше се на никој нищо да не му липсва.

На входа на ресторанта се появи двуметров дългуч, който веднага се устреми към Френския с огромен букет и голяма кесия с подарък. Рожденикът започна да се оглежда и като не откри свободно място за новодошлия, го отведе на масата при Наско и Тинка.

– Заповядай, тук ще ти е приятно – ухили се Емо и веднага възвиза, уж да нагледа гостите си.

Дългучът седна и преди да каже как се казва, впи поглед в Наско:

– Теб откъде те познавам? – сбърчи вежди новодошлият.

– Мен ли!? От Хамбург.

– От Хамбург? – полюбопитства озадачен гостът с вид на баскетболист.

– Дължиш ми 1000 марки!!! – усмихна се тарикатската Насо Испанеца.

– Аз на теб? – надигна се копието на френския актьор Мишел Константен.

– Ами да, за паспорта на Мария. Твоята любима жена – Мария Гуслекова... Нали аз ти го направих с поляците в Хамбург.

– Аз съм ти платил...

– Нищо не си ми платил. Взе паспорта и избяга. А обеща на следващия ден да ми донесеш за него 1000 марки. Това беше преди 13 години... През 86-та...

– Ти си Наско, сега се сетих. Я ела да се разберем на вън – и Кузман Гуслеков подкани своя отдавна забравен познат да напуснат ресторанта.

Наско последва Дълга Мара и застанаха пред входа на кръчмата.

Кузман заподскача като истински баскетболист:

– Аз съм най-големият наркотрафикант в България!!! А ти се ебаваш с мен!? Аз съм капо ди тутти капи...

– Чакай, чакай бе, Кузо! Аз си искам само хилядата марки, които ти ми дължиш вече толкова години...

– И си казал на Мони Курилеца, че ако не ти ги дам, ще ми взривиш джипа!? Знаеш ли с кого разговаряш!?

– Я не викай, ами си ми плати парите! Като малко дете плачеше тогава, а сега...

– Ти разби живота ми! Тая Мария ми еба мамата...

КОКАИН

– Това мен какво ме интересува?

– Абе аз съм ти платил, ти се бъзикаш нещо... Я кажи кой те накара да ме изпържиш за нередовните марки? Краси Черния, нали? Краси ти каза да ме кажеш мен, та във Виена ме заключиха заради теб.

– Не, не е Краси Фиата, аз казах за теб, защото научих, че си ограбил Жоро Калиостро.

– Това са стари неща...

– Тогава не бяха. А и на куките в България си го подложил, та клинчи в Ловеч две години...

– Е, ти па за един Калиостро ли се хващаш сега? Ама не може да не съм ти дал парите!

– Не си, иначе нямаше да си ги искам.

– Аз сега ще тръгвам, обади се някой ден да ти ги дам, хахахахахаха....

И Кузман Гуслеков се качи в джипа си и потегли към центъра на града, без да се сбогува с рожденика.

Цветан Начев, бивш собственик на „Международна ортодоксална банка” и бивш капитан от ДС беше събрал в американския клуб на улица Аксаков тези, които бяха помагали на Николай Камов в кандидат-кметската му надпревара за кмет на София. Цецо беше финансирал кампанията и сега се бяха събрали, за да видят докъде са докарали нещата преди утрешния ден, когато софиянци щяха да избират нов кмет. Наско бе взел дейно участие в кампанията, но знаеше, че Камов нямаше никакъв шанс срещу Софийски. Затова бе решил да действа нетрадиционно.

– Николай, ако искаш да станеш кмет, позволи ми да действам по свой начин! Ако само се кандидатираш, без да си убеден, че ще спечелиш, то аз от сега ти казвам, че нямаш шанс срещу този рафиниран престъпник...

– Слушаме те, Наско – обади се Цецо и удари следващото уиски на екс.

– Уредил съм да отпечатам некролози на Софийски и да ги разлепим из града през нощта. Ще ги лепим по-нависоко, за да не могат бабичките да четат и най-отдолу с много дребен шрифт ще стои: Народно движение „Изход” обявява политическата смърт на Стефан Софийски!

Всички се спогледаха, а Нидал Алгафари ритна под масата по кокалчетата Емил Кошлуков.

Атанас Панайотов

– И още нещо...

Отново останалите се спогледаха.

– ...имам приятел хакер, най-отвореният в България. Може да блокира всички стационарни телефони, а по мобилните... кратки съобщения: Почина кметът на София, за когото скърбим и така нататък... А за умрял не се гласува...

– Аз имам морал, аз не мога...

– Престани! – пияният Цветан Начев нареди на развълнувания Камов. – Наско е много прав.

– Не мога! – Николай стана. – Казах, че имам морал!!!

– Ти беше агент Стоичков, ти – Цветаря, ти – Мирослав, ти – Иванко, ти – Гергана, ти – Куцар – започна бившият капитан от ДС да посочва един по един присъстващите. – само Наско не е бил агент.

И падна с все стола.

Наско Фъстъка изгледа гнусливо новото летище на Банджул, където се приземиха с Наско Испанеца.

– Малко е мръсничко и голям калабалък, но всичко ще е наред! Фъстъчен бос №1 беше новобогаташ, поне се държеше като такъв, та си придаваше разни фасони.

– Уелкъм, уелкъм! – усмихнат до веждите капепеджия им подпечата паспортите и ги прати към митницата.

– Уелкъм, уелкъм! – ухилен до ушите митничар ги пусна да минат без проверка.

– Абе, адаш, какво става тук?

– Уелкъм, уелкъм! – носач на куфари пое багажа от ръцете им.

– Уелкъм, уелкъм ин The Gambia! – Насо Испанеца отвори вратата на автомобила, с който ги чакаше Мудибу – негов човек.

На пристанището в Банджул Пол Декстър Фароу оправяше с митничарите поредния контейнер, който трябваше да отпътува за Риека. Вътре беше избухал точно 665 кг. кокаин, пристигнал от Еквадор в западноафриканската държава, замаскиран като рибено брашно. А от Гамбия ще пътува в замразена риба.

В Риека щеше да бъде посрещнат от Константин Дишлиев.

Поли заплати на изпълнителя половината сума от обещаните 10 000 долара и го потупа по гърбината:

КОКАИН

– Бъди точен, момче, не пропускай, че след това ще имаш още много работа...

– Няма, шефче. Ще го опъна като кожа на цигански тъпан.

– Обади ми се като свършиш работа, но от будка.

– Знам, шефче, знам...

– Искам стопроцентов труп!

– Ще го имаш, шефче...

Мони Курилеца стоеше заедно с Кузман Гуслеков на терасата на мезонета на ул. Бигла, където Дълга Мара притежаваше цели три апартамента. Двамата обсъждаха цените на строителните материали, защото Курилеца също строеше три апартамента, само че от татък линията при ресторант „Кошарите”, собственост на висаджията от Сандански Коко Динев – пухкавият осеменител на фолк-певиците.

– Вярно ли Насо си поиска парите? – Мони не можеше да повярва такава дързост, смелост и безразсъдство.

– Абсолютно – 1000 марки! Как не ги е забравил?

– Проблемът е, че Насо няма живи длъжници...

– Намекваш за Живко, ама него го уби Богомил Бонев, това го знаят и малките деца.

– Просто така се случва с неговите длъжници. Не казвам, че той го е убил.

– Мони, чакам гости у нас, само да довършим с архитекта и си тръгвам.

– Добре, дай да погледнем банята...

– Абе, адаш, къде се намираме? – Наско Фъстъка беше изумен.

– В спалнята на президента – ухили се Испанеца.

– Еба си мамата! Това, и да го разкажа в България, никой няма да ми повярва...

– Ама още неща ще видиш, докато си с мен. Видя ли колко бързо уредих всичко?

И наистина, всичко по изкупуването на фъстъците беше уредено, дори започнаха градеж на складови помещения в Бату Кунку, където таткото на Петра Дитер беше закупил пет декара земя. За целта беше привлечен като съдружник Бадара Турей, съпруг на Петра и брат на Мудибу.

А в деня, в който посетиха Фату Джахумпа, работеща в офиса на президента, дългогодишна приятелка на Наско и кръстница

Атанас Панайотов

на втория му син Наско-Бадара Йънг Осейно Мошида Сусаки Атанасов Панайотов, в президентството в столицата Банджул двамата съвсем случайно попаднаха в спалнята на президента Джаме, докато търсеха кабината на Фату – без придружител.

На 27 октомври 1999 г. Кузман Гуслеков е проверил в село Влас до КК „Слънчев бряг” при братя Диневи как върви строежът на новата му вила, на връщане е минал през квартал Лозенец, за да провери и трите апартамента на ул. Бигла и този на ул. Джеймс Баучер в същия квартал само че срещу Японския и сега пазаруваше за гостите, които беше поканил в жилището си на ул. Гургулят №19.

Дълга Мара бързаше по стълбите нагоре. Ръцете му бяха пълни с торбите от пазаруването. Докато изкачваше стълбите, постоянно си мислеше: защо Рони е заминал за Турция с Киро Японеца, а не е сега у тях и защо Светльо – Светослав Миленов, е при Малкия Маргин? Въпроси, въпроси, въпроси...

Кузо живееше на третия етаж и вече е стигнал втория. Тъкмо се хвана за перилото и тръгна към третия, когато наетият от Поли изпълнител се изпречи пред него. И с насочен пистолет от упор му пръсна черепа. Наркобарон №1 падна по очи на стъпалата. Съдържанието на торбите започна да се търкаля по стълбите надолу. Изпълнителят прескочи трупа на Дълга Мара, стреля още два пъти в тила му и се затича надолу по стълбите. Минута след като излезе, във входа влезе Светльо и откри безжизненото тяло на този, който остана длъжник с 1000 марки на Наско Испанеца.

В Риека хърватската полиция беше заловила контейнер с 665 кг. еквадорски кокаин, скрит в замразена риба. Контейнерът пристигнал от Гамбия.

В Бату Кунку опашката от селяни, отглеждащи фъстъци, се бе проточила до плажа. Има-няма 3-4 километра. Всички те, дошли с каручките си, стояха търпеливо и си чакаха реда.

Наско седеше върху една скована от махагон пейка и мереше чували с небелени фъстъци на кантара, който беше закупил във Фажара от един специалист по самолетно карго. Теглилката беше стар холандски кантар за мерене на хора, от тези, в които се пускаха монети и отчитаха само до 100 килограма, та докато премереше няколко тона, произведени от един селянин, минаваше доста време.

КОКАИН

Наско мереше нови фъстъци на следващия селянин от Тугерен – съседно село на Бату Кунку, който освен стоката бе довел и двете си дъщери, за да може да ги пласира на белия изкупвач, ако някоя от двете му хареса. Момичетата бяха голям проблем за родителите им в Африка. Трудно се джиросваха някому. И двете бяха млади и красиви. Едната на 15, другата на 17 години, и Наско обърна повече внимание на семейство Менди от Тугерен. Обикновено мереше по-малко килограми, а сега измери точно и тъкмо се бръкна за да плати, когато телефонът му иззвъня.

– Ало...

– Абе, Насо, не те ли е срам да убиеш човека за 1000 марки? – и Емо Френски затвори.

Край

София, Банджул, Сотогранде, Каракас, Гьотеборг, Перейра, Киев, Хавана, Бенгалуру, Амстердам, Сан Хосе, Марбея, Стокхолм, Нью Дели, Хамбург, Солун, Берлин, Естепона, Варна, Акра, Конакри, Банско, Мадрид, Таллин, Момин проход, Дакар, Дубай, Истанбул, Сандански, Одеса, Пловдив.

Next:

Чарлз Тейлър – бяга от Либерия и търси политическо убежище в Нигерия. Той е арестуван през 2006 г. и със самолета на президента Обасанджо е отведен в Сиера Леоне въз основа на международна заповед за арест. Охраната му е поверена на монголския контингент сини каски, а той е отведен в Хага, за да застане пред Международния трибунал. Очаква се присъдата срещу него да бъде произнесена през 2010 година.

Любен Гоцев – пенсионер, глава на кръга „Монтерей“ в София и отричащ всякакви връзки с подземния свят, както и че се занимава с финанси и политика.

Принс Джоунсън – избран е за сенатор през 2005 г. в родната му провинция Нимба.

Ринго Клем – последният Kiez Pate. Влиза в затвора „Санта фу“ с шестгодишна присъда за кокаин. Високият само 167 см. рибар е взет под крилото на Кръстника Фрида Щулц – господарят на Реепербан в края на 60-те. Заедно с Stotter Hary, Dakota Uwe и Tabak Пја пребиват посред бял ден италианския гангстер Sergio

di Cola, който се опитва да вербува техни проститутки. През 80-те вече е Кръстника от Hans-Albers-Platz. След екстрадацията му от Коста Рика, за съучастие в убийството на главния прокурор на Хамбург от Муки Пинцнер, той получава само 3 години лишаване от свобода. Веднага след като излиза от панделата се завръща в собствения си локал „Чикаго”, където идват музиканти от ранга на Удо Линденберг, които искат да се омешват с гангстери, каквато е новата мода. Бизнесът запада и той прави неуспешен опит да влезе в далаверата с кокаина, за което през 1993 г. получава 6 лазарника. След излежаване на присъдата заминава за остров Ибиса и става кръчмар.

Барон Петер фон Палеске – в момента излежава две присъди по 15 години за недоказан трафик на два контейнера с кокаин.

Ангел Карабонев – пенсионер, опитал се безуспешно да рекетира автора на тази книга със 100 000 лева.

Бай Киро или Цар Киро – жив и здрав, в Катунца посреща често автора на тази книга.

Иван Костов – действащ депутат от ДСБ, един от най-злите гении на България, въвел корупцията в съвременния политически живот, мултимилиардер. Би следвало да е с доживотна присъда, а не в българския парламент.

Яя Джаме – президент на Гамбия.

Генерал Воронов – отровен.

Соломон Паси – става министър на външните работи в правителството на НДСВ. Един от най-мразените български политици, допринесъл за влизането на страната в НАТО. Жени се за любовницата си, която издига до поста зам.-министър.

Бойко Борисов – от мутра става полицай – сложен е на поста Главен секретар на МВР през 2001 г. от Симеон фон Саксен Кобург-Гота. С неговите контакти в подземния свят прави любовницата си Цветелина банкерка и само за няколко години – най-богатата българка. Два непълни мандата кмет на гр. София и настоящ премиер. Човекът на ДЕА след убийството на Кузман Гуслеков. Обгражда се с изключително грозни и непревлекателни жени, на които дава високи постове в държавата. Никога не научава чужд език и продължава да ползва преводачи. Посреща гостите си в кабинета по джапанки, шорти и потник, като се оправдава, че допреди малко е играл тенис. Харесван от жените, гейовете и простолудието, които гласуват за него на изборите и неговата

КОКАИН

партия ГЕРБ, съставена предимно от милиционери и грозници, печели парламентарните избори през 2009 г.

Краси Фиата – живее в София и си харчи парите.

Мони Курилеца – обикаля по софийските улици и разговаря сам със себе си.

Жоро Калиостро – неприлично богат, отеглил се от светлините на прожекторите.

Илия Павлов – затрелян с куршум в сърцето на 7 март 2003 г. пред офиса на „Минстрой”. Един от най-богатите българи преживе. Носят се слухове, че съпругата му Дарина е била любовница на Силвио Берлускони. Бащата на Илия бай Павел обвинява именно нея в убийството на сина си, но по-скоро е убит от хора на Милошевич и Йоца Амстердама за неуреден дълг от 250 000 000 щ.д.

Николай и Красимир Маринови – Братя Маргини – съоснователи на СИК, супербогати, подсъдими по множество дела, виновни за смъртта на много хора. Продължават да си развяват байрака и все още са недосегаеми за българското правосъдие.

Милчо Бонев – Хандбалиста, Рижата лисица, Бай Миле – сикаджията е застрелян на 30 юли 2004 г. Заедно с него умират още петима, които го придружават в ресторанта на стадион „Славия”. Разстрелът е извършен от маскирани в полицейски униформи наемни убийци. Остава вдовица, две сирачета и множество хотели, които съпругата му и до ден днешен управлява с мъжка ръка. На 1 септември 2001 г. през нашта във входа на ул. Тодор Стоянов в квартал Изток, където живее, избухва бомба. Ранени са и двамата му охранители и са откарани в „Пирогов”. Утроява охраната си, но и това не му помага в крайна сметка.

Стоил Славов – взривен на 19 януари 2004 г. в асансьор заедно с трима от бодигардовете си. С неговата смърт започва последната фаза на изтребването между създателите на СИК.

Георги и Любен Пехливанови – двамата братя оцеляват след няколко атентата срещу тях. След убийството на Поли Пантев, ощавят съпругата му и всичко негово преминава в техни ръце, включително и мястото на „Щръкелово гнездо”, закупено от Пачо Тренев, където сега живеят обградени от триметрови огради и огромна охрана.

Костадин Димитров – Косьо Самоковецата – момчето от Самоков, издигнало се от портиер в хотел до капо, бива разстрелян в Амстердам на площад Ван Дам пред бижутериен магазин на 6 декември 2003 г. С него е ранена и любовницата му Цеци

Атанас Панайотов

Красимирова, фаталната жена в средите на манекенките. Започват нескончаеми дела срещу съпругата му Ангелина за отнемане на „незаконно придобито имущество”. Това е вторият голям висаджия след Васил Илиев, гушнал букета.

Пантъо Пантев – Поли – на остров Аруба, в асансьора на хотел „Сонеста”, с четири куршума в главата е ликвидиран на 9 март 2001 г. човекът откраднал 600 килограма кокаин от Кузман Гуслеков и виновен за смъртта му. Кокаинът е разпродаден на бързо по 30 000 лева за килограм – на половин цена. С неговото убийство започва касапницата в СИК.

Димитрий Минев – Димата, Руснака – на 24 октомври 2004 г. е застрелян още един сикаджия пред заведението „UP stairs” на булевард Витоша в София. Той е уцелен смъртоносно в сърцето от снайперист и умира в ръцете на телохранителите си, които не са могли да реагират изобщо.

Методи Златанов Методиев – Мето Илиянски – мистериозно изчезва през декември 2003 г. Трупът му не е открит. Витаят слухове, че се е покрил в Бразилия.

Младен Михалев – Маджо – живее в Швейцария и си идва все по-рядко в България. Преминал на страната на DEA.

Сава Бабидов – завръща се в България и захваща бизнес със захар. Пуши пури и по цели нощи виси в „Хамбара”.

Любчо Василев – след взривяването на Стоил Славов е низвергнат от СИК. Има галерия за картини на бул. Стамболийски.

Евгени Мозька – заключен за производство на амфетамини и лежи в затвора в Бургас.

Кирил Киров – Киро Циганина или Японеча – след опит за покушение срещу него той се отегля и оставя бизнеса с наркотици на двамата си сина и Сако, присъединява се към евангелиската църква във Факултето и започва да строи луксозни офис сгради.

Димитр Тодоров – Митко Бретона – завърналият се от Унгария основоположник на борческите бригади бескрупулен бандит е застрелян с два куршума в главата и гърдите на 16 февруари 2005 г. в ресторант в квартал Люлин в Софи. Той е човекът, стартирал ерата на „Борците” и въвел рекета в България.

Леонид Фотев – Лъонята, Джуджето – на 16 септември 2001 г. кумецът на Мето Илиянски е заклан заедно с приятелката си Албена в дома си в квартал Красна Поляна. Същата вечер в Иваняне е застрелян Петър Петров – Кюстендилеца, като за убийството му се издирват Клюна и Демби, които уж отмъстили за Лъонята.

КОКАИН

Желко Ражнятович – Аркан – е убит на 15 януари 2000 г. в хотел „Интерконтинентал“ в Белград заедно с охраната си Манда и Драган. Заподозряни са Зоран Ускович – Сколе и Марко Милошевич.

Младен Мутафчийски – оръжейният търговец напуска държавната фирма „Гератон“ и се отдава на хотелиерство. Дружбата му с Маджо е пословична, както и враждата му с Алексей Петров.

Емил Кюлев – банкерът на руската мафия в България и близък съратник на Чорни е убит на 26 октомври 2005 г. на булевард България в София. На светофар в джипа си той е изненадан от килър и надупчен с дъжд от куршуми. Умира на място.

Фабио Очоа Васкес – съоснователят на El Cartel de Medellin е екстрадиран в САЩ от Колумбия през септември 2001 г. Обвинен е във Форт Лоудърдейл, Флорида, за конспирция, наркотрафик (30 тона на месец в периода 1997-1999 г.) и пране на пари. Арестуван е на 13 октомври 1999 г. по време на операция „Милениум“ заедно с още 31 членове на картела в Мексико, Еквадор и Колумбия. Екстрадиран е на 7 септември 2001 г. На 26 август 2003 г. той е осъден на повече от 30 години затвор. Неговият баща, също Фабио, умира през 2002 г. Говори се, че не Пабло Ескобар, а той е истинският бос на меделинския картел.

Георги Илиев – Жорката – братът на Васил Илиев е прострелян с куршум в сърцето на 26 август 2005 г. в неговия „Буда бар“ в туристически комплекс „Слънчев бряг“. С него са Тони Конти, Ники Цветин и Боби Травестита. Той е убит след мач на собствения му отбор „Локомотив“ от Пловдив. Предполага се, че е подложен от Таки и Бацата, но колко това е вярно, може само да се гадае. С неговата смърт започва разпадането на империята ВИС. Таки превзема централната власт, Николай Цветен е изпратен в шеста глуха, а съпругата му Мая Илиева трябва да се задоволи само с няколко милиона, яхта, моден салон, бутик и къща в Панчарево. При нея остават и трите осиновени деца, като най-малкото, момченце, се казва Георги.

Джон Готти – умира от рак на гърлото във федералната затворническа болница в Спрингфийлд, Мисури, на 10 юни 2002 г. точно в 12.45 ч.

Бранимир Григоров – Бранко – на 29 юни 2004 г. е екзекутиран изродът пребил Мая Илиева и кумец на Младен Михалев – Маджо в ресторант „Водопадът“ в квартал Западен парк, докато играе белот и въобразил си, че е българският Ал Капоне.

Атанас Панайотов

Хилберто Родригес Орехуела – Шахматиста – босът от Кали е екстрадиран заедно с брат си Мигел на 3 декември 2004 г. във Флорида, САЩ, а процесът срещу тях започва на 11 март 2005 г. На 26 септември 2006 г. те се признават за виновни, като по този начин спасяват от съд 29 членове на картела и получават по 30 години затвор. Признават си за нелегален внос на 200 тона кокаин в САЩ.

Георги Първанов – агент „Гоце” – кара втори мандат като президент на Република България.

Джоузеф Кони – неуловимият командир все още отвлича деца за своята армия, като досега е отвлякъл над 20 000 и 80% от армията му се състои от малолетни войници. В Уганда войната продължава.

Божидар Томалев (Томалевски) – Божо Дупето – завръща се окончателно в България и започва да се занимава с политика покрай Тренчев и Гюрковски – председател на партия „Другата България”, която касира над 3000 гласа на парламентарните избори през 2009 г. благодарение на Наско Испанеца и Джими

Георги Пирински – избран е за председател на Народното събрание на 11 юли 2005 г. По настоящем е зам.-председател.

Татяна Дончева – след като напуска „Мултигруп”, става редови депутат от БСП. Заради критичните ѝ изказвания в парламента е наричана „поразяващата уста” и „лайнмет”. Прави безуспешен опит да се кандидатира за кмет на София.

Константин Дишлиев – с 10 куршума в главата и тялото на 15 май 2004 г. на излизане от ресторант „Тадж Махал” в София е ликвидиран баджанакът на Брендо. Мълви се, че това е заради заловена пратка от 819 г. кокаин в Коста дел сол от испанската полиция, където са арестувани шестима българи.

Иван Димитров – Доктора – на 22 февруари 2006 г. е застрелян димитровградския хайлазин, провъзгласил се за контрабандист №1 след среща с Елка Владова – бивш шеф на митниците в България. Той е засипан с канонада от куршуми в собствения си джип порше „Кайен” на бул. Черни връх в столицата. Един от най-богатите мошеници и протеже на Иван Костов е ликвидиран от съдружника си Петър Петров – Амигоса, поне така се предполага. През април 2003 г. е направен неуспешен опит да бъде убит, като колата му е взривена. В багажника ѝ е открито куфарче със снимки. На тях ясно се виждат Спас Русев – крадецът, забогатял от помощите за бедните в България, министрите Милен Велчев и Мирослав

КОКАИН

Севлиевски от правителството на НДСВ как играят карти на яхта в Монако по време на „Формула 1” заедно с него и Петър Петров – Амигоса. За атентата е заподозрян Косьо Самоковец.

Филип Найденов – Фатик – синът на митичния Исмет Шабан е отстранен от голямата игра в 11.30 ч. на 19 август 2003 г. на кръстовището на бул. България с Гоце делчев в неброниран мерцедес 600. Убит е от двама маскирани, въоръжени с АК-47. Бабата, както го наричат приближените му, е отстрелян, за да може производството и износ на амфетамини да премине изцяло под контрола на Братя Галеви.

Евелин Банев – Брендо – след убийството на Константин Дишлиев и майка му Йорданка Запрянова, Брендо слага ръка върху техните имоти на бул. Витоша и 1600 декара земеделска земя в Ямболско, която продава. На бул. Витоша в София построява първо бизнесцентър, а после го превръща в хотел. Гради хотели в Банско и Пампорово. Разследван е за пране на пари в особено големи размери. Засега се измква от българското правосъдие и е под гаранция от 20 000 лева. Бившият съдружник на Доктора и Амигоса наследява каналите на Кузман Гуслеков от DEA.

Диего Леон Монтоя Санчес – на 25 октомври 2002 г. той влиза в списъка „Клинтън” на най-издирваните лица от ФБР под № 478. На 6 май 2004 г. е в челната десетка, а наградата от 5 000 000 долара е втората по-големина след тази за Осам бин Ладен. Брат му – Еухенио, е заловен на 15 януари 2007 г., а той – на 10 септември и биват екстрадирани в Маями на 12 декември 2008 г. Между 1990 г. и 2004 г. Картелът от Северната долина вкарва в САЩ над 500 тона кокаин, оценени над 10 000 000 000 щатски долара. През ноември 2005 г. във Флорида са осъдени брат му Хуан и Карлос Фелипе Торо Санчес съответно на 21 и 19 години затвор. На 21 октомври 2009 г. Дон Диего получава 45 години затвор. Еухенио очаква присъда от 10 до 30 години.

Александро Бернал Мадригал – Juvenal – след провеждането на Операция „Милениум” той е екстрадиран на 30 октомври 2001 г. в Южна Флорида като останалите членове на картела от Меделин. Обвинен е, че в периода 1998-1999 г. е внасял месечно на територията на САЩ между 20 и 30 тона кокаин, за което си признава и осъден през май 2003 г. на 20 г. затвор.

Сретен Йосич – Йоца Амстердама – роденият в Смедеревска паланка, Сърбия, на 24 октомври 1962 г. приятел на убития Желко Ражнятович-Аркан става най-довереното лице на наркобарона Дуй

Атанас Панайотов

Бесирович в Амстердам, Холандия. След престрелка с полицията Дуя е убит, Йоца става шеф на бандата съставена предимно от сърби, но е арестуван и вкаран в затвора. През 1993 г. бяга от панделата и започва неговото издирване с международна заповед за арест. Той е задържан в София на 20 юни 2002 г., след което е екстрадиран в Холандия. Приписват му множество убийства, включително тези на Поли Пантев, Милчо Бонев, военния прокурор Николай Колев и много други. Повече от 4 години е живял необезпокояван от никой със съпругата си и трите си деца в жилищна кооперация на бул. Христо Ботев. Многократно е напускал странат с над 30 фалшиви паспорта. През 2006 г. той е освободен от затвора в Холандия и се прибира в Сърбия, където е следствен. В белградския съд казва, че Николай Гигов и Бойко Борисов са хората, които са му осигурявали уют и неприкосновение на територията на България, макар да се твърди, че е поръчал убийството на Бойко Борисов, който е главен секретар на МВР, когато Йоца Амстердама е екстрдиран, а за освобождаването му са платени 3 000 000 евро на Бай Миле и прокурора Колев, но те не са се справили с поетия ангажимент. На 16 май 2003 г. в Амстердам е застрелян Алекс Булатович, а на 10 юли е арестуван в България Ненад Миленкович, заподозрян за убийството на Зоран Джинджич.

Иван Стоянов – Кубето – наетият да убие Поли Пантев с базука е ликвидиран на 10 ноември 2001 г. в квартал Хаджи Димитър, когато отключва автомобила си, за да изпрати проститутката Пепа, с която е бил допреди малко в апартамента си. На Кубето се приписват убийствата на Васил Илиев и Емил Петров.

Димитър Димитров – Маймунека – висаджията е убит от бомба с дистанционно управление, поставена в пощенска кутия във входа на блока му в квартал Стрелбище, София, на 29 януари 2002 г.

Николай Колев – прокурорът от Върховната касациона прокуратура и основател на ТИМ е разстрелян пред дома му в квартал Лозенец, София, на 28 декември 2002 г. Ако е взел пари, за да помогне на Сретен Йосич да излезе от ареста, а не го е направил, то си е заслужил наказанието.

Богомил Бонев – е освободен от длъжността министър на МВР в края на 1999 г., защото е уличен в корупция и връзки с криминални структури. Понастоящем е директор на „Панаир Пловдив” и обслужва интересите на Георги Гергов – Свинаря,

КОКАИН

също притежава голям хотел в Банско. В президентските избори през 2001 г. излиза на трето място с над 500 000 гласа.

Ареяно Феликс – Рамон Ареяно Феликс е застрелян в престрелка с полицаи в Мацатлан, Синалоа, Мексико на 10 февруари 2002 г. По-големият брат, мозъкът на картела, Бенхамин, е арестуван на 9 март същата година, осден е на 6 години затвор, но е освободен през 2008 г. Най-младият брат, Франсиско Хавиер, е арестуван в яхта извън 25-милната зона в открито море от американците на 14 август 2006 г., осъден на 5 ноември 2007 г. до живот. Едуардо Ареяно Феликс, последният от братята, е задържан от мексиканската армия на 26 октомври 2008 г. Контролът над най-могъщия мексикански наркокартел е поет от Луис Фернандо Санчес Ареяно – син на тяхната сестра Анедина Ареяно.

Ангел Стойчев – низвергнат от приятели и познати; дори и медиите не му обръщат повече внимание.

Будимир Куйович – на 30 декември 2007 г. е задържан в Пловдив сръбският наркотрафикант, който е покровителстван от висшестоящи полицейски началници. Ден преди това е заловена пратка от 60 кг. хероин в автомобил и са задържани Николай Писков, Михаил Янков и Стойчо Дойчев – членове на неговата банда. Хасковският окръжен съд му дава 16 години затвор, освен това трябва да излежи и 2-годишна условна присъда за нелегално преминаване на границата. Неговото място се заема от Бранимир Драшкович – Бранко.

Тодор Толев – сутринта на 16 юни 2003 г. срещу него са изстреляни 4 куршума от фиат „Уно“ пред дома му на улица 11 август, София. Убитият е съдружник по различно време с Румен Николов – Пашата, Славчо Христов – Кебабчето, Бойко Борисов – Рапона, Младен Червеняков, Гриша Ганчев и други знакови престъпни фигури. Той е един от хората на еврейския мафиот Михаил Чорни в България.

Румен Яневски – Каратиста – в 22.30 ч. на 24 януари 2003 г. е направен на решето пред джипа си нисан един от босовете на кокаиновата мафия в България. Той е убит на кръстовището на булевард Гоце Делчев с улица Костенски водопад в София. Същата нощ е ликвидиран и сириец Омар Нану.

Евгени Стефанов – Женята – е убит на 5 ноември 2003 г. пред фитнес „Ситняково“. Известният и като Бабичката наркопласьор и момче за мокри порчки е гръмнат преди тренировка.

Атанас Панайотов

Ненавършелият тридесет и четири години гангстер преминава на служба при Златко Баретата, след убийството на Поли Пантев на остров Аруба. Той слиза с шофьора си Николай Стефанов, виждат нападателите и побягват, но куршумите ги застигат. Женята е доубит с два куршума в главата.

Антон Милтенов – Клюна – е разстрелян в сладоледена къща на ул. Ангел Кънчев в София заедно с Иван Призрака и Ники Цайса на 30 юли 2005 г. Срещу сочения за наследник на Косьо Самоковеца обезчестител на певицата Анн Джи са правени няколко безуспешни опита за убийство.

Димитър Вучев – Демби – започва като самостоятелен дилър, но е вербуван от Женята и заедно с Илиян Версанов и Антон Милтенов заработва за Поли. След убийството на Пантев той и Клюна отиват да бачкат за Мето Илиянски и скоро ликвидират прекия си началник Лъонята. Версанов остава лоялен към СИК и те се опитват да го убият. Мето им поверява южните райони на София: Лозенец, Иван Вазов, Лагера, Белите Брези, но те не се задоволяват и минават в териториите на Красимир Каменов – Къро: Младост, Дружба, Надежда и Люлин. Паралелно се заиграват и с Косьо Самоковеца, който иска също да стане един от големите наркособове, след като е натрупал опит и състояние с контрабандата на всякакъв вид стоки. След убийството на Косьо в Австердам се съюзават с Митьо Очите. Когато убиват Антон, Демби отива при Златко Баретата и заедно с Пешо Щангата шиткат дрога за него. В момента той е следствен и ключов свидетел срещу Златомир, който е в ареста предаден от него.

Атанас Иванов – Фъстъка – се оказва печен мошеник и обигран измамник. В Гамбия прекарва Испанеца с над 28 000 долара. Самият той се проваля и бива ошавен от Бай Марин. Стои в основата на скандала с канцерогенните фъстъци през март 2007 г. Отровителят на българския народ се крие като мишка в квартал Бояна и не смее никъде да се покаже, за да не го застигне прокрятието на адаша му за длъжниците.

Атанас Панайотов – Наско Испанеца, Цайса, Онасис, Дон Атанасио или Краставицата – това съм аз. Надявам се тетралогията „Кокаин” да ви е доставила истинско удоволствие, докато сте я чели, макар повечето от героите в нея да са отдавна покойници, а на други им предстои да ги последват. Всички сме пътници за отвъдното – едни по-рано, други по-късно. За мен е важно след 100 години, когато са измрели приятелите ми, роднините ми, близките

КОКАИН

ми и се е появило съвсем ново поколение, книгите ми да се четат със същия интерес, както в момента. Благодаря на всички мои верни читатели, които през годините четяха моите книги, четат ги и ще продължават и за в бъдеще. Дано Бог ми даде дълголетие и здраве, за да ви зарадвам с още много интересни творби!